

FEBRUÁR 2., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják)

1. - Az ülészak folytatása

Elnök. – A 2009. január 15-én, csütörtökön berekesztett ülést újra megnyitom.

2. - Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

3. - A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

4. - Mandátumvizsgálat: lásd a jegyzőkönyvet

5. - A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. - Az eljárási szabályzat értelmezése: lásd a jegyzőkönyvet

7. - Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

8. - Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

9. - Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

10. - Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

11. - Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

12. - Ügyrend

Elnök. – Szétosztottuk ezen ülés napirendtervezetének végleges változatát, amelyet az Elnökök Értekezlete készített el 2009. január 29-i ülésén az eljárási szabályzat 130. és 131. cikke alapján. A következő módosításokra tettünk javaslatot:

Hétfő: Roure asszony visszavonta kérelmét, hogy röviden bemutathassa a tagállamokban a menedékkérők és menekültek befogadásának minimumszabályairól szóló jelentését (A6-0024/2009). A jelentést ezért csütörtökön bocsátják szavazásra.

Csütörtök: A Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoportja kérte, hogy a fülöp-szigeteki helyzetről szóló napirendi pont helyett a „Cesare Battisti Brazíliából való kiadatásának elutasítása” című pontot tűzzék napirendre.

Roberta Angelilli, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, miután konzultáltam több képviselőtársammal is, a napirend módosítását kérem Öntől az Ön által elmondottak szerint. Külön kérdezem, hogy a Battisti-ügyet nem lehetne-e sürgős ügyként napirendre tűzni.

Az a helyzet, hogy néhány nappal ezelőtt a brazil kormány elutasította Cesare Battisti, egy terrorista kiadatását, akit életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték négy gyilkosság elkövetéséért, és politikai menekült jogállást adott neki. Ez a döntés, továbbá az, hogy megsértették az intézményeket és az olasz igazságszolgáltatást, támadás az áldozatok emléke és családjaik ellen, és felháborította a közvéleményt.

Kérelmünk mögött ez az indok húzódik meg, és hiszem, hogy ezt – más indokok mellett – meg kell hallgatni, azért is, mert a kérelem a legmagasabb rangú olaszországi köztisztviselőktől érkezett, kezdve a köztársasági elnökkel, Napolitano úrral. Ezzel indokolom tehát kérésemet.

(A Parlament jóváhagyja a kérelmet.)

(Az így módosított ügyrendet elfogadják.)

13. - Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont az egyperces felszólalások politikai jelentőségű ügyekben.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) A kisebbségi intergroupban egy jelentést dolgoztunk ki a hagyományos nemzeti kisebbségek védelme érdekében. Miért fontos ez? Az újonnan csatlakozott országok közül sokaknak, mint például Romániának is, nincsen kisebbségi törvénye. Tavaly tanúi lehettünk annak, hogy Szlovákiában egyenruhás rendőrök hogyan vernek civil embereket. Romániában az új kormány hivatalba lépése óta azt vettük észre, hogy a kisebbségek szimbólumait levetetik, hogy gond az, hogyha valaki több nyelvet beszél, hogy véletlenül kifejejtenek több száz gyereket a beiskoláztatástól. Ezért tartjuk fontosnak azt, hogy az Európai Parlamentben szülessen meg egy olyan jelentés, egy olyan határozat, amely szavatolja a kisebbségek védelmét, a hagyományos nemzeti kisebbségek védelmét. Köszönöm szépen, Elnök úr!

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Hölgyeim és uraim, az Oroszország és Ukrajna közötti konfliktus, valamint a földgázellátás januári csökkentése nagy veszteségeket okozott számos európai országnak, különösen Bulgáriának.

A bolgár gazdaság közvetlen vesztesége csak erre a néhány napra több mint 230 millió EUR volt, amely egyenlő a Nabucco-projekt elindításához szükséges összeggel. Ez bizonytalan helyzetben hagyta gazdaságunkat, és arra kényszerített bennünket, hogy együttműködésre törekedjünk a Kozloduy atomerőmű blokkjainak ismételt megnyitása érdekében.

Az erre irányuló párbeszédnek ésszerűnek és józannak kell lennie, és megfelelő elemzésen kell alapulnia. A megoldások nem könnyűek, ne ítéljünk azonban elhamarkodottan és ne utasítsuk el őket azonnal, ahogy azt a Bizottság sajnálatos módon jelezte.

Úgy vélem, hogy Bulgáriának és néhány leginkább sújtott országnak lehetőséget kell kapnia arra, hogy további finanszírozásban részesüljön az Európai Fejlesztési Alapból, és ne csak azt a 20 millió EUR összegű minimális részesedést kapja meg, amelyet a gázprojektekre kiutaltak. Érthetetlen, hogy miért a leginkább sújtott országok kapják a legkevesebb összeget abban a szakaszban, amikor majdnem 3,5 millió EUR-t osztanak szét energiaügyi projektekre.

Hamarosan megkezdjük az energiasztratégia vitáját. Felszólítok minden képviselőt, hogy mutassuk meg: van távlati elképzelésünk az energiafüggetlenségről, a választások küszöbén is felül tudunk emelkedni a politikai nézetkülönbségeken, és képesek vagyunk megvédeni azt a szolidaritást és kölcsönös segítségnyújtást, amely összekapcsol minket.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Elnök úr, hölgyeim és uraim, egy hónapja kezdte meg munkáját a cseh elnökség, de máris sikerült szembe köpnie és egy ajándékkal megsértenie bennünket: Észtországot sarlóval és kalapáccsal ábrázolják, egy részeg ember fetreng a finn szauna padlóján, Németországot horogkereszttel jelölik, Olaszország focistái labdákat tartanak a nemi szervük mellett, Bulgáriát vécek borítják stb. stb. A művész, aki a Cseh Köztársaság ajándékát készítette el az Európai Uniónak, ezzel az alkotással ábrázolta az Európai Unió nemzeteit és országait.

A művészet sokkoló lehet és gyakran annak is kell lennie, de vajon más országok és emberek kigúnyolása-e a legmegfelelőbb mód erre? A cseh kormány a művészi kifejezés szabadságáról beszél: ez igaz, de itt egyértelműen helytelenül éltek ezzel a szabadsággal. A kormány nyilvánvalóan nem avatkozhat be a művész alkotó szabadságába: ez is igaz, azonban az ajándék átadásával a cseh kormány elfogadta azt az üzenetet is, amelyet az ajándék közvetít, ajándékozóként pedig neki, és nem a művésznek kell vállalnia a felelősséget a következményekért. Nehéz megérteni, hogy a cseh kormány vezetése miként is érzi feljogosítva magát arra, hogy megsértsen más tagállamokat.

Észtország választott képviselőjeként választ és bocsánatkérést várok az elnökséget jelenleg betöltő országtól, hogy továbbbíthassam azt az észt embereknek. Sajnálatos módon az elnökség képviselőjében senki sincs jelen most, de bízom abban, hogy felkérésem eljut majd hozzájuk.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, naponta ötezer kamion hajt át Augustów városán. A gyerekek minden nap az út szélén mennek iskolába, mert nincs járda. Szinte minden nap meghal egyikük a kamionok kerekei alatt. Az ökoterroristák a madarak zajjal szembeni védelmére hivatkozva megakadályozták az elkerülő út megépítését. Amíg e fejlesztést feltartóztatják, minden héten egy gyermeknek az életével kell fizetnie. Sem az ökoterroristák, sem pedig az Európai Bíróság bírái nem küldik saját gyermekeiket a kamionok kerekei alá. Az Augustówban élő gyermekek életének azonban kisebb jelentőséget tulajdonítanak, mint a madarak jólétének.

Támogatója vagyok a környezet gondozásának és a természetvédelmi intézkedéseknek. Ha azonban emberéletről van szó, azt bizony nem pazarolhatjuk el ilyen szívtelenül. Az Európai Bizottsághoz intézem kérdésemet: hány lengyel gyermeknek kell még életével fizetnie az elkerülő út megépítésének leállítása miatt? A döntés meghozatalakor egyáltalán figyelembe vették az ő életüket?

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy Tunéziában – ha ez egyáltalán még lehetséges – tovább romlik az emberi jogokkal kapcsolatos helyzet.

Sihem Bensedrine, a jól ismert emberi jogvédő és a *Kalima* főszerkesztője december 11-e óta olyan erőszakos zaklatásnak és rágalmozó megjegyzéseknek van kitéve, amelyek teljesen elfogadhatatlanok és összeegyeztethetetlenek a jogállamisággal.

Január 23-án megtagadták Amin úr beutazását Tunéziába, aki az emberi jogi szervezetek Maghreben belüli összehangolásáért felelős koordinátor.

Január 28-án teljesen körbevették a Kalima Rádiót, amely ezen időpont óta sugározza műholdas adását. Újságíróit bebörtönözték, akik pedig a segítségükre siettek, azokat az utcán bántalmazták. A tunéziai rendőrség még mindig körbezárva tarja a rádióállomást, amivel aláássák a szólásszabadságot és a tájékoztatás szabadságát.

Holnap lesz a gafsai munkások fellebbezésének tárgyalása, akik a korrupció és az itt található tunéziai szénbányákban elszennvedett kizsákmányolásuk ellen küzdenek, miközben megtagadják tőlük az igazságszolgáltatást, ahogy azt az első tárgyaláson is láttuk.

A tuniszi küldöttség vezetőit aggasztja a helyzet; megvitatták a helyzetet, és a megbeszélés talán ebben a pillanatban is tart. Éppen ma ülészek.

Felkérem Önt, elnök úr, hogy indítson átfogó politikai kezdeményezést annak érdekében, hogy véget vessünk az emberi jogok ellen módszeresen elkövetett jogsértéseknek Tunéziában.

Elnök. – Immár egykori és új kollégánk, Martin Kastler is megérkezett. Azt mondta nekem, hogy dugóba került. Kétféleképpen kerülhető el a késés: vagy korábban elindulunk, vagy pedig fejlesztjük a transzeurópai hálózatokat.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – Elnök úr, a hadifoglyok és a háborúk során elfogott civilek meggyilkolása a nemzetközi jog egyik legsúlyosabb megsértése. A harmadik és negyedik Genfi Egyezmény egyértelműen rögzíti, hogy ezek a cselekmények messze kívül esnek a nemzetközi jog normáin, az elkövetőket pedig felelőssé teszik a nemzetközi közösség előtt. Az emberi jogokról szóló európai egyezmény 2. cikke ugyanebben a szellemben vérlázító jogsértésnek nyilvánítja az emberi élet kioltását.

A török színész, Attila Olgaç nemrégiben tett vallomásában beismerte, hogy 10 görög ciprióta foglyot gyilkolt meg Ciprus török megszállásakor 1974 nyarán, ami ismét napvilágra hozta a Törökország által elkövetett bűncselekményeket, és magával vonja Törökország megkerülhetetlen felelősségét, hogy megnyissa archívumait valamennyi eltűnt személy sorsának kivizsgálása céljából. A nemzetközi közösségnek, amelynek az Európai Unió fontos szereplője, minden tőle telhetőt latba kell vetnie annak érdekében, hogy rákényszerítse Törökországot a nemzetközi jog, az Emberi Jogok Európai Bírósága által e tárgyban hozott határozatok és a kapcsolódó összes ENSZ-határozat betartására.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) A cseh elnökség mottója, az „Európa határok nélkül” nem maradhat pusztán szlogen, hanem világos választ kell jelentenie a jelenlegi kihívásokkal szemben. Az elnökségnek foglalkoznia

kell azokkal a kérdésekkel, amelyek aggasztják az európai polgárokat, akiket az előttük tornyosuló akadályok ellehetetlenítnek abban, hogy gyakorolják jogukat az EU területén.

Az Európai Unióban ötvenmillió európai él különböző egészségügyi problémákkal, akik mindennapi életük során a legkülönbözőbb nehézségekbe ütköznek. Közülük sokan fordulnak hozzám azzal a kéréssel, hogy szükség van a súlyos fogyatékkal élő személyek személyazonosító kártyájának kölcsönös elismerésére. A fogyatékkal élő polgárok nem használhatják ezeket a kártyákat az összes uniós tagállamban. Ez például megnehezíti számukra, hogy autójukkal a kijelölt parkolóhelyeken megállhassanak. Kérdést nyújtottam be a Tanácsnak és a Bizottságnak, és remélem, hogy a lehető leghamarabb elfogadják az ilyen kártyák harmonizálására irányuló intézkedéseket.

Az „Európa határok nélkül” szlogennek azt kell jelentenie, hogy az összes akadály lebontására sor kerül, ideértve a fizikai, szociális és építészeti akadályokat is; továbbá azt kell jelentenie, hogy a fogyatékkal élő emberekkel szembeni megkülönböztetést is meg kell akadályozni.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) A február 5-i prágai ülés dokumentumai megemlítik a barcelonai célkitűzésekről folytatott vitát, amely célkitűzések az állami gyermekgondozási szolgáltatásokat érintik, külön hangsúlyt helyezve az otthoni gyermekgondozásra. Vajon a cseh elnökség ismeri-e az Európai Bizottság 2008. októberi jelentését, amelynek kimutatása szerint több mint hatmillió 25–49 éves nő állítja azt, hogy családi kötelezettségeik miatt kénytelenek otthon maradni vagy csak részmunkát tudnak vállalni.

Az otthoni gyermekgondozás nem érintheti hátrányosan az állami gyermekgondozási szolgáltatásokat. Szociáldemokratáknak hiszek abban, hogy ha befektetünk az állami gyermekgondozási szolgáltatásokba, az a társadalom egésze számára hasznot hoz. Bátorítom a cseh elnökséget, hogy mérlegelje, milyen támogatás nyújtható a tagállamoknak, amely lehetővé teszi számukra állami gyermekgondozási szolgáltatásaik mennyiségi és minőségi javítását, különösen a jelenlegi válságos időkben.

Bilyana Ilieva Raeva (ALDE). – (BG) Ezen a héten népszavazást tartanak Svájcban a személyek szabad mozgásáról. A svájciak arról döntenek, hogy az országuk és az Európai Unió között létrejött megállapodás időtartamát és hatókörét kiterjesszék-e, és hogy az magában foglalja-e Bulgária és Románia polgárait is.

Ezzel a döntéssel Svájc nemcsak azt segíti elő és határozza meg, hogy miként alakuljanak a dolgok a jövőben a vízumkérelmezést és a határokat illetően, hanem arról is, hogy az elmúlt 30 év gazdasági fejlődéséhez kapcsolódó egyes felelős döntések a jövőben is érvényben maradnak-e. A polgárok szabad mozgását célzó politika hozzájárul a gazdasági fejlődéshez mind Svájcban, mind pedig az Európai Unióban, és egyben javítja általános életszínvonalunkat is.

Tiszta szívből remélem, hogy az e heti svájci népszavazás eredménye pozitív lesz, mivel ellenkező esetben a negatív eredmény újra a már ismert akadályokat gördítené a egyszerű partnerség és együttműködés útjába, továbbá korlátozásokat okozna és mindazon kellemetlenségeket előidézné, amelyek a megállapodás hiányából adódnak.

Ezért remélem azt, hogy svájci barátaink támogatni fogják közös jövőnket, és felkérem mind az Európai Unió tagállamait, mind pedig a Bizottságot, hogy kiegyensúlyozottan és az Európai Unió polgárai számára jó eredményeket elérve folytassuk kölcsönös együttműködésünket Svájjal.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Elnök úr, a davosi találkozón a német kancellár asszony, Angela Merkel egy Oroszországot Németországgal összekötő gázvezeték megépítésére szólított fel, amely a Balti-tengerfenéken futna.

Merkel asszony ismételtén bizonyította, hogy miként értelmezi az európai szolidaritást. Eddig a skandináv országok, valamint Litvánia, Lettország, Észtország és Lengyelország adtak hangot fenntartásaiknak és kifogásaiknak a gázvezetékprojekttel szemben. Merkel asszony megmutatta, hogy mennyire tekinti fontosnak az ökológusok véleményét, akik a Balti-tengert fenyegető veszélyekre figyelmeztetnek. Merkel asszony számára nincs jelentősége annak, hogy az építési költségek sokkal magasabbak lesznek, mint egy föld alatti vezeték megépítésének költségei.

Van egy kérdésem: nem lehet az, hogy elődjének, Gerhard Schrödernek a példáját követve Merkel asszony is a Gazpromnál keres állást? A német bal- és jobboldal vezetői tudatában vannak-e annak, hogy ezzel a hozzáállással aláássák az Európai Unió tekintélyét, méltóságát és kohézióját?

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Tisztelt Elnök úr! Az ENSZ alapokmánya szerint az önrendelkezés joga minden népet megillet. Ez a másfél-kétmillió erdélyi magyarságra is érvényes. Két évvel ezelőtt a Székely

Nemzeti Tanács helyi véleménynyilvánító népszavazást szervezett Székelyföld területi autonómiájáról. A mozgóurnás referendumon a mesterségesen gerjesztett magyarellen propaganda ellenére a megkérdezett 210 ezer választópolgár 99%-a igennel szavazott a kérdésre. Legutóbb Székelyföld települési önkormányzatainak jelentős része újabb, teljeskörű hivatalos népszavazást kezdeményezett. Az állami szervek és területi képviselők, a prefektusok a székelyföldi magyarok békés, törvényes és demokratikus akaratnyilvánítását minden erővel gáncsolni igyekeznek. Kérem az Európai Parlamentet, Hans-Gert Pöttering elnök urat, hogy kövessék szoros figyelemmel a népszavazással kapcsolatos romániai fejleményeket, és vegyék védelmükbe a hatóság által fenyegetett önkormányzatokat! Köszönöm.

Madeleine Jouye de Grandmaison (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a CARIFORUM és az Európai Unió között létrejött gazdasági partnerségi megállapodással valami nagyon rossz dolog indul el Francia Nyugat-Indiák és Francia Guyana legkülső régiói számára.

Még rosszabb, hogy a megállapodás, amelyről ki kell fejtenem véleményemet, nem tartja tiszteletben az Európai Tanács által adott mandátumot, illetve az Európai Unió Karib-térségre vagy a legkülső régiókra vonatkozó stratégiáját, amelyek közül mindhárom kifejezetten említi a legkülső régiók regionális integrációjának szükségességét a CARIFORUM keretei között, valamint hogy interregionális piacot kell létrehozni e két fél között a régió általános fejlődése érdekében.

Aggódom. 10 napja óriási sztrájkra került sor Guadeloupe-ban, aminek következtében minden leállt, beleértve az olajkitermelést is. E sztrájk azért húzódik el ilyen sokáig, mert Francia Nyugat-Indiák és Francia Guyana lakosai szenvednek a megélhetési költségek miatt, amelyek másfélszer magasabbak, mint Európa nagyvárosi térségeiben. Bár ez mindeddig pusztán a franciák problémája volt, mára lényegében európai problémává nőtte ki magát, azt pedig szégyennek tartom, hogy a Bizottság elutasította, hogy tárgyalásokat folytasson nevünkben egy legkülső régiók és a Cariforum közötti külön megállapodásról.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Elnök úr, az utóbbi időben hallottuk, olvastuk és láttuk, hogy polgári lakosokat bombáztak és gyerekeket öltek meg. Nemrégiben láthattuk, hogy Törökországban egy úriember nyilvánosan beismerte, hogy Ciprus 1974-es török megszállásakor meggyilkolt 10 megbilincselte görög ciprióta katonát. A hágai Nemzetközi Büntetőbíróság részéről viszont nem tapasztaltuk azt a hajlandóságot, elnök úr, amely annyira nyilvánvaló volt, amikor a jugoszláviai esetekben érintettekről volt szó; a volt Jugoszláviában elkövetett humanitárius bűncselekményeket vizsgáló nemzetközi törvényszék még mindig üldözi ezeket a személyeket. Következésképpen jogos követelés részünkről arra kérni a Parlamentet, hogy tájékoztasson minket arról, van-e lista azokról az országokról, amelyek a hágai bíróság joghatósága alá tartoznak, illetve vannak-e olyan országok, amelyek közömbösek e bíróság szemében és figyelmen kívül hagyja őket. Szerintem jogos követelés, hogy megtudjuk, hogy mely országok és polgárok ellen indítanak vádlottként eljárást a hágai bíróság előtt, és melyek ellen nem.

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Köszönöm, Elnök úr, a szót! Azért kívánok fölszólalni, mert három nappal ezelőtt egy tragikus baleset történt Horvátországban. Taposóaknára lépett egy 18 éves fiatalember, és ő a sokadik már az áldozatok között. Volt az áldozatok között olasz, volt holland, más európai társaink. Nos, Horvátország nincs benne abban az átfogó tisztítási programban, amit a Bizottság finanszíroz 2008-2013 között, ugyanakkor a lefektetett aknák száma ismeretlen, Horvátország soha nem állított elő ilyen aknát, és a területén mintegy 1000 kilométeren vannak életet veszélyeztető ilyen taposóaknák. Kérem tisztelettel a Bizottságot, vagy Önt is, tisztelt Elnök úr, hogy járjon közben, hogy Horvátország is – ugyanúgy, mint Bosznia, Ukrajna, Koszovó, Ciprus – részesedhessen ebben az európai segítségben, mert ez rendkívül költségigényes és rendkívül veszélyes operáció. Úgy szóltam fel, mint a közös parlamenti delegáció – mi részünkről – elnöke. Köszönöm a szépen a szót.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Elnök úr, a mezőgazdasági termelők görögországi tüntetései, valamint a többi európai demonstráció fontos üzenetet közvetítenek azokról a változásokról, amelyek a gazdálkodás és az élelmiszerek kérdésének aktuális felfogásában következett be, az európai és nemzeti politikák reformját követelve. Azokban az időkben, amikor európai szinten összeomlóban van a gazdaság, teljesen elveszett a pénzügyi rendszerbe vetett bizalom, a kis- és középvállalkozások fokozatosan eltűnnek, a foglalkoztatás pedig zsugorodik, nem hunyhatunk szemet a vidéken, a mezőgazdasági gazdálkodásban, a vidék gazdaságában és a regionális foglalkoztatásban felhalmozódó problémák felett. Jó ötlet lenne, ha a Bizottság és a Parlament párbeszédet kezdene és javaslatokat terjesztene elő, kísérletet téve a problémák kezelésére, nem csak úgy, hogy biztosítják a kis- és középvállalkozások túlélését, hanem úgy is, hogy az elkövetkező évek során kisegítik őket a válságból, életre hívják az intervenciók mechanizmusokat, továbbá erősítik a válságkezelési mechanizmusokat – hogy akár a jövedelemkiesést is fedezni lehessen – és a nemzeti politikákat, amelyek rugalmasabbá tehetők úgy, hogy ez nem jár szükségszerűen együtt a közös agrárpolitika társfinanszírozásával.

Eugenijus Gentvilas (ALDE). - (LT) Az európai vezetők nemrégiben hangot adtak azon véleményüknek, hogy csalódtak Ukrajna és Grúzia vezetőiben. Kezdenek kételkedni abban, hogy képesek demokratizálni ezeket az országokat, és bevezetni őket a NATO-ba és az Európai Unióba. Ezek a vélemények és az ilyen beszédek csak erősítik Oroszország politikáit és különleges erőit. A saját szemünkkel láthatjuk az orosz provokációkat, amelyek célja meggyengíteni Juscenko elnököt, Szakashvili elnököt és az általuk megvalósított nyugatorientált politikát. Vannak nem látható provokációk is. Ennek megszervezésének módját legjobban úgy lehetne áttekinteni, ha megvizsgálánk a KGB archívumait. Napjaink Európájában csak a naiv politikusok hihetik azt, hogy Oroszország már nem él az ilyen zsarolások és provokációk eszközével, jóllehet a vezetője a KGB-tisztviselő Putyin. A legutóbbi információs provokáció az volt, hogy Grúzia egy orosz katonát ejtett túszul. Egész héten ezt súlykolták Európába. Oroszország később beismerte, hogy a katona valójában dezertált, de a befeketítő propaganda addigra már megtette hatását. Az embernek az a benyomása, hogy Oroszország briliánsan játszik az olyan eszközökkel, mint a tankok, gázvezetékek, a tájékoztatás és félretájékoztatás. Mindenekfelett azonban az európai politikusok naivitása az, amely hagyja, hogy Oroszország játssza ezt a játékot.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). - (PL) Elnök úr, kihasználva azt, hogy a világ közvéleményének figyelme most a gazdasági válsággal kapcsolatos kérdésekre összpontosul, a kínai hatóságok arra használták kiterjedt elnyomó apparátusukat, hogy növeljék a tibetiekre nehezedő nyomást. A 40 naposra tervezett kampány főként a tavalyi tiltakozások résztvevői ellen irányul.

Nő a rendőrörsökre való beidézések száma, ahogy az eltűnt személyeké, a megfélemlítéseké és a megmagyarázatlan haláleseteké is. Nem zárhatjuk ki annak lehetőségét, hogy az elnyomás egyik következményeként zavargások törnek ki a tibetiek körében, akik szélsőséges fellépésekre kényszerülnek. A kínai biztonsági szolgálatok és a hadsereg a tiltakozások brutális elfojtásával fognak válaszolni, és kiderülhet, hogy a kínai hatóságok szándékos provokációjával állunk szemben, amelyek azzal számolnak, hogy még a demokratikus kormányok is csupán tiltakozási kísérletekre fognak szorítkozni a gazdasági válság ellen folytatott közös küzdelem időszakában. Az Európai Parlamentnek világosan és elszántan állást kell foglalnia ebben a kérdésben, ezért engedjék meg, hogy ma benyújtsam a kínai miniszterelnöknek szóló felhívás tervezetét. Jelezzük közösen a kommunista rendszernek, hogy nem hagyjuk jóvá a tibeti emberek alapjogainak megsértését.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - (RO) Az Európai Bizottság 2009-et a Kreativitás és Innováció Európai Événak nyilvánította. A globális gazdaságban a siker kulcsa a kreatív gondolkodás, amely tény az Európai Unió már hosszú ideje elismeri. Az innováció valóban szerves része mind a Bizottság éghajlat-változási csomagjának, mind pedig az európai gazdaság fellendítésére irányuló tervének. Maga részéről az Európai Parlamentnek sokkal aktívabb szereplővé kell válnia a kreativitás ösztönzésében, amely az innováció mozgatórugója. Tavaly elfogadták az energiaügyi és éghajlat-változási csomagot, valamint jóváhagyták a fibromyalgiáról szóló írásbeli nyilatkozatot, amiért ismételtelen köszönetet szeretnék mondani. Ezek a dokumentumok előkészítik az innováció és a kreativitás útját az olyan kiemelt fontosságú területeken, mint az egészségügy (a fibromyalgia új kezelési módjainak azonosításával) és az energiaügy (az új alternatív energiaforrások hatékonyabbá tételével).

Alexandra Dobolyi (PSE). - (HU) Elnök úr! 2007. december 21-én Magyarország is belépett a schengeni övezetbe, és az osztrák-magyar határon a mai napig nem rendeződtek bizonyos kérdések. A burgenlandi hatóság nem igazán áll szóba velünk, és ennek megfelelően magyar honfitársaim benyújtottak egy petíciót 2008 júniusában az Európai Parlament Petíciós Bizottságához, amelyet mi azonnal továbbítottunk Jaques Barrott biztos úrhoz, aki négy hónap után nagy nehezen válaszolt, és azt írta válaszában, hogy nincs elég információja a petícióra vonatkozóan, és hogy meg fogják keresni a petíció beadóját. Két hónappal ezután én magam megkerestem a petíció beadóját, és megkérdeztem, hogy merre jutottak az ügyben, és arról tájékoztattott, hogy még mindig a mai napig senki nem kereste őt a Bizottság részéről, így aztán valóban nagyon nehéz a Bizottságnak információhoz jutni. És amikor újból visszatértem a Bizottság dolgozóihoz, akkor azt a választ kaptam, hogy „within the best delay” ki fogjuk vizsgálni az esetet. Meg szeretném kérdezni a Bizottságot, hogy mit jelent az a szófordulat, hogy „within the best delay”, illetve reményemet szeretném kifejezni, hogy nem így fognak kampányolni a négy hónap múlva esedékes választásokban Barroso úr és Jaques Barrott úr, hogy „within the best delay”. Köszönöm szépen!

Viktória Mohácsi (ALDE). - (HU) Köszönöm elnök úr! Tisztelt képviselőtársaim, íme az egyperces, gyors kép a napokban is tomboló európai rasszizmusról. Magyarországon a napokban egy rendőrkapitányt egy rasszista kijelentésért előbb felmentettek, utána visszahelyeztek valamilyen mondvacsinált belső vizsgálatra hivatkozva. A vizsgálat nem terjedt ki arra a tényre, hogy a rasszista kijelentés elhangzott-e vagy sem. Romániában, Brassó melletti Târlungeni községben a fal megépült roma és nem roma családok közé. Az ott

lakó apuka gyermeke által feltett kérdésre, hogy miért választanak el bennünket, talán azt válaszolja majd: Itt ezen az oldalon a rossz, a túloldalon pedig a jó emberek laknak. Másfél hete szavaztuk meg az olasz küldöttségi jelentést, azóta egy hete ismeretlen tettesek által elkövetett két bűncselekményt követően Olaszországban fegyveres erőket vetettek be romák ellen. A rendőri erők helikopterrel, kutyaikkal, felfegyverkezett rendőrök bevonásával söprik végig a roma családokat. Köszönöm szépen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) A munkanélküliség által sújtott munkavállalók száma exponenciálisan nő Portugáliában. Nem telik el nap, hogy a vállalatok ne jelentenének be termeléscsökkentést, elbocsátást vagy akár teljes üzembeszárásokat.

A legsúlyosabb esetek között van a Qimonda több mint 2500 munkavállalóját fenyegető veszély Vila do Condéban, miután Németországban az anyavállalat csődöt jelentett. Szerdán itt lesz a Parlamentben mindkét országból a munkavállalók küldöttsége, és szolidaritásunkat, valamint támogatásunkat kérik majd a munkahelyeik megvédéséért folytatott küzdelemben.

Terebélyesedik azonban a botrány a késedelmes bérkifizetésekkel és munkavállalókat illető egyéb javadalmazások késedelmes teljesítésével kapcsolatban is, ahogy azt többek között paraferdugó-gyártó vállalatoknál, néhány textilipari vállalatnál, valamint a kerámiaiparban és a kohászatban látjuk. E helyzet súlyos szociális problémákat vált ki, növeli a szegénységet, sőt, tragikus helyzetekhez is vezet, amikor a családtagok egy vállalatnál dolgoznak. Alig néhány napja jómagam is meggyőződhettem erről a Subercornál, a Santa Maria da Feira-i székhelyű vállalatnál (a cipőipari Suberus-vállalatcsoport tagja), ahol a munkavállalók azért küzdenek, mert nem kapják meg bérüket, és vannak olyan házastársak, akik éheznek, és már gyermekeiknek sem tudnak enni adni. Ezt a szörnyű helyzetet a válság váltotta ki, amely elsöpör bennünket, és amelynek következményeit az emberi arcokon és az emberek életén láthatjuk. Ezért nem csak a szolidaritásukat, hanem e súlyos problémák megoldását is kérem.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Elnök úr! A magyar közvélemény nagy érdeklődéssel követi a vízágyú ügy alakulását is Magyarországon, és mielőbb szeretne tisztán látni a kérdésben. Ehhez kérjük a Bizottság segítségét. Arról van szó, hogy a magyar kormány a 2006-2007-2008-as években mindvégig kitartott azon álláspontja mellett, hogy a schengeni alap terhére új vízágyúkat vásárolt, ezeket 2007. október 22-én, Budapesten használta is tömegoszlatásra. Majd 2008 végén az igazságügyi és rendészeti miniszter közölte, nem a schengeni alap – uniós forrás – terhére számolták el a beszerzést. Az Európai Bizottság illetékes biztosa megerősítette, hogy nem a schengeni alaphoz vásárolták az ágyúkat. Egy nappal később ugyanezen minisztérium államtitkára közölte, hogy a magyar kormány a schengeni alap hazai forrásaiból számolta el a vízágyúk beszerzését, ellentmondva az Európai Bizottságnak. Kérdésem: vizsgálta-e a Bizottság, hogy a schengeni alapot rendeltetésszerűen használták-e ebben az esetben, utána járt-e, hogy mi az igazság vízágyú-ügyben? A történetek után nem csak a magyar kormány, hanem az Unió Bizottságának szavahihetősége és tevékenységének átláthatósága is kockán forog. Köszönöm szépen.

Glyn Ford (PSE). - Elnök úr, múlt hétfőn a brit kormány megvalósíthatósági tanulmányokat jelentett be a Severn folyó tölcéértorkolatában megépítendő öt árapály-erőmű rendszerről: ezek közül három gát lenne, kettő pedig mesterséges lagúna.

Az EU nagyon helyesen ambiciózus célokat fogalmazott meg a megújuló energia használatára, illúzió azonban azt gondolni, hogy e célok megvalósítása fájdalommentes lesz. A Severn folyón építendő gát az Egyesült Királyság energiaigényének akár 5%-át képes lenne ellátni, mégis ellentmond az élőhelyekről szóló irányelv értelmezéseinek.

Ha a jogi érvelés – vagy a közvélemény nyomásának – következtében leállítják a rendszert, az Nietzsche mondásának érvényességét bizonyítja, miszerint az örültség ritka az egyének között, viszont annál gyakoribb a pártokban, csoportokban és szervezetekben. Az EU-nak és a brit kormánynak el kellene tűnődnie Jeremy Bentham filozófiáján, miszerint arra kell törekednünk, hogy a lehető legtöbb embernek a leginkább javára tegyünk.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, hosszú ideig tartott megszabadítani a Balkánt a terméketlen nacionalizmustól, amely kívül áll az európai magatartási normákon és értékeken. Úgy tűnik azonban, hogy néhány embernek újra meg kell értenie ezt az üzenetet. 2008 októberében Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kérelmet nyújtott be a 10. közlekedési folyosó közösségi finanszírozására, amely keresztezi területét. Alig két hónappal később egy botrányos határozatban – amelyet még az ország hivatalos közlönyében is közzétettek – úgy döntöttek, hogy ezt az útvonalat „Macedóniai Nagy Sándor” elnevezéssel illetik, ezzel otrombán megsértve a Görögországgal kötött átmeneti megállapodást, amely kifejezetten rendelkezik az olyan kormányzati propaganda és az olyan szimbólumok ellen, amelyek szítják az

ellenségeskedést, a gyűlöletet és az erőszakot. Felszólítom az Európai Bizottságot, hogy a közösségi finanszírozás iránti kérelmet kösse e botrányos határozat hatályon kívül helyezéséhez, amely arra emlékeztet minket, hogy még mindig vannak nacionalisták a Balkánon. Olyan Európát építünk, ahol nincs helye a nacionalizmusnak.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Múlt szerdán az Európai Bizottság bejelentette az energiabiztonság területén végrehajtandó helyreállítási programra vonatkozó javaslatát.

E javaslat szerint Bulgária csak egy 20 millió eurós részt kap a Bulgáriát Görögországgal összekapcsoló projekthez rendelt összegből. Csak 20 millió eurót a projektekre szánt milliárdokból! Nálunk az ilyen helyzetekre azt mondjuk, hogy „Vajúdtak a hegyek és egeret szültek”. És mindez a nagy gázválság után!

Ahogy Önök is tudják, Bulgáriát érintette a legsúlyosabban a helyzet, és ez az egyetlen ország, amely teljesen az orosz gázra hagyatkozik. Hivatalosan azt mondják, hogy a megvalósításra kész projekteket finanszírozzák, azonban gyanúk merültek fel. Csak néhány hónapon belül véglegesíthető az a döntő fontosságú projekt, amelyet Bulgária javasolt a Chiren gáztároló létesítmény bővítésére. Amennyiben nem kap támogatást, Bulgária önállóan viszi tovább a projektet, de hol marad akkor az európai szolidaritás és igazságosság?

Szintén múlt héten egy befolyásos európai folyóirat azt írta, hogy e válság miatt Bulgáriában az euroszeptikusok támogatottsága 20%-ra nőtt. Bízom benne, hogy ez nem pontos számítás. Viszont ha a Bizottság továbbra is ilyen magatartást tanúsít Bulgáriával szemben, jelentős mértékben hozzá fog járulni ehhez a hangulathoz.

Jim Higgins (PPE-DE). – Elnök úr, két és fél évvel ezelőtt kiderítettem, hogy az Európai Bizottság eljárást indított Dánia ellen az Európai Bíróságon, mert Dánia 2%-os küszöbértéket vezetett be az élelmiszerekben lévő hidrogénezett zsírokra. A Bizottság annak ellenére indította el az eljárást, hogy éppen ellentétes tudományos bizonyítékok azt mutatják, hogy a hidrogénezett zsírsavak rendkívül súlyosak a szívkoszorúér-betegségek stb. szempontjából. Két évvel ezelőtt ezért két kollégámmal, Dan Jørgensennel és Linda McAvannel úgy döntöttünk, hogy írásbeli nyilatkozatot készítünk. A Parlament 254 képviselője támogatott bennünket 25 különböző tagállamból, ami óriási támogatást jelentett.

Nemrégiben a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság jelentést tett közzé, amely a maximális szintet 2%-ban határozta meg, pontosan úgy, ahogy Dánia is. Ezért az orvosi és tudományos bizonyítékok alapján felszólítom a Bizottságot, hogy immár fogadja el a Dánia rendszerében bevezetett 2%-os küszöbértéket, amelyet a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság említett jelentése is ajánl.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Ismételten sajnálattal kell megjegyeznem, hogy miközben az olasz és magyar kisebbségek helyzetét példamutató módon szabályozták Szlovéniában, és minden kisebbségnek saját képviselője van a szlovén parlamentben, addig a szlovén kisebbségek nem élvezik ugyanezt a támogatást azokban az országokban, ahol élnek.

A Budapesten aláírt szerződés ellenére Magyarországon hiányzik a politikai akarat ahhoz, hogy lehetővé tegyék, hogy a szlovén kisebbségnek saját képviselője legyen a parlamentben. Emellett a legutóbbi beszámolók szerint az egyetlen magyarországi szlovén múzeumot forráscsökkentés miatt be akarják zárni. Eddig ez a múzeum a szlovén kisebbség kulturális életének egyetlen központja Magyarországon, és csak 16 000 EUR finanszírozásban részesült.

Miközben Szlovénia 14,5 millió eurót irányoz elő a magyar kisebbség számára, Magyarország pusztán évi 400 000 eurót a szlovén kisebbség számára. Emiatt indokoltan várjuk el a magyar kormánytól, hogy javítsa a szlovén kisebbség pénzügyi és politikai támogatását. A pénzügyi válság nem használható fel mentésként a kisebbségek számára fenntartott források kurtítására, legyen az Magyarországon, Olaszországban vagy bárhol máshol.

Atanas Paporizov (PSE). – Elnök úr, a görög hatóságok és mezőgazdasági termelők között létrejött megállapodás ellenére a görög mezőgazdasági termelők még mindig lezárva tartják a Görögország és Bulgária között a határon áthaladó közutat a kulata-promachonasi határátkelőhelynél. A Bulgária és a Görög Köztársaság közötti határátkelőhelyek 14 napja tartó blokádja jelentős pénzügyi veszteséget okozott a bolgár fuvarozóknak.

Jómagam és az Európai Parlament többi 14 bolgár képviselője írásbeli választ igénylő kérdést nyújtottunk be a Bizottsághoz a 2679/98/EK rendelet alapján tett intézkedésekről. Elismerjük az európai polgárok alapvető jogait és szabadságait. Meggyőződésünk azonban, hogy ez a rendelet jelentős tökéletesítésre szorul,

hogy elkerülhető legyen a két tagállam közötti szállítás folyamatos blokádjának újabb esete, ami teljes mértékben sérti a belső piac alapvető elveit, például a személyek és áruk szabad mozgását.

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

Anne Laperrouze (ALDE). – (FR) Elnök asszony, kilenc nappal ezelőtt Aquitaine, Midi-Pyrénées és Languedoc-Roussillon régiókat keményen sújtotta a Klaus nevű vihar.

A károk súlyosak, én pedig kérem, hogy ezek a régiók kapjanak sürgősségi európai segílyt. Elsősorban az Európai Unió Szolidaritási Alapja jut eszembe, de a strukturális alapok és a Vidékfejlesztési Alap is, és gondolok az állami támogatás engedélyezésére is.

Hölgyeim és uraim, fel szeretném hívni a figyelmet arra, hogy 2005 májusában az Európai Parlament elfogadta Berend úrnak a Szolidaritási Alap reformjáról szóló jelentését, hogy kiterjessze az Alap alkalmazási körét. Az ügy tárgyalása jelenleg áll a Miniszterek Tanácsában. Sürgető fontosságú, hogy rövid időn belül pozitív kimenetele legyen az ügynek.

Az európai polgárok elvárják, hogy az Európai Unió megvédje őket, és megfelelő segítségnyújtást biztosítson nekik. Ha lehetővé tesszük, hogy a francia régiók sürgősségi segílyben részesüljenek, de a Szolidaritási Alap reformját is végigvisszük, azt az európaiak megingathatatlan garanciának tekintenék arra vonatkozóan, hogy az Európai Unió feladata és célja az, hogy az ő oldalukon álljon a nehéz helyzetekben.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, kis- és középgazdaságok mezőgazdasági termelői voltak az utcán két hétig az egész országot megrázó küzdelemben. A görög kormányok által együttesen megfogalmazott és végrehajtott közös agrárpolitika, valamint a Kereskedelmi Világszervezet keretében elfogadott megállapodások a mezőgazdasági termelés csökkenéséhez, a kis- és középgazdaságok mezőgazdasági termelői jövedelmének drasztikus megnyirbálásához, valamint gyors megszűnésükhöz vezetett. Görögországban az agrárkereskedelem mérlege a nyereségesből csak 2008-ban mintegy 3 milliárd eurós nagyságrendű veszteségesbe fordult át. A kis- és középgazdaságok alapvető követeléseinek teljesítése helyett az Új Demokrácia kormány megpróbálja értelmetlen bejelentésekkel félrevezetni őket, ezzel egyidejűleg pedig különleges erőket mozgósít, hogy elfojtsa küzdelmüket. A Görög Kommunista Párt és a munkavállalók támogatják a kis- és középgazdaságok küzdelmét a közös agrárpolitika, valamint az Európai Unió és a burzsoá kormányok alulról jövő kezdeményezéseket elnyomó egész politikája ellen. Támogatják a mezőgazdasági és állattenyésztési termékek garantált minimumáira vonatkozó követeléseiket is, amelyek fedezik majd a termelési költségeket és javítják a kis- és középgazdaságok jövedelemszintjét.

Jim Allister (NI). – Elnök asszony, a gazdasági válság elmélyülésével olyan jelentős kérdések merülnek fel az Egyesült Királyságban, amelyek szervezett fellépéshez vezetnek, kezdve a munkaerő EU-n belüli korlátlanul szabad mozgásának kényszerűségétől és a nagy közbeszerzési szerződésekre vonatkozó közbeszerzési követelményektől, amelyek során a külföldi vállalatok által elnyert szerződések esetén jelentős számban áramlanak be külföldi munkavállalók, hátrányos helyzetbe kényszerítve ezzel a helyi munkavállalókat és a helyi munkanélkülieket, és megfosztva őket a lehetőségeiktől.

Szerintem sokan ezt az Egyesült Királyság által az uniós tagságért fizetendő árnak tekintik majd. Kénytelenek vagyunk alávetni magunkat az uniós jog munkaügyi jogszabályainak és elsőbbségének és az Európai Bíróság döntéseinek. A közbeszerzési politika miatt, amely megtiltja a helyi alvállalkozók és munkavállalók előnyben részesítését, egyre nő az ellenszenv az EU-val és rugalmatlan rendszerével szemben.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, két évvel ezelőtt a Parlament szinte egyhangúlag fogadott el egy állásfoglalást. Ebben az állásfoglalásban felhívtuk az érintetteket, hogy derítsék ki, hogy mi lett a Cipruson eltűnt személyek sorsa. Felkértük a török hadsereget, hogy bocsássák az illetékes bizottság rendelkezésére a birtokukban lévő összes információt, azonban ezen a területen semmi sem történt. Éppen ellenkezőleg, mára egy török, aki abban az időben katona volt, lelkiismereti okokból, mivel már nem bírta tovább, nyilvánosan beismerte, hogy megölt 10 görög cipriótát. A török hadsereg tud ezekről és más bűncselekményekről is, és kétségtelen, hogy ma már nincs olyan civilizált ember, legyen török vagy más nemzetiségű, aki ne ítélné el ezeket a háborús bűncselekményeket. Azonban nekünk mit kell tennünk? Fokozni kell erőfeszítéseinket a török hadsereg meggyőzése érdekében, hogy adja át az információkat az illetékes bizottságnak, hogy véget érhesse az eltűnt személyek hozzátartozóinak szenvedései.

Richard Corbett (PSE). - Elnök asszony, ahogy Ön is tudja, országomban széles körű tiltakozás bontakozott ki egy olasz vállalat miatt, amely szerződést nyert el a választóközteremben található olajfinomítóval kapcsolatban, és kizárólag csak olasz munkaerőt alkalmaz a szerződés teljesítése céljából.

A felháborodás érthető, amennyiben a vállalat valóban a saját állampolgárai számára tartotta fenn a jogot, és nem engedte a brit állampolgárokat dolgozni. Ez az Európai Unió jogának megsértését jelentené (állampolgárságon alapuló megkülönböztetés), ahogy megsértené akkor is, ha a vállalat felpuhítaná a brit jogi követelményeket, amelyeket a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv alapján be kell tartania.

Ha azonban a tiltakozók azt mondják, hogy csak brit vállalatok kaphatnak jogot arra, hogy ajánlatot tessenek erre a munkára, és csak brit munkaerőt alkalmazhatnak, akkor persze a tiltakozók is helytelenül érvelnének. Szem előtt kell tartaniuk, hogy több mint kétmillió brit állampolgár dolgozik az EU más országaiban, és csak egymillió nem brit uniós polgár dolgozik Nagy-Britanniában.

A „brit munkahelyekre brit munkás” szlogennek azt kell jelentenie, hogy lehetővé tesszük, hogy a brit munkavállalók megfelelő képzésben részesüljenek és megkülönböztetés nélkül versenyezzenek. Nem jelentheti azt, hogy ezt kizárólag az érintett ország állampolgárai számára tartjuk fenn, akár Nagy-Britanniában, akár az Európai Unió egy másik tagállamában.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, örömmre szolgál elmondani, hogy két nap múlva egy hivatalos ülésen itt üdvözölhetjük a Palesztin Hatóság elnökét. Ebből az alkalomból a Hatóság elnöke az országok Európájának kamarájába látogat, amely lerombolja az európai szülőföldet, miközben a mediterrán térség csak arra alkalmas, hogy sírköve legyen a szegényeknek és azoknak, akik éhezésre és pusztulásra vannak ítélve.

Nézzék, itt az ideje a nacionalista tiltakozásnak, és ebben mindenkinek, minden oldalról részt kell vennie – mi itt az országok Európájának ostora vagyunk, amely Európa romba dönti az európai szülőföldet, és kötelességünk elmondani ezt Brüsszelnek. Két nap múlva egy palesztin fog beszélni. Az, hogy az izraeliek 80%-a támogatja Európát – nem úgy, mint a jeruzsálemi kormány, ahogy azt az Adenauer Alapítvány bemutatta –, azt is szemlélteti, hogy még a palesztin, libanoni, dél-mediterrán és tunéziai emberek sem jogosultak forradalmat indítani ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) A jelenlegi európai hangulatot tekintve az energiabiztonság garantálása prioritássá vált. Az energiatranzit útvonalainak diverzifikálása csak Európa gázhálózatának összekapcsolásával lehetséges, ami egyben a tagállamok közötti szolidaritást, az Európai Unió egyik alapelvét is támogatja. A Románia és Magyarország által saját kezdeményezésre nyújtott pénzügyi hozzájáruláson túl az Európai Bizottság múlt héten 30 millió EUR kiutalását javasolta az Arad–Szeged gázvezetékprojekt befejezéséhez, amelynek finanszírozását több mint öt éve felfüggesztették.

E projekt kiemelkedő fontosságú. A gázvezeték nemcsak Romániát és Magyarországot kapcsolja majd össze, hanem kapcsolatot biztosít majd az Európai Unió gázhálózata felé. A gázvezeték befejezése után Románia exportálni és importálni is tud majd az európai piacon, nemcsak rendes körülmények között, hanem európai energiaválság idején is. Ezt szem előtt tartva kérem támogatásukat, hogy a Bizottság javaslatát a lehető leghamarabb végrehajtsák.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Elnök asszony, az írországi húsbotrány hullámokat kavart Európa-szerte, így Ausztriában is, ahol a botrány bizarr következményeként az ír húst tiroli szalonnaként árulták. Véleményem szerint ezen uniós szintű problémának az egyedüli megoldása a friss húsról és hústermékekre vonatkozó kötelező nyilatkozat, amely a következő információkat tartalmazná: származási hely; az állatok vágóhidra szállításának időtartama, majd onnan a hús érlelési pontra való szállításának időtartama; ha a hús az EU-n kívülről érkezik, akkor pontosan meg kell adni a származási országot. Ráadásul itt a legfőbb ideje, hogy az Európai Unió ellenőrkkel vizsgálta meg ezeket a dolgokat. Hogy ezt tényleg meg lehessen tenni, felszólítom a Tanácsot, a Bizottságot és Önöket, hölgyeim és uraim, hogy tegyenek lépéseket annak biztosítása érdekében, hogy az európai fogyasztókat többé ne lehessen így félrevezetni.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Láttuk és hallottuk azokat a beszámolókat, amelyek szerint véget ért Srí Lankán a hosszú ideje tartó polgárháború. A Tamil tigrisek azonban a katonai erőfölény, nem pedig a politikai vívmányok vagy más tartós megoldás következtében vonultak ki utolsó fő erődítményükből is. Ez a katonai megoldás problémákkal terhes. Látjuk a győzteseket és veszteseket, a vesztesek a helyi polgári lakosok, akik a kormánycsapatoktól félve visszahúzódnak vagy elmenekülnek.

A nyugat-balkáni tapasztalatok arra tanítanak bennünket, hogy a katonai győzelmeket és a katonai viszály felfüggesztését gyakran az követi, hogy a győztesek megölik a veszteseket és azok feltételezett szimpatizánsait. A győzelmek után egyéni, fékevesztett megtorló cselekmények hulláma, de akár szervezett gyilkolás is megindulhat, amit az elkövetők rendszerint megpróbálnak eltitkolni.

Nem próbálok senkit sem előre megvádolni. Csak arra próbálok rámutatni, hogy az Európai Uniónak azonnal fel kell lépnie a nemzetközi jelenlét és a nemzetközi felügyelet biztosítása érdekében e konfliktus után időszak e legkritikusabb szakaszában, abban az időszakban, amikor a félelmében elmenekülő civil lakosság a legnagyobb veszélyben van.

James Nicholson (PPE-DE). - Elnök asszony, sokan fognak értesülni arról, hogy az Ír Köztársaságban nemrégiben eluralkodott dioxin-pánik. Az észak-írországi szarvasmarha-tenyésztőket is elérte ez a probléma, mivel ők importálták azt a takarmánykeveréket, amely a problémát kiváltotta az állataikban. Észak-Írország Kormánya most 25% kompenzációt ajánlott fel a mezőgazdasági termelőknek, ami azt jelenti, hogy tönkre fognak menni. A kormánynak problémákat okoz megtalálni a megfelelő pénzeszközöket, és nem tudja majd lehívni azt a 37,5%-ot, amely az Európai Uniótól áll rendelkezésre. Tudom, hogy az Ír Köztársaság kormánya nyilvánvalóvá tette, nem vállal semmilyen felelősséget, még ha a takarmányőről üzemet ő is engedélyezte a saját felügyelete alatt. Az egyik üzemben jelentős mennyiségű fertőzött sertéshús is van. Ez nagyon súlyos és veszélyes probléma, amelyet a lehető leggyorsabban meg kell oldani.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Európai Unió szorgosan készíti elő a Kiotó utáni megállapodásra irányuló tárgyalásokat, hogy tovább csökkentsék az éghajlatváltozást kiváltó okokat. A tagállamoknak fokozatosan csökkenteniük kell szén-dioxid-kibocsátásukat. Az energaintenzív iparágakban az európai vállalatoknak sürgős beruházásokat kell végrehajtaniuk termelőlétesítményeik modernizálása terén, hogy fenn tudják tartani a jelenlegi termelési szintet, munkahelyeket mentsenek meg, és védjék a környezetet.

Fel szeretném hívni a figyelmet arra, hogy a jelenlegi gazdasági válságban az európai vállalkozásoknak nem sikerül megszerezniük azokat a hiteleket, amelyekre a modernizálás céljából nagyon nagy szükségük van. Nem arról van szó, hogy az európai vállalatoknak kevesebbet kell termelniük, hanem egyszerűen arról, hogy ezt intelligensebben és környezetbarát módon kell megtenniük. Felszólítom az Európai Bizottságot, az Európai Beruházási Bankot és a tagállamokat, hogy kezeljék kiemelten az EU fenntartható gazdasági fejlődését, és az európai gazdasági fellendülés tevének keretében garantálják azokat a feltételeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az európai vállalatok modernizálni tudjanak és versenyképesek maradhassanak az egyre keményebb piacon.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – (HU) Köszönöm szépen, Elnök Asszony! Az Európai Unió számára kihívás a stabilitás és a biztonság szavatolása, az állampolgárok jólétének emelése, valamint a közös európai jövő építése. A történelmi, nemzeti és etnikai kisebbségek maradandó értékei a sokszínű Európának. Ezen jogainak tiszteletben tartása még nincs megnyugtató módon rendezve. Bizalomra ad okot olyan dokumentumok léte, mint például a nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezmény, vagy pedig a regionális és kisebbségi nyelvek európai chartája. Nyilvánvaló, hogy addig, amíg nem minden európai uniós tagállam ratifikálta ezeket a dokumentumokat, további erőfeszítésekre van szükség. A Parlamentnek célul kell kitűznie egy olyan kötelező keretintézkedés megalkotását, amely a nemzeti kisebbségi közösségek védelmét biztosítaná, elismerve azt, hogy az autonómia és az önrendelkezés különböző formái, a szubszidiaritás elve alapján megnyugtató megoldást jelentenek a kisebbségi közösségek helyzetére. Köszönöm szépen.

Véronique Mathieu (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, engedje meg, hogy kinyilvánítsam teljes támogatásomat a Klaus nevű vihar által sújtott polgárok és családok mellett, amely vihar Dél-Európát, és különösen Délnyugat-Franciaországot sújtotta több mint egy hete.

A vihar következményei tragikusak. 11 ember halt meg, több mint másfél millió otthon maradt villamos áram nélkül, és a vihar 300 000 hektár erdőt pusztított el, azaz Landes régió erdőterületeinek 40%-át. A vihar mintegy 30–40 millió m³ fát csavart ki.

2002 óta az Európai Unió rendelkezésére áll a Szolidaritási Alap, amely lehetővé teszi sürgősségi pénzügyi segítségnyújtás folyósítását a természeti katasztrófa által sújtott régióknak. A Miniszterek Tanácsának – és itt meg kell ismételnem Laperrouze asszony következtetéseit – rendelkezésre kell bocsátania ezt a Szolidaritási Alapot, jómagam pedig remélem, hogy a Parlament biztosítani fogja, hogy ez mielőbb megtörténjen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, éppen most ünnepeljük a lengyelországi kerekasztal-tárgyalások megkezdésének 20. évfordulóját. Az uralkodó hatalom és az ellenzék ekkor ült

tárgyalóasztalhoz, hogy közösen gondolkodjanak Lengyelország problémáinak megoldásáról, mind a gazdasági és szociális problémákról, valamint politikai rendszerünk legfontosabb problémáiról is.

Az ellenzékelt elsősorban az 1980-ban alapított Szolidaritás mozgalom képviselte Lech Wałęsa és a szervezet tanácsadóinak vezetésével. A kormány részéről az omladozó szocialista rendszer hatásai, a lengyelországi önkényuralmi állam létrehozó voltak a tárgyalók.

A kerekasztal-tárgyalások és a megállapodások eredményeként 1989 júniusában választásokat tartottak, és megalakult az első olyan kormány, amelyet nem egy kommunista vezetett, hanem Tadeusz Mazowiecki. Ez volt az a kormány, amely megmutatta Lengyelországnak, hogy számára a helyes irányt nem csak a szabadság és a demokrácia képviseli, hanem az Európai Unióban való integráció is. Az országomban bekövetkezett változások számos közép- és kelet-európai országot indítottak el a szabadság, a demokrácia és az EU-integráció útján.

Elnök. – Ezzel a napirendi pontot lezárom.

14. - A dohai tárgyalások keretében elért kompromisszumnak a nem mezőgazdasági termékek piacra jutására és a szolgáltatásokra 2008. július végén gyakorolt hatásának értékelése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata dohai tárgyalások keretében elért kompromisszumnak a nem mezőgazdasági termékek piacra jutására és a szolgáltatásokra 2008. július végén gyakorolt hatásának értékeléséről.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, egy generáció legnagyobb gazdasági kihívása előtt állunk, és ebben a kihívásban mind a fejlett, mind pedig a fejlődő országok súlyos és nagyon nehéz döntésekkel szembesülnek.

A globalizáció pozitív hatásaira van szükségünk, hogy választ adhassunk a globalizáció negatív hatásaira. Szilárd meggyőződése, hogy bárhol is kezdjük el áttekinteni, mit is kell tennünk, végül arra a következtetésre jutunk, hogy a többoldalú kereskedelmi forduló – a Dohai Forduló – lezárása létfontosságú számunkra.

Talán nem kell emlékeztetnem a tisztelt képviselőket arra, amire a történelem tanított meg minket a protekcionizmussal, a piacok nyitottsága megőrzésének és annak fontosságával kapcsolatban, hogy vállalkozásainknak lehetősége legyen világszerte kereskedni. Valószínűleg nem kell elmondanom a tisztelt képviselőknél, hogy – egyszerűen a Kereskedelmi Világszervezet szabályai értelmében – ha az országok a vámtételek alkalmazásának jelenlegi módja helyett úgy alkalmaznák a vámtételeket, ahogy a szabályok azt megengedik, akkor a kereskedelem költsége nagyjából 260 milliárd EUR nagyságrendű lenne. Biztosan nem kell emlékeztetnem a tisztelt képviselőket, hogy a fejlődő nemzeteket – ahogy a jövőt mérlegelik – mélyen aggasztja az, hogy mi fog történni az eddig a rendelkezésükre álló támogatások némelyikével.

Nos, tekintsük át, hol is tartunk: ismerjük annak a megállapodásnak az értékét, amely immár 80%-ban kész, és 2008 júliusában 80%-át elvégeztük annak, amit meg kellett tenni. E megállapodás keretében a következő nagyságrendű értékről beszélhetünk: a fejlődő országokban a haszon nagyságrendje évente 12–14 milliárd EUR lenne; új lehetőség nyílna a felemelkedő országok, például Kína feltörekvő piacaira való bejutáshoz; az Európai Unióban új és újszerűen diverzifikált exportlehetőségeink lennének, például a vegyi anyagok és a textilárúk terén, a szolgáltatásokban pedig 14 milliárd EUR kereskedelmi potenciál van. Jelenleg az is tény, hogy a nem tarifális akadályok – a nem adózási természetű akadályok – egyedül Kínában 20 milliárd euróba kerültek az Európai Unió vállalatai számára 2007-ben. Óriási jelentőségű fordulóról van szó.

Épp most tértem vissza Davosból, ahol a kereskedelmi miniszterek közötti megbeszélések megerősítették, hogy vissza kell térnünk a tárgyalóasztalhoz, a technikai tárgyalások pedig természetesen folytatódnak Genfben.

Mindannyian az új amerikai kormányra várunk, hogy felülvizsgálja kereskedelempolitikáit, ahogy az a jelenlegi terveiben is szerepel, és ugyanarra a következtetésre jusson, mint mi. Várakozva tekintünk a 2009. április 2-i G20-csúcstalálkozóra és arra a lehetőségre, amit ez a találkozó kínál a világ vezetői számára, hogy áttekintsék a pénzügyi és gazdasági válság megoldását, és ismételten lehetőségük legyen megvitatni a forduló lezárásának szükségességét. És itt vannak aztán az áprilisi vagy májusi indiai választások, ami önmagában is lehetőséget kínál a jelenlegi vagy új kormánynak, hogy újra elővegye a témát.

A tárgyalásokon nyitva maradt kérdések között szerepel egy különleges támogatási mechanizmus, amely végül is éppen az a kérdés volt, amely megakadályozta a tárgyalások folytatását India és az Egyesült Államok között. Új javaslatokat is mérlegelnek. Még döntést kell hozni a gyapotról, de ismételten terjesztettek elő javaslatokat. Az Egyesült Államok részéről valódi kérdések merülnek fel bizonyos ágazatokat illetően.

Kétségtelen, hogy még mindig sok tennivaló van, szilárd meggyőződéseim azonban, hogy politikai akaratral megoldhatók mindezek a kérdések, alternatíva pedig nem jön számításba. Számunkra a szolgáltatásokhoz kapcsolódó kérdések nagyon fontosak, és ezekre is sor fog kerülni.

Összefoglalva, egy olyan fordulóponthoz érkeztünk most, ahol nagyon nyilvánvalóan és világosan rajzolódik ki a forduló lezárásának szükségessége, jómagam pedig az Önök és a Bizottság nevében már várom, hogy továbbra is annak biztosítására fordítsam erőfeszítéseimet, hogy le is zárjuk a fordulót.

Georgios Papastamkos, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az ipari áruk és szolgáltatások kereskedelme valóban stratégiai jelentőségű az európai gazdaság számára. Ahogy mindannyian tudjuk, az Európai Unió a világ legnagyobb exportőre és a közvetlen külföldi befektetések fő forrása. Az Európai Unió az egyik legnyitottabb piac, miközben kiemelt partnereink jelentős kereskedelmi akadályokat tartanak fenn. Az alkalmazott vámtételek jelentős csökkentésére törekszünk, emellett pedig foglalkozni kívánunk az indokolatlan nem tarifális akadályokkal. Az iparilag fejlett harmadik országok mellett léteznek olyan felemelkedő gazdaságok, amelyeknek fejlettségi fokuk és ágazati versenyképességük arányában engedményeket kell tenniük. Mindazonáltal, biztos asszony, a probléma nem csak az akadályok lebontásában rejlik: a szabályozási rendszerek eltérési többletköltségeket generálnak az export számára, ami versenyhátrányba taszítja az európai termékeket a rugalmasabb előírásokkal rendelkező harmadik országokból származó behozattal szemben, és sok esetben felveti az európai fogyasztók biztonságának és védelmének kérdését. A tartós kudarc, hogy nem sikerül megállapodásra jutni, még bizonytalanabbá teszi a gazdasági környezetet, és csorbítja a többoldalú kereskedelmi rendszer hitelességét. A kétoldalú és interregionális megállapodások csak kiegészítő jellegűek lehetnek. Emellett a gazdasági válság előidézhetheti az egyoldalú, korlátozó vagy a versenyt torzító kereskedelmi akadályok létrehozását. Erre már vannak – jelenleg még korlátozott hatókörű – példák, ahogy azt a Kereskedelmi Világszervezet főigazgatójának, Lamy úrnak a jelentése is tanúsítja. Az amerikai képviselőház által az Egyesült Államok termékei tekintetében elfogadott védelmi záradék egy újabb lépésnek tekinthető ebbe az aggasztó irányba. Én azt mondom, hogy az unilaterális megközelítésekhez való visszatérés nem megoldás. Ma már minden eddignél nagyobb mértékben vagyunk rászorulva arra, hogy összefogva, pozitívabb integrációval és a rendszerszerű konvergenciával járó nemzetközi szabályozási rendszerek létrehozásával és megerősítésével kezeljük a kihívásokat. Egy új nemzetközi gazdasági architektúrára van szükségünk. A globális kereskedelem átláthatóbb és kiegyensúlyozottabb irányítására van szükségünk, és ezen a ponton, biztos asszony, integrált javaslatot várunk az „európai arcú globalizációra” vonatkozóan, amely figyelembe veszi a már megtett változtatásokat és a kereskedelmi és gazdasági dimenzió közötti kapcsolatot, hogy ebben a válságos időszakban Európa átlátható, demokratikus és hatékony legyen a világban.

Glyn Ford, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, mi, az Európai Szocialisták Pártja elköteleztünk vagyunk a Dohai Fejlesztési Forduló sikeres kimenetele mellett, mégis ketyeg az óra, ami olyan helyzetet teremtett, amikor is – ha úgy tetszik – az előrelépés megakadt. Ashton biztos rámutatott, hogy az Egyesült Államokban új kormány alakult Obama elnök vezetésével, és az én véleményem szerint ez örömdetes, azonban még várunk a kereskedelempolitika felülvizsgálatára, amely eltarthat egy ideig.

Áprilisban és májusban választásokat tartanak Indiában. Ezen a ponton azonban Ashton biztos nem említette magát az Európai Uniót, ahol mi is megtartjuk saját európai parlamenti választásunkat, ezt követően pedig új Bizottság alakul, amelyben reményeim szerint továbbra is Ashton biztos látja el majd a kereskedelempolitikai biztos tisztségét. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy időközben semmit sem kell tennünk. Európának továbbra is hangsúlyoznia kell a fejlesztés és a kereskedelempolitika melletti elkötelezettségét, biztosítva, hogy véget érjen a kizsákmányolás, továbbá eleget téve a fenntartható fejlődés szükségességének.

Egyetértek Papastamkos úrral: az ezen az alapon működő szabad kereskedelem győztes helyzetet teremt minden résztvevő számára. A jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság az előrelépést teszi indokolttá, nem a meghátrálást.

Ashton biztos és a Bizottság megpróbálhatja előkészíteni a terepet az Egyesült Államok és India közötti kompromisszumhoz. Véleményem szerint a két fél makacssága hiúsította meg a tárgyalások sikeres lezárását az utolsó próbálkozáskor. 80%-ban már megállapodtunk az ügyekről, de a fennmaradó 20%-ot is rendeznünk

kell. Új kormány lépett hivatalba az Egyesült Államokban. Az indiai választások eredményeként egy másik új kormány alakulhat.

Időközben nincs más választásunk, mint hogy folytassuk a kétoldalú megállapodásokra irányuló tárgyalásokat. Öröndetesnek tartom a múlt héten a Koreai Köztársasággal megkötendő szabadkereskedelmi megállapodásról folytatott tárgyalásokon elért előrehaladást, ahol is szerintem közel vagyunk ahhoz, hogy ismét egy mindkét fél számára előnyös megállapodásra jussunk.

Én vagyok az előadója az ASEAN-nal megkötendő szabadkereskedelmi megállapodásnak, és meg kell mondanom, hogy a tárgyalási alap intézményesített akadályt gördít az előrelépés elé. Át kell gondolnunk azt a lehetőséget, hogy megnézzük, van-e olyan koalíciós készség és hajlandóság az ASEAN körében, amely révén – ha úgy tetszik – létre tud jönni a megállapodás. Indiát illetően szerintem jelenleg nincs kormányzati akarat arra, hogy eredményt érjünk el. A választás után Delhi következő kormányzatának, legyen az új vagy a régi, elő kell állnia valamivel, vagy pedig nekünk, az EU-nak kell megszólítanunk azokat, akik nem csak beszélni hajlandóak, de készek az ügy lezárására is.

Végezetül üdvözlöm Pannella urat, a következő felszólalót, aki az ALDE új felelőse a kereskedelmi ügyekben. Talán illő lenne, ha látogatást tenne a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságnál. Örömmel látnánk.

Marco Pannella, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, úgy hiszem, hogy bizonyos tekintetben elkezdhetnénk azt, amit el kell végeznünk, hiszen ezek a feltételek elég széles körben ismertté váltak az elmúlt néhány napban; biztos asszony, kissé furcsa összehasonlítással élek most Doha embere vagy a reményeink szerinti Doha előtti ember és Davos embere között. Nem hiszem, hogy ez mindenképpen pontos különbségétel, de érdekes.

Ahogy Ön is mondta, biztos asszony, olyan helyzetben találjuk magunkat, amikor valahogy olyan eseményektől függünk, amelyek Európán kívül következnek be: az Egyesült Államokban, Indiában; Ford úr is éppen most emlékeztetett minket az olyan fontos területekre, mint a Délkelet-ázsiai Nemzetek Szövetsége vagy Dél-Korea. A valódi probléma azonban az, hogy mi, a Bizottság és az Európai Unió mennyire vagyunk képesek most ellenállni a nacionalizmus előretörésének, amelyről az előbb tetek említést, valamint azoknak az autokratikus eszméknek és új protekcionista illúzióknak, amelyek hajlamosak megnehezíteni az Ön munkáját, biztos asszony, továbbá a mi munkánkat is itt, az Európai Unióban.

Meggyőződésben, hogy ebben a választási kampányban rendkívül fontos lesz megérteni azt, hogy az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportjának mennyire sikerül más résztvevőkkel együtt megtalálni annak módját, hogy kidolgozzuk javaslatainkat, azokat a javaslatokat, amelyek szövegének Önt tették meg, biztos asszony, és milyen mértékben sikerül azt egy európai javaslattá, nem csupán egy javaslattá tenni, illetve, hogy úgy fogalmazzak, brüsszeli központunkat támogatni különböző fővárosokkal szemben, amelyek mindegyike már saját dolgait intézni, ahogy azt sajnálatos módon többször is tapasztalhattuk az elmúlt évszázadban.

Jacky Hénin, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, tagadhatatlan: a júliusi tárgyalások során a Bush-adminisztrációt és az Európai Uniót a saját csapdájába ejtette India és Kína. Mi több, a liberális közgazdászok képmutató állításaival szemben, akik szerint a Dohai Forduló kudarc katasztrófa lenne a szegény országok számára, szó sem volt erről.

Éppen ellenkezőleg, e nehézségekkel küszködő országok számára ez történelmi lehetőséget kínált a nagymértékben ingadozó nyersanyagárak által jellemzett környezetben. Még a szakértők is beismerték, hogy az a nyereség, amelyben a szegény országok reménykedhettek volna, messze elmaradt attól az adóvesztéstől, amelyet a vámok kiesése okozott ugyanezekben az országokban, azoké a vámoké, amelyek összege elérte volna a 60 milliárd USD-t.

E tárgyalások során a Bizottság, belezavarodva liberális dogmáiba, a felelősségvállalás teljes hiányát mutatta az európaiak iránt, és odáig elment, hogy javasolta a romboló, sőt áldozatokat követelő autógyártás Európa területén, csak hogy sikerüljön megállapodást elérnie.

Ami a Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) és a Bizottságot illeti, nekik csak a fogyasztók számítanak, soha a jólétermelés. Ez a megközelítés idézte elő azokat a bajokat, amelyek a jelenlegi válság gyökerét képezik, mivel – a versenyt téve alfává és ómegává – a még nagyobb bércsökkenés, és így a munkavállalók teljes elszegényedése és minden szociális védelem módszeres lerombolása felé taszít bennünket.

Ha lezárnák a Dohai Fordulót, az katasztrófa lenne valamennyi nemzet számára. Ráadásul a jelenlegi helyzetben különösen lehangoló az, hogy a mindenkit érintő eddigi jelentős károk ellenére folytatni kívánják a rossz irányvonalat, függetlenül attól, hogy az mibe kerül. Sürgősen forradalmi változásokra van szükség a WTO-ban, hogy demokrácia uralkodhasson ott.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) A dohai tárgyalások már jó ideje folynak, és üdvözlendő, hogy Európa valódi előrelépést ért el abban, hogy közelítse egymáshoz álláspontjainkat. Európa átfogó javaslatot terjesztett elő a mezőgazdaságról, erőfeszítéseinket azonban sajnos nem viszonzta a többi ország. Ez a másik oka annak, hogy miért olyan fontos egészében szemlélni az intézkedéscsomagot, ami azt jelenti, hogy bele kell foglalni a NAMA-t (nem mezőgazdasági termékek piacra jutása) és a szolgáltatásokat is.

Biztosak lehetnek abban, hogy teljes szívemből támogatom erőfeszítéseiket a gyors megállapodás elérése érdekében. Európaiként védelmet kell nyújtanunk a protekcionista gyakorlatokkal szemben, amelyek egyre gyakrabban tapasztalhatók, főként a világ gazdaság gyenge helyzete miatt, de gyakran az élelmiszerbiztonság védelmét tűzve zászlajukra. Európaiként meg kell erősíteniünk szilárd elkötelezettségünket a viszonyosság koncepciója mellett. Ha mi nyitottak vagyunk, másoknak is nyitottnak kell lenniük.

Mit várunk ezzel kapcsolatban az USA új elnökétől és az általa éppen bejelentett intézkedéscsomagtól? Mit várhatunk Kínától? Lényegében főként ezzel kapcsolatban várjuk Önöktől, hogy cselekedjenek, hiszen a tömeges elbocsátások és a zsugorodó gazdaság által fémjelzett gazdasági és pénzügyi válság idején éppen a piacok megnyitása az, amely képes előmozdítani érdekeinket.

Elnök asszony, kérdéseinknek az a szándék ad keretet, hogy rávilágítsunk arra, milyen előnyöket várhatnak polgáraink ettől az intézkedéscsomagtól, és mit tudunk kínálni nekik ebben a csomagban. Teljesen megértem, hogy az itt rendelkezésre álló rövid időben nem tud válaszolni ezekre a kérdésekre, de arra kívánom felszólítani Önt, hogy az elkövetkező hetekben és hónapokban átláthatóan közvetítse a polgárok felé a napirenden lévő kérdéseket és azt, hogy ezek mit jelentenek számukra. Ez különös jelentőséggel bír, hiszen közelegnek az európai választások, és remélem, hogy számíthatunk Önre abban, hogy ez a kérdés kiemelt ügyként a napirenden marad.

Francisco Assis (PSE). – (PT) E nagyon súlyos pénzügyi és gazdasági válságban tényleg létfontosságú, hogy előrelépést érjünk el a dohai tárgyalások lezárásában.

Válságos időszakban mindig hajlamosak vagyunk engedni a protekcionizmus csábításának. A protekcionizmus lényegében egyfajta neurózis, amely azokban az időkben hajlamos befolyásolni a társadalmakat és az államokat, amikor azok olyan súlyos válsággal szembesülnek, mint amilyen a jelenlegi is. Ezért egyértelműen fel kell vennünk a küzdelmet a protekcionista csábítás esetleges felbukkanásával szemben, hiszen tudjuk a történelemből, hogy ez hova vezet. A világközösség általános elszegényedéséhez vezet, és semmiképpen sem járul hozzá az előttünk tornyosuló súlyos problémák megoldásához. Egy dolog azonban a protekcionizmus, amelyet teljes egészében bírálni kell, és amelynek ellen kell szegülni, egy másik, merőben más dolog viszont az, hogy garantálni kell a jogos érdekek védelmét a világ különböző területein, amelyekbe mi is betagozódunk. Ez az, ahol az Európai Uniónak is kötelessége érvényesíteni az európai érdekeit, és nem csak az európaiak mint fogyasztók, hanem az európaiak mint termelők érdekeit is.

Ezért fontos, hogy folytassuk a többoldalú dohai tárgyalásokat. Miközben tudjuk, hogy a protekcionizmus valójában elhibázott lépés, azt is tudjuk, hogy a nemzetközi kereskedelem szabályozatlan liberalizálása gazdasági és társadalmi szempontból szükségszerűen nagyon súlyos katasztrófához vezet. E szabályozatlan liberalizáció elkerülésének egyetlen módja az, hogy lehetőség szerint megállapodást érünk el a megfelelő fórumon, azaz a Kereskedelmi Világszervezetben, egy olyan többoldalú megállapodást, amely szabályokat állapít meg az összes érintett fél jogos érdekeinek védelme céljából. Az Európai Bizottság és az Európai Unió szerepe ebben az esetben is pontosan az, hogy helyreállítsa az európaiak bizalmát.

Napjainkra bizalmi válság is kialakult Európában azok védelmi és politikai szabályozási képességét illetően, akik Európát képviselik, legyen szó a tagállamokról, az Európai Bizottságról vagy az Európai Unió egészéről. Ezért pontosan az a kihívás áll előttünk, hogy segítsünk véget vetni a képviseleti és bizalmi válságnak, mégpedig annak biztosításával, hogy a helyes úton haladjunk előre. A helyes út ebben az esetben a mindannyiunk jogos érdekét védelmező többoldalú megállapodás garantálása.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, a mély kapitalista válság közepette – a tőkefelhalmozás és a túltermelés válságában, amely az Európai Unió tagállamain is eluralkodik – az Európai Unió és burzsoá kormányainak stratégiai döntése az, hogy a Kereskedelmi Világszervezetet használja fel fontos támaszként, azt a tevőleges szerepet szánva neki, hogy kikényszerítse a kereskedelem teljes liberalizációját, a privatizációkat

és felvásárlásokat, valamint az európai monopóliumok belépését az új piacokra. A dohai forduló tárgyalásainak célja, hogy koordinálják a tőke mindent mozgósító támadását azzal a céllal, hogy a multinacionális vállalatok ki tudják fosztani a harmadik országok nyersanyagkészleteit, és fokozhassák a munkások kizsákmányolását az egész kapitalista világban. Az alulról építkező kezdeményezéseket elfojtó közös agrárpolitika képezi az ellentételezést az Európai Unió arra irányuló célkitűzéseinek támogatásáért, hogy az imperialista piramisban a munkahelyek megvédése érdekében liberalizálják a nem mezőgazdasági termékek piacát és szolgáltatásokat. Nyilvánvaló, hogy érdekünk a nemzetközi kereskedelem és annak fejlesztése a kölcsönös előnyök alapján. A kapitalista feltételek alapján azonban lehetetlen, hogy a globális kereskedelem egyenlő legyen és a kölcsönös haszonon alapuljon. Éppen ezért kell sürgősen fokozni a munkások antiimperialista és monopóliumellenes harcát, hogy radikális változásokat vigyünk végbe mind nemzetközi szinten, mind pedig az egyes országokban.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, a dohai forduló tavaly omlott össze. A helyzet rendkívül súlyos. Az elmúlt néhány évtizedben a globális szabad kereskedelem térnyerése hihetetlen sok embert emelt ki a szegénységből, olyan nagyságrendben, ami lényegében megváltoztatta a világot. Ma azonban a világgazdaság nagyon mély válságban van. Ez nem a szabad kereskedelemre és a globalizáció e formájára vezethető vissza, hanem a globális pénzügyi válság eredménye. Ekképpen a helyzet hasonlít ahhoz, amit az 1920-as évek végén tapasztaltunk.

Ez a fajta pénzügyi válság globális depressziót eredményez. Legutóbb Hitlert segítette hatalomra. A második világháború borzalmaival idézte elő, majd 50 éves kommunista rabszolgasághoz vezetett Európa és Ázsia egyik felében. Ezek azok a fontos kérdések, amelyekről itt beszélünk. Akkoriban a globális depresszió legfontosabb kiváltó oka a protekcionizmus újjáéledése volt. Az országok egymás után vezették be a vámokat, mennyiségi korlátozásokat, a „vásárolj hazait” szabályokat és a nemzeti valuták versengő leértékelését.

Valójában nagy a kockázata annak, hogy ez a helyzet most megismétlődik. Nagyon sok aggasztó jel utal erre. Obama elnök tulajdonképpen egy protekcionista politikai programmal nyerte meg a választásokat. Most látjuk az első jeleket. Egy nagy intézkedéscsomag van most napirenden, amely ténylegesen tartalmazza a „vásárolj amerikai” rendelkezést az építőipari felhasználású acélra vonatkozóan. Ez valószínűleg a kezdet.

Ha megnyílnak az ajtók, más országok is felfedezik, hogy ők is valami hasonlót tehetnek, tekintve, hogy a dolgok milyen rossznak tűnnek. A világ és az EU leginkább sújtott országait megkísérti majd a lehetőség, hogy védelmet ígérjenek munkavállalóiknak és vállalkozásaiknak a külföldi versennyel szemben. A tendenciák világosan látszanak. Ha ez a folyamat elindul, nem lehet majd megállítani. Ez valóban végzetes lenne.

Az EU a világ legnagyobb kereskedelmi tömbje, és ezért jelentős felelőssége van. A kereskedelempolitika terén az EU egységes hangot üt meg, ami egyrészt jó dolog, de ténylegesen mit fog most mondani? Van ok a pesszimizmusra.

A siker kulcsa a mezőgazdaság. A Franciaország és Németország által annak érdekében folytatott kampány, hogy az EU vásárolja fel a tejport és a vaját, valamint kezdje meg a tejtermékek exporttámogatását, azonban nem sok jót jósol. Ez a szűk látókörű önérték politikája, nem államférfiúi nagyság.

Ezért a Tanácsnak és a Parlamentnek azonnal világos nyilatkozatokat kell kiadnia azzal az üzenettel, hogy az EU világszerte védelmezi a szabad kereskedelmet, és megnyitja az utat az előrelépés előtt a mezőgazdasági termékek kereskedelme terén. Semmi más nem lehet ennél fontosabb. Köszönöm a felszólalási lehetőséget.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – (SV) Azzal kezdeném, hogy egyetértek az előző felszólalóval abban, hogy a Dohai Forduló rendkívül fontos, azonban mindezt kiegészíteném azzal, hogy talán sose volt olyan fontos, mint éppen most. Úgy vélem, hogy éppen e pénzügyi válság közepette minden eddiginél nagyobb szükségünk van annak szemléltetésére, hogy a globális kereskedelmi rendszer ténylegesen működik.

Ha túllépünk a Dohai Fordulón, kijelentve, hogy nem tudunk globális megállapodást elérni, az olyan csapás lenne, amely aláássa a globális kereskedelem rendszer egészét. A Dohai Forduló kudarca soha máskor nem kerülne olyan sokba, mint éppen most.

A Dohai Forduló éppen a pénzügyi válság miatt fontosabb minden eddiginél. Az én meglátásom szerint a pénzügyi válság legnagyobb kockázata számunkra nem a hitelezési piacról hiányzó tőke; a legnagyobb kockázat a protekcionista tendenciák kibontakozása. Láttuk már ezt a történelem során. Ez történt az 1930-as években, és szó szerint katasztrófát eredményezett a világgazdaságban; ugyanez megtörtént az 1970-es években is.

Véleményem szerint már láthatók annak a jelei, hogy a világ úgy véli, nagyobb fokú protekcionizmussal képes megoldani ezeket az alapvető problémákat, annak ellenére, hogy fennáll a protekcionizmus

elterjedésének és ezáltal a világgazdaság még nagyobb válságának kockázata. Ezt történik most különösen a szolgáltatások, a pénzügyi szolgáltatások és a szolgáltatások kereskedelme terén. A pénzügyi szolgáltatások szektorában a protekcionizmus nagyon gyors térnyerését látjuk.

Visszatérve a Dohai Forduló jelenlegi helyzetéhez, a fő bírálatom az egész tárgyalási időszakunk során a Dohai Fordulóban talán végig az volt, hogy kezdett szinte csak a mezőgazdaságról, a mezőgazdaságról és még inkább a mezőgazdaságról szólni. Szerintem ez egy rendkívül leszűkített menetrend, és valójában azt gondolom, hogy a világkereskedelem sokkal átfogóbb megközelítést igényel, különösen annak fényében, hogy a mezőgazdaság – például az ipari árukkal és a szolgáltatásokkal együttesen összevetve – viszonylag kis részét teszi ki a világkereskedelemnek. Azt is hiszem, hogy viszonylag kis mértékben járul hozzá a növekedési potenciálhoz, különösen talán itt Európában. Véleményem szerint az új piacra jutási lehetőségek és globális szinten az új piacok megnyitása – különösen a szolgáltatások kereskedelme, de az ipari áruk kereskedelme terén – a legfontosabb ahhoz, hogy újra mozgásba lendüljünk és életet leheljünk a globális növekedésbe.

Ezért egy kérdést szeretnék intézni a Bizottsághoz. Mit kíván tenni és milyen kezdeményezéseket indított útjára a Bizottság, hogy lehetővé tegye a Dohai Forduló kiszélesítését annak érdekében, hogy kitörjünk abból a fásztól, amikorra mindannyian körbeülünk, és szemrehányásokat teszünk mindenkinek a mezőgazdasági termékek kereskedelmével, és megint csak a mezőgazdasági termékek kereskedelmével kapcsolatban, holott mindannyian tudjuk, hogy a világkereskedelemnek sokkal átfogóbb kereskedelmi menetrendre van szüksége, amely felöleli a szolgáltatások és az ipari áruk kereskedelmét is. Nagyon köszönöm.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök asszony, először is üdvözlöm kell a biztos asszonyt. Elődje, Mandelson úr közismert volt Írországból, olyan okokból, amelyeket a biztos asszony biztosan jól ismer.

A Dohai Forduló kérdése nem beszédtéma az európai emberek körében. Olyan helyeken vitatkoznak erről, mint ez, de amikor azokkal az emberekkel találkozok, akik például elvesztették munkahelyeiket, akkor ők nem azt mondják, hogy „Lépjünk előre Dohában”. Szóval úgy gondolom, hogy nincs kapcsolat Doha és a gazdasági fejlődés között, bármit is mondanak az itt előadott elméletek.

A pénzügyi piacok globalizációját illetően azt jelenthetem ki, hogy ebben az esetben a globalizáció cserbenhagyott bennünket – bár talán tisztességesebb lenne azt mondani, hogy a pénzügyi piacok szabályozása, illetve annak elmaradása volt az, amely cserbenhagyott minket. Érdeklődve hallgatom McCreevy biztos legutóbbi megjegyzéseit, hogy ezen a területen a problémák némelyikét a tagállamok birodalmakat építő szabályozói okozták. Ez talán egy másik vita tárgya, azonban jól példázza, hogy mindez miként vált valósággá a pénzügyi szektorban, jóllehet a globalizációról mint egyszerű dologról szoktunk beszélni.

A mezőgazdaságot illetően – amellyel az éppen előttem lévő felszólaló foglalkozott – arra a következtetésre jutottam, hogy a Dohai Forduló nem a mezőgazdasági kérdésekben jutott holtpontra. Ennek ellenére nagyon komoly kérdéssről van szó, amellyel kapcsolatban súlyos aggályaim vannak. Talán azért, mert idősebb vagyok, mint az előttem felszólaló, aki szintén az én képviselőcsoportom tagja, elég fontosnak tartom a mezőgazdaságot, mert az élelmiszert termel, és ezért a jelenlegi megítélésénél magasabb rangot érdemel. Azt hiszem, emlékeztetnünk kell erre. A Ház szavazott arról a jelentésről, amelyet én készítettem a globális élelmiszerbiztonságról. Aggódunk emiatt, és aggódunk is kell. Ezt a kérdést meg kell vitatni a Dohai Forduló szintjén.

Egy másik kérdés, hogy az európai termelők – a mezőgazdasági termelők – hogyan lehetnek versenyképesek, amikor az Európai Unióban a környezetünkhöz képest különböző és szigorúbb állatjóléti szabványok vannak érvényben, amivel a WTO-ban nem foglalkoznak. Nyíltan megvallva azt gondolom, hogy soha nem volt még nagyobb szükség arra, hogy közvetlenül megvitassuk ezeket a dolgokat ebben a Házban és Genfben, mint most.

Arra kérném Önöket, hogy záró megjegyzéseikben foglalkozhatnának néhány ilyen nagyon valós kérdéssel, hogy az emberek felfogják, hogy róluk szól a vita. Én nem látom, hogy a Dohai Forduló olyan ütemben haladna előre, ahogy azt Önök gondolják. Talán tévedek.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Dohai Fordulóval összefüggésben érdekelne, hogy a Kereskedelmi Főigazgatóság miként kívánja védelmezni azt a vámkontingenst, amely alátámasztja az európai erjesztési iparág versenyképességét. A vámkontingens nagyon fontos funkciót tölt be, mivel az erjesztési iparágban nemzetközileg versenyképesnek kell maradnia.

Másodszor pedig, milyen választ fognak Önök adni az amerikai kongresszus által az acéllal kapcsolatban éppen elfogadott záradékra, amely tiltja az EU-ból származó acél felhasználását az Egyesült Államokban?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, a Dohai Forduló célja az volt, hogy segítse a legszegényebb országokat fejlődésükben, hogy kiemelje őket a szegénységből. Ezért egyrésztől mindent meg kell tennünk a megsegítésük érdekében, másrészt viszont nem szabad megfélemlíznünk saját vállalkozásainkról és mezőgazdasági termelőinkről sem.

Ezért lenne egy kérdésem: hogyan védhetjük meg a kis- és középvállalkozásokat a csődtől, hogy védhetjük meg kis gazdaságainkat a Kínából, Indiából vagy Brazíliából érkező versennyel szemben? Mondjuk ki hangosan és világosan, hogy ahhoz, hogy bármilyen terméket, legyen az cipő vagy marhahús, az EU-ba importáljanak, bizonyos előírásokat teljesíteni kell. Akkor majd beszélhetünk egyenlő versenyről.

Az elkövetkező hónapokban nagyon nehéz lesz lezárni a tárgyalásokat, mivel hiányzik a politikai akarat azon vezetők részéről, akik igazán számítanak a tárgyalásokban. Fennáll a veszélye, hogy a jelenlegi világgazdasági válság miatt erősödni fog a protekcionizmus.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Miközben hallgattam a Dohai Forduló utolsó vitáját Katarban, az volt a benyomásom, hogy a fejlődő országoknak sérelmük van velünk, fejlett országokkal szemben. Talán ez az egykori gyarmatosítás egyfajta visszhangja, vagy hogy hozzászórtak ahhoz, hogy közvetlen támogatást kapnak, és így egyfajta jótékonyásban részesülnek. Úgy tűnik számomra, hogy a gazdag országok tudnak segíteni, mégpedig jó kereskedelemmel, jó előírásokkal és képzéssel. Semmi sem fontosabb annál, hogy függetlenné tegyünk a helyi vállalkozásokat, és horizontális kapcsolatokat építsünk ki az afrikai, ázsiai és latin-amerikai országok között. Azt is gondolom, hogy pontosan a szolgáltatásnyújtás az, amely irányításra, együttműködésre és jó normákra tanít. Ebben az összefüggésben mindkét fél számára nagyon fontos, hogy a hangsúly a szolgáltatások piacának megnyitására kerüljön.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony, köszönöm, hogy kaptam még egy percet, mivel ez nagyon fontos a mezőgazdasággal kapcsolatos megjegyzéseimre. Az a benyomás alakult ki, hogy egyedül az európai mezőgazdasági termelőknek vannak aggályai. A valóság azonban az, hogy a Dohai Fordulón az indiai tárgyalók is aggódtak a kistermelők és azon következmények miatt, amelyeket a szabad kereskedelem felé történő elmozdulás okozna nem csak az egyes mezőgazdasági termelők, hanem országuk társadalmi stabilitása számára is. Így ez a kérdés az összes tárgyaló partnert érinti, és ezzel kapcsolatban egy kis ösztönzésre van szükség. Biztos asszony, talán a záró megjegyzéseiben ezzel is foglalkozhatna.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, megpróbálom röviden érinteni a képviselők által felvetett ügyeket.

Papastamkos úr, egyetérték Önnel a jogi és szabályozási terhekkel kapcsolatban. Nagyon fontos, hogy ezekkel megfelelően foglalkozunk. Fontos ezeket megoldani, és egyetérték a biztonság jelentőségével is ebben az összefüggésben.

Több képviselő, nevezetesen Lundgren és Rübig úr, valamint Papastamkos úr is beszélt a „Vásárolj amerikai” záradékról, amelynek elfogadása folyamatban van a kongresszusban. A képviselők valószínűleg tudják, hogy ez az 1979. évi kereskedelmi törvényen alapul. Már érvényes ez a rendelkezés, a kormányzati beszerzésekről szóló megállapodás keretében azonban kölcsönös szabályozás van érvényben, amelyen keresztül az azt aláíró nemzetek ajánlatot tehetnek ezekre a projektekre. Abban reménykedünk, hogy – és beszéltünk erről az amerikaiakkal – a végén oda lyukadunk ki, ahol előtte voltunk. Olvastam a jogszabályt. Én is aggódok emiatt.

Február végén Amerikába megyek, hogy találkozjak az Egyesült Államok új kereskedelmi képviselőjével, akit reményeim szerint addigra már megerősítenek hivatalában, a képviselők pedig bizonyosak lehetnek abban, hogy ezek nagyon fontos kérdések, amelyeket fel kell vetni.

Ford úr felvetett néhány kérdést a kétoldalú kapcsolatokról. Korea előrelépéseket tesz, az ASEAN részéről pedig várom azt a rugalmasságot, amelyet Ford úr és én korábban megvitattunk, hogy próbát tegyünk és előrelépjünk ezen a téren, da abban is egyetérték, hogy értékében és jelentőségében semmi sem tudja helyettesíteni a többoldalú szabályozást.

Ami Indiát illeti, Singh miniszterelnök világossá tette, hogy nagyon elkötelezett. Egyetérték McGuinness asszonnyal abban, hogy a mezőgazdaság kérdése, amihez nekem is vissza kell térnem, nagyon fontos. Találkoztam Kamal Nath-tal Londonban múlt héten megvitatni a Dohai Fordulót, aki India kereskedelmi minisztereként pontosan ugyanarra mutatott rá a kis jövedelmű önálló mezőgazdasági termelők óriási

jelentőségével kapcsolatban, mint McGuinness asszony. Teljesen egyetértek megjegyzéseivel és azzal is, amit a miniszter mondott.

Pannella úr, nem hinném, hogy ki vagyunk szolgáltatva az eseményeknek. Szerintem nekünk, európaiaknak előre kell mennünk, ki kell használnunk befolyásunkat, és teljesen nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy egyetértünk azzal, amit Ön mondott a protekcionizmus leküzdésének kritikus jelentőségéről. Nagy kihívás ez, amiben az egyik feladat a kommunikáció, annak biztosítása, hogy az emberek megértsék.

Hénin úr sajnos nem várta meg a válaszomat, de hogy reagáljak, itt nem arról van szó, feláldozzuk az ipart a fogyasztókért. Az ipari növekedésről és fejlődésről van szó. A munkavállalók munkahelyeinek megvédéséről van szó, mivel ismerjük a kereskedelem és az export jelentőségét pontosan ennek elérésében. Ami a WTO intézményi változását illeti, tölthetjük ezzel az időnket, én azonban arra kívánom fordítani az időmet, hogy gyakorlati megoldásokat találjak, amelyek átvezetnek ezen a nehéz gazdasági időszakon.

Wortmann-Kool asszony a szolgáltatásokról beszélt. Egyetértek azzal, hogy ez nagyon fontos kérdés. Az is fontos, hogy átlátható legyen. Ennél jobban nem érthetek egyet.

Assis úr, teljes mértékben igaz, hogy az érdekeink védelme nem protekcionizmus. Alapvető eltérés van itt, amivel tisztában kell lennünk, és mindezek során biztosítanunk kell a munkaerő védelmét.

Ahogy említettem, a mezőgazdaság esetében döntő fontosságú biztosítani, hogy képesek vagyunk fejleszteni ágazatainkat. Az élelmiszer-termelésről van szó, ami nagyon fontos a Dohai Fordulón. Kollégám, Mariann Fischer Boel nagyon keményen dolgozott annak biztosítása érdekében, hogy szilárd európai álláspontot alakítson ki a mezőgazdaságról. Ez szilárd alapját képez mindannak a munkának, amit a kétoldalú, regionális és többoldalú tárgyalásokon végzek annak biztosítása érdekében, hogy a legjobb lehetőségeket kínáljuk teljes mezőgazdaságunk védelmére a jövőben.

Az erjesztési iparágat illetően, Rübig úr, megértem, hogy jelenleg tárgyalnak ezekről a kérdésekről, de örömmel térnek vissza erre később további részletekkel.

Végezetül, ami a kis- és középvállalkozásokat illeti, Siekierski úr, nagyon fontos, hogy megvédjük kisvállalkozásainkat. Szorosan együttműködök Günter Verheugennel, hogy a vállalkozások és a kereskedelem hatékonyabban együttműködjön annak biztosítása érdekében, hogy lehetőséget adjunk a kisvállalkozásoknak annak elmondására, hol van szükségük a piac megnyitására, hol van szükségük segítségre a piacok megnyitásában, továbbá hogy támogassuk őket a kereskedelemben.

Elnök. – A vitát lezárom.

15. - Termelés és foglalkoztatás a textil- és ruhaipari ágazatban az EU több tagállamában (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az EU több tagállamában a textil- és ruhaipari ágazatban a termelés és a foglalkoztatás tárgyában a Bizottsághoz intézett, szóbeli választ igénylő kérdés vitája.

Corien Wortmann-Kool, a szerző helyettese. – Elnök asszony, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében szeretném felvázolni, hogy mi forog itt kockán.

A textil- és ruhaipari ágazat foglalkoztatásáról van szó különböző európai tagállamokban. Az Európai Unió és Kína közös felügyeleti rendszer bevezetéséről állapodott meg a textil- és ruhatermékek bizonyos kategóriáinak Kínából az Európai Unióba irányuló exportjával kapcsolatban, azonban a rendszer 2008. december 31-én lejárt.

Az elmúlt két évben 350 000 munkahely szűnt meg, a vállalatok száma pedig 5%-kal csökkent ugyanebben az időszakban. Figyelembe véve a működésüket megszüntető vagy áttelepülő vállalatok nagy számát, ami a munkanélküliség növekedéséhez vezet sok régióban, a következő kérdést kívánom előterjeszteni a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében:

A Bizottság vagy valamelyik tagállam javasolta vagy kérte-e a kettős felügyeleti mechanizmus kiterjesztését 2008. december 31. utáni időszakra, illetve javasolt vagy kért-e bármilyen más intézkedést ebben a keretrendszerben?

Milyen intézkedéseket tervez elfogadni a Bizottság a termelés és foglalkoztatás védelme érdekében a textil- és ruhaipari ágazatban?

A Bizottság továbbra is nyomon fogja követni a valós idejű piaci fejleményeket, az importstatisztikákat és a vámfelügyeletet, és tájékoztatni fogja az ágazatot a legújabb fejleményekről?

Mi a jelenlegi helyzet a „made in” címkéről szóló javasolt rendelettel kapcsolatban?

Milyen intézkedéseket tett a Bizottság annak érdekében, hogy foglalkozzon a Parlament által a 2007. december 13-i állásfoglalásban elfogadott javaslatokkal?

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, ebben a környezetben érthetően aggályok merülnek fel azzal kapcsolatban, hogy a feldolgozóipar sikerrel helyt tud-e állni a versenyben, és természetesen a textilipar nagyon fontos. A foglalkoztatás továbbra is csökken, a termelés pedig ismételten visszaesett – mindez néhány évnyi viszonylagos stabilitás után következett be. Természetesen az ágazat élen jár a globalizációban. A kis- és középvállalkozásoknak óriási szerep jut ebben.

Az egyetértési megállapodás 2005-ös lejártát követően valóban megkötöttük a közös felügyeleti rendszerről szóló megállapodást – amire Wortmann-Kool asszony felhívta a figyelmünket – és ez korai információkat adott nekünk a kereskedelmi forgalomról. Ezért gyorsabban tudunk reagálni akkor, amikor hirtelen ingadozásokkal szembesülünk iparágunkban. Ez egyben egy további lépés a piacok megnyitása felé tartó átmenetben, amelyet – ahogy azt a képviselők biztosan tudják – az érintett gazdasági szereplőkkel terveztünk meg és alakítottunk ki, megvitatta a kérdést a tagállamokkal és a Parlamenttel is. A fokozatos változás folyamatának előmozdításával elősegítettük az ágazat alkalmazkodását. Ezt a szociális partnerek is támogatták. Ők nem kérték az egyetértési megállapodás szerinti önkéntes növekedési szint kiterjesztését, amikor a megállapodás 2008-ban lejárt, és nem kérték a felügyeleti rendszer folytatását sem 2009-re – bár úgy becsülöm, néhány tagállam előnyben részesítette volna, ha ezt tesszük. A Kínából származó behozatal összességében emelkedett, de ésszerű keretek között maradt. Az egyes kategóriákban mutatkozó jelentős bővülést – például ruhák, nadrágok, pulóverek – ellensúlyozta a más országok beszállítóitól érkező textiláru-behozatal visszaesése. Így 2008-ban összességében csak enyhe mértékű általános növekedés realizálódott, amelyet a piac elég jól felszívott.

A helyes politikai válasz nem az, hogy lezárjuk piacainkat vagy ellenőrizzük az importot. Biztosítanunk kell, hogy valamennyi vállalkozás képes legyen változni, alkalmazkodni, kereskedni és innovációt felmutatni a jelenlegi körülmények között. Pontosan az ilyen vállalkozások megsegítésére hagyták jóvá a gazdasági fellendülés tervét. Ez természetesen óriási lökést jelent, ami az EU GDP-jének 1,5%-át teszi ki, és amelynek a textil- és ruhaipari ágazatot kell megsegítenie. Az ágazat előtt álló kihívások az aktuális lassulás előtt következnek be. A Globalizációs Kiigazításai Alaphoz beérkezett tizenöt kérelem közül nyolc a textilipari munkavállalók támogatására irányult.

A Bizottság kész támogatni az arra irányuló kezdeményezéseket, hogy a szerkezetátalakítás felgyorsítására szolgáló partnerségeket hozzanak létre a textil- és ruhaipari ágazatban, azzal a céllal, hogy védjék a foglalkoztatást, összességében pedig az ágazat előnyt kovácsoljon a szociális párbeszéd régóta fennálló keretrendszeréből. Üdvözljük a Parlamentnek a textilágazat jövőjéről szóló állásfoglalását. Előrelépünk a piacra jutás, a vezető piacokra irányuló kezdeményezésből származó források és mindegyik szabadkereskedelmi megállapodás terén, a környezetvédelmi és szociális normák okán. Természetesen a valutaleértékelés is napirenden marad.

Georgios Papastamkos, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, a textil- és ruhaipar a gazdaság különösen globalizált ágazata, amelyet a termelési hely folyamatos változása, valamint az állandó szerkezetátalakítások és az új helyzethez való alkalmazkodás jellemez, mint amilyen a nemzetközi kereskedelem liberalizálása. Az Európai Unió sok tagállama, köztük Görögország számára is ez az ágazat az export és a foglalkoztatás fontos forrása. Az áttelepülő termelőegységek nagy száma és a foglalkoztatás folyamatos csökkenése azonban aggasztó méreteket öltött. A strukturális problémák mellett az Európai Unió importvámjai és a legfőbb versenytársai által alkalmazott importvámok között feszülő súlyos ellentét is negatív szerepet játszik. Biztos asszony, olyan ágazatról beszélünk, amelynek termékei az Európai Unió határain lefoglalt összes kalóztermékek igen nagy százalékát teszik ki, és ez a százalékos arány folyamatosan nő. Ebben az esetben jó ötletnek tartom a kalóztermékek európai megfigyelőközpontjának létrehozására irányuló javaslatot, hogy jobb koordinációt tudjunk elérni az illetékes hatóságok, a tagállamok és a Bizottság szolgálatai között, és jobb feltételeket is teremtsünk a magánszektorral folytatott együttműködés számára. El kell fogadnunk a „made in” címkéről szóló rendeletet, amely elősegíti majd a tisztességes verseny feltételeinek és a fogyasztóvédelemnek a biztosítását. Az általános preferenciarendszer és a regionális megállapodások keretében a vámkontingensek alkalmazását illetően fontos szerep jut a hatékonyabb származási szabályoknak. Felszólítottak bennünket, hogy adjunk új keretet az ipari és regionális politikát és kötelezettségvállalásokat

végrehajtó ügynökségek közötti együttműködési kapcsolatoknak, és hatékonyan támogassuk az európai vállalkozásokat, különösen a kis- és középvállalkozásokat, hogy fenntarthassák és tovább bővíthessék versenyképes szakismereteiket. Itt olyan termékek gyártásáról beszélek, amelyek a minőség és a formaterv, az innováció és az új technológiák alkalmazását illetően magas hozzáadott értéket képviselnek.

Rovana Plumb, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) Köszönjük válaszait a szóbeli választ igénylő kérdésekre. Hangsúlyozni szeretném, hogy a textilágazat – ahogy az köztudott – különösen nagy mértékben járul hozzá az összes tagállam, köztük Románia GDP-jéhez. Nagyon is tudatában vagyunk annak, hogy ez az ágazat új munkahelyeket teremt, különösen a női munkaerő számára. Egyetértek az Ön által javasolt intézkedésekkel, és támogatom azokat, mivel tudom azt, hogy a jelenlegi gazdasági válságban milyen fontos a kereskedelem, és fel kell ismernünk, hogy milyen fontosak a munkahelyek védelme érdekében meghozandó intézkedések.

Figyelembe véve, hogy a Kínából származó textilimport közös felügyeleti rendszerét tavaly év végén leállították, amely szerintem is fontos eszköze volt a piac nyomon követésének, azt szeretném javasolni a Bizottságnak, hogy ne csak a textilágazatnak tulajdonítson nagyobb jelentőséget, hanem a többi veszélyeztetett ipari szektornak is, mint amilyen az acélipar, a vegyipar és a gépgyártás. Azt is javasolnám, hogy az Európai Bizottság rendszeresen terjesszen elő hatásvizsgálatokat, statisztikai adatokat vagy egyéb adatokat, valamint alkalmas eszközöket is ezen ágazatok tekintetében. Ismételt gratulálok az intézkedésekhez, amelyeket a piacra jutás, a szabad kereskedelem, a pénzeszközök és a környezetvédelem tekintetében javasoltak.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

Gianluca Susta, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, kétségtelen, hogy rendkívül súlyos ipari válsággal állunk szemben, és az európai textilipar nem menekülhet e válság elől, amely a pénzügyi válság következménye is.

Nyilvánvaló, hogy a késleltetett fogyasztói árhatás érinti az európai csúcstermékeket, köztük a hazából, Olaszországból származó termékeket is, mégpedig abban az ágazatban, ahol – ahogy arra a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elnöke is rámutatott – 350 000 munkahely és a vállalkozások 5%-a szűnt meg.

Ezen a ponton viszont úgy vélem, hogy más ipari ágazatokhoz hasonlóan ennek a szektornak a pénzügyi támogatásánál nagyobb szüksége van a szabályokra, és ahogy már rámutattak, valódi kölcsönösségre van szükség. Miközben érthető, hogy a felemelkedő országokat illetően ezen országok fejlődésének és így az új piacok támogatásának érdekében hajlandóság tapasztalható a piacok valódi megnyitására, sokkal kevésbé érthető a kölcsönösség elmaradása a jogi és tarifális akadályok terén a legfejlettebb országok, az Egyesült Államok, Kanada, Ausztrália és Japán részéről.

Éppen ezért bizonyos alapvető kérdéseknek – amelyekkel kapcsolatban a kötelezettségvállalások inkább csak papíron, semmint a gyakorlatban léteztek –, mint amilyen a származás megjelölése, ismételtan a Bizottság és a Tanács figyelmének középpontjába kell kerülniük. Európának új szabályokra van szüksége, de ugyanígy kölcsönösségre és fokozott erőfeszítésekre is, hogy felvegye a küzdelmet a hamisítással és kalózztermékekkel szemben, hogy valóban fellépjen a dömpingellenes intézkedések terén, és kiemelt kérdésként jóváhagyja a származás megjelöléséről szóló rendeletet.

Láthatja, biztos asszony, ha egyik kezünket hátrakötve szállunk ringbe egy bokszmeccsen, nem nyerhetünk. Azt is meg szeretném ismételni, hogy ez a probléma velünk együtt az Egyesült Államokat is érinti, és nem csak Kínát vagy Indiát. Nekik vannak nyomon követhetőségi szabályaik, amelyeket alkalmaznak a mi termékeinkre is, amelyekkel viszont mi nem rendelkezünk. Alapvető kérdésről van tehát szó, amellyel kapcsolatban a korábbinál jobban meg kell erősíteni a Bizottság kezdeményezését, mivel láttuk, hogy ha a Bizottság akarja, akár meg is tudja győzni azokat, akiknek ellenvetéseik vannak, ahogy a környezetvédelem esetében is.

Összefoglalva úgy érzem, hogy van néhány költséges intézkedés, és van néhány kevésbé költséges, a költséges intézkedések azonban részét képezik az elindítandó válságkezelő csomagnak. Ezek közé tartozik a Globalizációs Kiigazítási Alap, a befektetések ösztönzésére és a kis- és középvállalkozások tőkésítésének megerősítésére rendelkezésre bocsátott több hitel, a textilipari technológiai platform kutatására szánt több forrás, valamint a kis- és középvállalkozások exportjának nagyobb támogatása. A kevésbé költséges intézkedések között kifejezetten a származás megjelöléséről szóló rendelet, a szellemi tulajdonjog védelme, a dömpingellenes szabályok és a hamisítás elleni küzdelem szerepelnek. Amennyiben javaslatot tudunk tenni mindezen költséges és nem költséges intézkedésekre, akkor hiszem, hogy anélkül tudunk segíteni

Európa gazdaságán, hogy megváltoztatnánk a versenyszabályokat és a neoprotekcionizmus csapdájába esnénk.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Más kezdeményezéseket követve azt javasoltuk az Európai Parlament Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságának, hogy szóbeli választ igénylő kérdést kell feltenni az EU több tagállamában a textil- és ruhaipari ágazat termeléséről és foglalkoztatásáról szóló plenáris vitában, mivel ezt sürgős és megkerülhetetlen kérdésnek tartjuk.

Azt is javasoltuk, hogy a vitában vegyen részt a Tanács is, és azt parlamenti állásfoglalás zárja le; a többi képviselőcsoport azonban nem támogatta ezeket a javaslatokat.

Több mint egy év telt el a Parlamentben 2007. december 12-én tartott vita óta. Akkor megkongattuk a vészharangot, hogy ha nem teszünk intézkedéseket a textil- és ruhaipari ágazatban a termelés és a foglalkoztatás védelmében, akkor továbbra is a lassú agónia és a pusztulás szemtanúi leszünk e stratégiai ágazat nagy részében. Azóta, ahogy korábban is történt, munkahelyek ezrei szűntek meg, és számtalan vállalat zárt be, aminek következtében egyedül az elmúlt két évben 350 000 munkahely és a vállalatok 5%-a tűnt el a süllyesztőben.

Megkérdeznénk: ez az, amiről az Európai Bizottság azt állítja, hogy versenyképesség szerkezetátalakításon keresztül? Azóta, és korábban is ez történt, a munkavállalóknak folyamatosan a munkanélküliséggel kell szembesülniük – sajnos elég gyakran nem fizetik ki nekik a végkielégítést és a visszamenőleges béreket sem – a fokozódó kizsákmányolás, a növekvő bizonytalanság, a bérek késedelmes kifizetése és a szabályozatlan munkaidő mellett.

Bizonyos okok és személyek felelősek ezért a helyzetért, például azok, akik a textil- és ruhakereskedelem liberalizálását és a termelés áttelepítését szorgalmazták a profitmaximalizálás céljából, és ezzel a kezdetektől meghatározott kettős mérce alapján állították a verseny elé az ágazat nagy részét.

Ezzel a helyzettel szembesülve az Európai Unió vagy behunyta a szemét, vagy pedig hatásmérséklő intézkedéseket tett, amelyek messze nem alkalmasak arra, hogy választ adjanak az ágazat problémáira és igényeire. Az Európai Bizottság más ágazatoktól eltérően nem tekinti sajátos helyzetűnek a textil- és ruhaipart, mint ahogy azt állítja. A sürgősségi intézkedések mellett – amelyeket minden egyes tagállamnak végre kell hajtania – az Európai Uniónak kötelessége választ adni azokra a súlyos problémákra, amelyekkel az ágazat jelenleg küzd.

Biztos asszony, mikor fogjuk alkalmazni a származást igazoló címkék elhelyezésére vonatkozó kötelező szabályokat, például a „made in” rendelet elfogadásával? Mikor alkalmazzuk végre ugyanazokat a fogyasztóvédelmi és védelmi követelményeket az importált termékekre, mint amelyeket az Európai Unióban gyártott termékektől követelünk meg? Hogyan fogja az Európai Unió nyomon követni a valós idejű importtendenciákat, a vámfelügyeletet és vámellenőrzést, folyamatosan teljes körűen tájékoztatva az ágazatot, szükség esetén pedig védzáradekakat hívva segítségül? Hogyan fogja felhasználni a 2007–2013-as pénzügyi keretet, benne az úgynevezett Globalizációs Kiigazítási Alapot a textil- és ruhaipari ágazatban termelés és a foglalkoztatás fenntartása érdekében, különös tekintettel a liberalizáció által érintett kis- és középvállalkozásokra? Mikor lesz olyan monetáris és devizagazdálkodási politika, amely nem bünteti bizonyos tagállamok exporttevékenységét? Mikor jön létre a Parlament által javasolt közösségi program, és mikor szabadulnak fel végre azok a pénzügyi források, amelyek az ágazat modernizálását és a az ipari tevékenység diverzifikálását szolgálják, különös tekintettel azokra, amelyek az ettől függő, leghátrányosabb helyzetű régiókra irányulnak?

Tokia Saïfi (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, azt európai textil- és ruhaipari ágazat olyan szektor, amelyet az elmúlt néhány évben keményen sújtottak a globalizáció romboló hatásai.

Mára a bizonyos európai régiókon ejtett néhány fájdalmas seb ellenére az ágazat képes volt irányt váltani, nem utolsósorban a technikai és innovatív textil kifejlesztésével.

Ne engedjük azonban, hogy a lazaság és nemtörődomség aláássa az iparág fellendülési képességét. Az Európai Uniónak valóban töretlen politikai akarattal egy következetes versenykörnyezetet kell teremtenie vállalkozásai számára, szükség esetén azonban gyakorlati és hatékony fellépésekkel fenntartva éberségét.

Ahhoz, hogy az Unió ezt megtegye, Önnek, biztos asszony, folytatnia kell a vámstatisztikák nyomon követését a Kínából származó behozatalok tekintetében, és folyamatosan tájékoztatnia kell az ágazatot a legújabb fejleményekről. Szorosan követnünk kell az ügyek alakulását, és fogékonyak kell lennünk. Az Európai Unió rendelkezik az ehhez szükséges eszközökkel: a kereskedelmi védelmi eszközök tökéletes példái ennek. Ezért

továbbra is azt az álláspontot fogom sulykolni, hogy a védelmet nyújtó Európa nem egy protekcionista Európa.

Ma azonban, biztos asszony, leginkább a hamisított textil- és bőrárak lefoglalásának soha nem látott növekedése aggaszt, olyan árúké, amelyeket azoszínezékekkel vagy nikkellel impregnálnak, és amelyek rendkívüli kockázatoknak teszik ki az európai fogyasztók biztonságát és egészségét. Olyan jelenség ez, ahogy Ön is el tudja képzelni, ami nem arról szól, hogy magunk mögött hagyjuk a jelenleg bennünket sújtó gazdasági válságot.

Ezért szólítom fel Önt, hogy a tagállamokkal együtt dolgozzon a hamisítás és a kalózkodás leküzdésére irányuló négyéves cselekvési terv mihamarabbi végrehajtása érdekében, létrehozva a hamisítással foglalkozó európai megfigyelőközpontot és megerősítve az európai vámfelügyeleti rendszert.

A harmadik országokból beszerzett áruk származásának kötelező megjelölése, a vámellenőrzési eljárások harmonizálása, valamint a szellemi tulajdonjogok megsértésének büntetőeljárás keretében való szankcionálása azok a csaták, amelyeket vállalkozásaink, munkahelyeink és az európai polgárok védelmében meg kell vívnunk.

Francisco Assis (PSE). - (PT) Elnök asszony, biztos asszony, ez egy nagyon konkrét eset, amelyben a röviddel ezelőtt az előző vitában a védelem és a protekcionizmus között tett különbségtétel nagyon jól érvényesül.

Nemet kell mondanunk az elszegényítő protekcionizmusra, ugyanakkor elengedhetetlen szükség van az európaiak alapvető jogait szavatoló védelemre. Különböző európai régiókban és országokban nagyon fontos ez az ágazat, ahogy abban a régióban is, ahonnan én jövök, Észak-Portugáliában. Az ágazat döntő jelentőségű a regionális gazdaság szempontjából. Ez az az ágazat, amely különösen ki volt szolgáltatva a globalizáció folyamatának. A jelenlegi súlyos pénzügyi válságban az ágazat teljesen tragikus időket él meg.

Az Európai Uniónak és tagállamainak több figyelmet kell fordítaniuk a textiliparra, defenzív és offenzív intézkedéseket választva. A defenzív intézkedések közé tartozik a kereskedelmi védelem valamennyi rendelkezésünkre álló mechanizmusa és eszköze. Felöleli a fő partnereinkkel annak érdekében fenntartott politikai párbeszédet, hogy fellépjünk a valódi monetáris protekcionizmussal és olyan helyzetekkel szemben, amelyek fenyegetik az európai gyártók jogos érdekeit. Az európai gyártók, munkáltatók és munkavállalók védelme az európai polgárok és egyben az európai fogyasztók védelme is. Ez az, aminek egyszer és mindenkorra tudatában kell lennünk.

Ugyanakkor ezeket a defenzív intézkedéseket azokkal az elvekkel összhangban kell alkalmaznunk, amelyek ugyanolyan egyszerűek, mint az előbb itt felvázoltak: a kölcsönösség elvével és a tisztességtelen verseny elleni folyamatos küzdelem elvével összhangban. Nem kérünk semmilyen különleges elbánást az Európai Unió vagy az Európai Unió leginkább sújtott régiói számára. Mi csak azt követeljük, hogy legyenek szabályok, és ezek a szabályok a viszonyosság alapelvére épüljenek. Miközben azonban az Európai Uniónak és tagállamainak nem szabad habozniuk, hogy küzdjenek az alkalmazásuk időpontjában legmegfelelőbbnek bizonyuló kereskedelmi védelmi eszközökért, offenzív politikákat és intézkedéseket is ki kell dolgoznunk. Ez lényegében már folyamatban van, mégpedig az ágazat modernizálásával, továbbá a humánerőforrás-fejlesztés, a szakképzési befektetések, a technológiai modernizáció és a régiók fejlesztése terén.

Vannak régiók – az egyiket, mégpedig, ahogy már említettem, az észak-portugáliai régiót én is jól ismerem – amelyek valóban tragikus helyzetben vannak, amivel szemtől szembe fel kell venni a küzdelmet.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Ebben az évben Litvániában megszűnhet a textil- és ruhaipari ágazat munkahelyeinek 50%-a. Mintegy 20 000 munkavállaló válhat munkanélkülivé. Ez nem csupán a gazdasági és pénzügyi válság következménye lenne. A textiliparnak egyenlőtlen versenyfeltételek mellett kell helytállnia, és szigorúbb gyártási, munkaügyi, higiéniai és ökológiai normákat kell alkalmaznia. Nagyon nehéz versenyezni a kínai szubvencionált termeléssel a kiegyensúlyozatlan árfolyam, a bankhitelezési politika, az értécsökkenési leírás elmaradása és az adópolitika miatt. Emellett Kína és más országok folyamatosan növelik a piacra jutás akadályait, amely érinti az uniós termékeket. Mit gondol a Bizottság egy olyan helyzetről, amikor a kínai termékek ára alacsonyabb, mint a gyártásukhoz felhasznált nyersanyagé? Milyen intézkedéseket tervez a Bizottság tenni az egyenlő versenyfeltételek helyreállítása érdekében? Emellett konkrét tényeket szeretnék látni, amelyek bemutatják, hogy a Bizottság által a kis- és középvállalkozások támogatására létrehozott *Helpdesk* részleg miként segíti a textilipart olyan vizsgálatok kezdeményezésében, amelyek a piacvédelmi eszközök alkalmazását tekintik át a tisztességtelen verseny nyilvánvaló eseteiben? Tájékoztatás céljából elmondom, hogy a vászongyártó ipar immár két éve próbál dömpingeljárást kezdeményezni a Kínából

származó vászonszövetekkel szemben, de ezt eddig nem tudta megtenni, mert a Bizottság nem nyújt semmilyen segítséget. Mit javasol a Bizottság, mit tegyenek a textilgyártók?

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Biztos asszony, az előbb azt mondta általánosságban, hogy a Kínából származó textilimporttal kapcsolatos helyzet a vártnál jobban alakult. Kötelességemnek érzem, hogy nyomatékosan ellentmondjak ennek az állításnak, mivel az adatok teljesen más képet mutatnak.

Valóban, tavaly óriási mennyiségű textilimport érkezett Kínából. Kétségtelen, hogy ha a pólókat, a nadrágokat, a ruhákat és a pulóvereket, azaz a legveszélyeztetettebb termékkategóriákat nézzük, akkor egy csupán egyéves távlatban majdnem megkétszereződött az import, ami egyértelműen nagy aggodalomra ad okot. Ez azt jelenti, hogy az egész időszakban nem működött az általunk létrehozott felügyeleti rendszer. Mindannyiunk tudjuk, hogy a kettős ellenőrzési rendszer már nem működik. Ez a helyzet tarthatatlan, Ashton asszony, mivel nincsenek valódi szankciók, amelyeket alkalmazhatnánk; nincs befolyásunk.

Ahogy az előző felszólaló is említette, az adatok azt is mutatják, hogy valami alapvetően nincs rendjén a kínai textilárak nagy mennyiségű importjának árával. Az árak majdnem egyharmaddal estek vissza, és ez az árcsökkenés nem tulajdonítható egyedül az árfolyamkülönbségnek. Ráadásul, biztos asszony, a termelési költségek az elmúlt évben ugrásszerűen emelkedtek Kínában, ami arra enged következtetni, hogy ezek az árak gyakorlatilag dömpingárak. Számítunk Önre, hogy emellett nem megy el egyszerűen szó nélkül. Ahogy korábban Wortmann-Kool asszony is mondta, az elmúlt két évben 350 000 munkahely szűnt meg. Ez igen nagy mértékben a tisztességtelen verseny következménye, nekünk pedig választ kell adnunk erre a helyzetre.

De nem csak ez az egy ügy ad okot aggodalomra, biztos asszony. Ahogy Ön is tudja, a jelenlegi környezetben sokkal nehezebb hitelbiztosítékot szerezni, és ennek közvetlen káros hatása van az exportra. A francia kormány már kidolgozott egy kiegészítő hitelbiztosíték-rendszert a ruha- és textilipari ágazat számára. Érdemes lenne mérlegelni, hogy ajánlhatnánk-e ezt a rendszert, és ésszerűsíthetnénk-e azt európai szinten. Nem a harmonizációt javaslom, hanem azt, hogy európai szinten próbáljunk meg kezdeményezéseket tenni a francia rendszer bizonyos fokú népszerűsítésére. Kötelezettséget tudna-e Ön vállalni arra, hogy a rendelkezésére álló hatáskörökkel élve kezdeményezéseket hajt végre ebből a szempontból? Ezek a kezdeményezések nem feltétlenül jelentenek költséget. Csupán politikai akarat és koordináció kérdése az egész.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Elnök asszony, biztos asszony, ahogy nemrég szemtanúi lehettünk, a textilipari ágazat súlyos válságot él át, ami sok üzembezáráshoz, áttelepüléshez és elbocsátásokhoz vezetett, különösen az erre az iparágra szakosodott régiókban.

A jelenlegi gazdasági válság fényében az Európai Bizottságnak a tagállamokkal együtt a lehető leggyorsabban cselekednie kell e szerkezetátalakítás hatásainak mérséklése érdekében. Ezek a változások különösen drámaiak voltak az érintett régiókra és családokra nézve.

Úgy gondolom, hogy a textil- és ruhaipari munkavállalóknak támogatást kell nyújtani, é szociális intézkedéseket kell kidolgozni tervek formájában, amelyek segítséget nyújtanak a szerkezetátalakításon átmenő és jelenleg nagyon nehéz körülményekkel szembesülő vállalatoknak. Kíváncsinos lenne az Európai Globalizációs Alap jelentős részét szerkezetátalakításra és átképzésre irányítani a textilipari ágazatban, különösen a kis- és középvállalkozások számára, amelyek az ágazat többségét képviselik az Európai Unióban. A kkv-k nagyon megszenvedték a piaci liberalizáció hatásait.

Emellett újra létre kell hozni az importellenőrzési rendszert, különös tekintettel a kínai importra annak volumene miatt. Ez egyáltalán nem a kereskedelmi akadályok támogatását jelenti, sokkal inkább e jelentős átalakulás negatív hatásainak ellentételezését. Nem szabad elfelejteni, hogy az Európai Unió a textil- és ruhatermékek második legnagyobb exportőre a világon, ami szükségessé teszi az optimális piacra jutás garantálását a harmadik országokban. Ez létfontosságú az Európai Unió textil- és ruhaiparának jövője és különösen a kkv-k számára.

Mindezt természetesen úgy kell megvalósítani, hogy ezekben az országokban a szociális és környezetvédelmi normák előmozdítása alapján garantáljuk a tisztességes versenyt. Ebben a tekintetben a fogyasztók pontos tájékoztatása – például a „made in” címkét bevezető rendelet, amelyről tudjuk, hogy nem hajtották végre – nagyon jól hasznosítható lenne, mivel ez azt jelentené, hogy az importált termékekre ugyanazok a fogyasztóvédelmi és védelmi követelmények lennének alkalmazandók, mint az Európai Unióban gyártottakra.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Elnök asszony, biztos asszony, megpróbálom nagyon tömören megfogalmazni kérdéseimet. Az első pontom az Európai Unió textiltermékekre vonatkozó különleges felügyeleti

mechanizmusának kérdése, amely – ahogy már említették – 2008. december 31-én szűnt meg. Amit hiányolunk, biztos asszony, az az importra, az exportra és az árakra vonatkozó statisztikai adatok pontos és rendszeres publikálása, az Egyesült Államok példáját követve. Ezen adatok hiánya megakadályozza az Európai Uniót abban, hogy választ adjon a tisztességtelen gyakorlatokra, maga a Bizottság pedig nem képes meghatározni stratégiáját. Kérem Önöket, hogy más képviselők példáját követve figyeljenek erre.

Másrészt az Európai Unióban folytatott termelési tevékenység egyre nagyobb mértékben azzal jár, hogy biztonsági és szociális szabályozásoknak és környezetvédelmi normáknak kell megfelelni. A REACH például az egyik olyan legutóbbi kezdeményezés, amely egyre több követelményt támaszt velünk szemben.

Fontos, hogy a Bizottság világos stratégiával rendelkezzen, amelyet át lehet tekinteni és ellenőrizni lehet annak érdekében, hogy az importált termékekre ugyanazok a követelmények vonatkozzanak. Hogy a jelenlegi szabadkereskedelmi megállapodások keretében miképpen tarthatók fenn megfelelően ezek a szempontok? A „made in” címkézés tényleg segíthet a probléma megoldásában?

Harmadrészt, az Európai Unió elindította a gazdaság fellendítésére irányuló tervét a jelenlegi válság leküzdése érdekében. Milyen szerepet fog játszani a gazdaságpolitika ebben az összefüggésben? Mit tervez tenni a Bizottság ebben az időszakban, amikor számos más ország, például Kína egyre nagyobb számban emel nem tarifális akadályokat, hogy európai importunk ne léphessen be a kínai piacra? Milyen javaslatok vannak a Globalizációs Kiigazítási Alap aktualizálásával és kiigazításával kapcsolatban, valamint a strukturális alapok keretében rendelkezésre álló támogatásokat illetően, hogy rövid távon javítsa az európai textilipar helyzetét?

Végezetül pedig, megtörténhet-e, hogy a jelenleg megélt válság végre ráébreszti a Bizottságot arra a pusztító hatásra, amelyet a felülértékelt euró fejt ki az európai gazdaságra? Hogyan tudja a biztos asszony tudatosítani – mindjárt befejezem – kollégái, a többi biztos és az egyensúlyteremtő európai monetáris politikával foglalkozó egységek körében...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Biztos asszony, mit tenne Ön a kínai és indiai piacok megnyitásának felgyorsítása érdekében? A fő szempont természetesen az, hogy képesnek kell lennünk exportálni termékeinket ezekben az országokba. Nagyon sok európai vállalat hajtott végre beruházásokat Kínában, gyárakat építettek vagy vásároltak ott. Ezért a nyitottabb piac tényleg kiemelt prioritást élvez. Milyen mozgástere van Önnek – adott esetben Kovács biztossal együttműködve –, hogy adózási ösztönzőket nyújtson a textiliparnak, például rövidebb időszakok az értékcsökkenési leírásra, hogy javítsák a vállalatok hitelképességét? Ez természetesen segítene a munkahelyek megőrzésében is. Amikor majd a Bázeli II. Egyezményt végrehajtják, olyan struktúráknak kell működniük, amelyek a cégek jobb hitelképességét szolgálják.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Biztos asszony, természetesen szilárdan leszögezem, hogy erőteljesen támogatom képviselőtársam véleményét, aki szerint kisvállalkozásainkat védeni kell az alacsony minőségű árukkal, valamint a hamisított és kalózszerű termékekkel szemben. Emlékeztetem Önöket arra, hogy a Toszkáni Termelői Szövetség képviselői arra kértek bennünket látogatásuk során, hogy ismerjük el, nem védelemre van szükségünk, hanem annak egyértelmű megerősítésére, hogy a „Made in Italy” jelölés csak az olasz termékeken lesz látható.

Még valamit szeretnék hozzáfűzni és tájékoztatni Önt biztos asszonyt, hogy lényegében Önre hárul az az elég nehéz feladat, hogy megoldjon egy bizonyos dilemmát. Egyrészt a fogyasztók olcsóbb termékeket akarnak vásárolni, azaz alacsony áron akarnak vásárolni, függetlenül attól, hogy az áruk Kínából vagy más országokból érkeznek; másrészt tudniuk kell, hogy ennek ára az lehet, hogy polgártársaik elvesztik a munkahelyüket. Talán az embereket erről tájékoztató kampány segít Önnek, mint olyan személynek, aki támogatja e dilemma megoldásának megtalálását, mégpedig kérdések felvetésével és javaslatok megfogalmazásával, amelyek találkoznak a társadalom támogatásával. Ezért a fogyasztóról is szó van, nemcsak a Bizottságról.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Köszönöm, elnök asszony, Csak egy rövid megjegyzésem van a textilipar és a globalizáció által rá gyakorolt hatás összetett témájával kapcsolatban. Véleményem szerint valószínűleg rossz megoldás csak a védintézkedéseket alkalmazni. A legfontosabb szempont a technológiai szint és a termelés minőségének javítása Európában, valamint az európai textilipar fellendítése azzal, hogy strukturált átállítja a speciális termékekre és olyan minőségi szintre, amelyet az ázsiai verseny nem tud elérni. Ez egy megvalósítható opció, és néhány európai vállalat már elindult ezen az úton és új piaci szegmenseket

hoz létre, ahol összességében könnyebben boldogulnak. Úgy vélem, hogy ezeknek az erőfeszítéseknek jellegüket tekintve egész Európára ki kell terjedniük, ami egy jól átgondolt koncepciót igényel.

Elnök. – Biztos asszony, mindenekelőtt hadd mondjam, hogy örömmre szolgál, hogy újra itt köszönhetem Önt a Házban.

Catherine Ashton, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, hadd válaszoljak néhány felvetett szempontra. Több tisztelt képviselő is – Papastamkos úr, Susta úr, Ferreira asszony, Grau i Segú úr és Zaleski úr – beszélt a „made in” rendelkezésről. Szerintem a Bizottság által előterjesztett javaslat megalapozott és azt el kell fogadni – ez a vállalkozások érdeke. Azonban, ahogy a tisztelt képviselők is tudják, még nem kaptam többséget a Tanácsban, és nagyon üdvözlőnék minden támogatást, amit a tisztelt képviselők biztosítani tudnak a többség megszerzéséhez.

Több képviselő – Susta úr, Saïfi asszony, Assis úr különösen, valamint Budreikaité asszony – beszélt a kereskedelmi védelmi eszközökről és annak fontosságáról, hogy biztosítani kell a rendelkezésünkre álló mechanizmusok hatékony működtetését. Meghallgatásomon kötelezettségemnek érzem biztosítani, hogy ezt teszem, és a továbbiakban is ezt fogom tenni.

A szellemi tulajdonjogokat illetően fontos, hogy van egy cselekvési tervünk, és szándékaim szerint foglalkozni fogok ezzel. Szólni kívánok a Helpdesk és a kivállalkozások kiemelt kérdéséről. Ezt kifejezetten a kisvállalkozások számára alakították ki, hogy segítsen nekik a védelem kérdésének kezelésében. Nagyon hálás vagyok. Ha a tisztelt képviselők bővebb tájékoztatást szeretnének, vagy érdeklődnek iránta, szívesen várom megkeresésüket.

„A védelem nem protekcionizmus” – ez a viták egyik nagy kérdésköre. Csak annyit mondanék most, különösen Plumb asszonynak és Ransdorf úrnak, hogy ezek fontos különbségek. Nagyon fontos, hogy küzdjünk a protekcionizmus ellen; fontos annak biztosítása, hogy azért támogadjuk iparágainkat, hogy a későbbiekben képesek legyenek versengeni és kereskedni.

Számos érdekes ötletet fogalmaztak meg, mint amilyen az iparra vonatkozó hatásvizsgálat, és ezeket továbbítani fogom kollégámnak, Günter Verheugennek. Ő igenis felfogja az adatgyűjtés és a statisztikák fontosságát, de biztosíthatom Önöket, hogy értesülni fog az Önök által felvetett aggályokról. Át kell tekintenünk az összes napirenden lévő kezdeményezést, és azt, hogy miként kezeljük a piacra jutást, ahogy azt mondták is. Azt mondanám Guerreiro úrnak, hogy teljes mértékben elfogadom a textil- és ruhaipar stratégiai fontosságát és annak értékét a piacok fellendítéséről folytatott korábbi vitánkban.

Utolsó megjegyzésemet Rübig úrhoz intézem: Egy másodpercben nem tudom Önnek elmondani, hogy miként kell felgyorsítanunk az indiai és kínai piacok megnyitását, de örömmel vitatom meg ezt, amikor Önnek megfelel.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), írásban. – (PL) A Kínából Európába érkező olcsó textilimport az utóbbi időben egyre nőtt a világkereskedelem fokozatos liberalizálása eredményeként. A kínai textiliparnak, amelynek több millió fős olcsó munkaerő áll a rendelkezésére, nyilvánvaló előnye van az európai gyártókkal szemben, amelyek főként a márkás termékekre specializálódtak. Negatív szociális hatásokat figyelhetünk meg azzal kapcsolatban, hogy a versenyképesebben árazott kínai import fokozatosan átveszi a hazai termelés helyét, amely hatások elsősorban azokat a régiókat érintik, amelyek már évszázadok óta a ruhagyártásra szakosodtak. Miközben most a történelem egyik legsúlyosabb gazdasági válságával küzdünk, még nagyobb annak a veszélye, hogy a Közösség nagy térségei szegényednek el.

Az Ázsiából érkező olcsó ruhák ellenőrizetlen beáramlása egyben a márkás termékek hamisításának problémáját is magával vonja, ami tovább gyengíti az európai gyártók helyzetét, és súlyos kockázatoknak teszi ki a fogyasztókat az importált termékek hiányos minőségével kapcsolatosan.

Nem lehet kétségünk afelől, hogy a kétoldalú felügyeletről szóló megállapodás 2008. végi lejártja miatt azonnali fellépésre van szükség a rendszer időbeli kiterjesztése érdekében. Egyben tanácsos magas szintű munkacsoportot létrehozni az EU-ban, amelynek feladata a kínai textilárú beáramlásának nyomon követése és a minőség ellenőrzése lenne. Szem előtt tartva, hogy a gazdasági recesszió idején a tagállamoknak és a Bizottságnak különös figyelmet kell fordítaniuk a munkahelyek védelmére, kérem, hogy az európai textilpiac védelmét kezeljék kiemelt ügyként.

16. - A közelmúltbeli válság következményei a gáz területén - Második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálat - Az energiahatékonyság jelentette kihívás és az információs és kommunikációs technológiák (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következő témák együttes vitája:

– a Bizottság nyilatkozata a gáz területén a közelmúltbeli válság következményeiről;

– Laperrouze asszony által az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében készített jelentés (A6-0013/2009) a második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálatról;

– Remek úr által az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett, szóbeli választ igénylő kérdés (B6-0003/2009) az energiahatékonyság jelentette kihívásról és az információs és kommunikációs technológiákról (O-0115/2008).

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is gratulálok az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságnak és az előadónak, Laperrouze asszonynak. Nagyon keményen dolgoztak, hogy e jelenlegi, 2009. februári plenáris ülésre elkészítsék ezt a jelentést az ellátás biztonságáról. Amikor az előadó elkezdte a munkát, senki sem remélhette, hogy teljes gázellátást kapunk Oroszországból Ukrajnán keresztül, és ez kétségtelenül nagyobb figyelmet irányít az ellátásbiztonság kérdéseire.

A gázválságot illetően, hogyan is állnak jelenleg a dolgok? Az összes névleges mennyiség eléri a rendeltetési helyét, így ez azt jelenti, hogy a legtöbb fogyasztó megkapja a teljes gázellátást. Még egy szállítás hiányzik Lengyelországban; dolgozunk ezen. Ez annyiban kivételes eset, hogy ezt a RosUkrEnergo szállította, amely most nem vesz részt a megállapodásban, azonban dolgozunk azon is, hogy teljes mértékben helyreállítsuk a gázellátást az Európai Unió minden olyan részében, amelyet érintett a válság.

Mivel a szállítási megállapodás 10 évre szól, várható, hogy ez a megállapodás jó alapot biztosít ahhoz, hogy a jövőben ne kerüljünk ilyen helyzetbe. Bár azt is hangsúlyozni szeretném, hogy a gázszállítást követően még mindig működik az EU összes felügyeleti rendszere, és várhatóan nem lesz ezekre szükség a jövőben. Írtam orosz és ukrán kollégáimnak, azt kérdezve, hogy a későbbiekben hogyan folytatjuk a felügyeletet, mivel véleményem szerint, ha bízunk a megállapodásban, és az stabil, akkor most nincs szükség felügyeletre; jöllehet a felügyeleti rendszerek jelenleg ott vannak.

Úgy vélem, hogy nem maradhatunk tétlenek a tranzit kérdésében. Folytatnunk kell a munkát mindkét oldallal – az ellátási oldallal, Oroszországgal, valamint Ukrajnával, a tranzitországgal – és biztosítanunk kell, hogy elkülönüljön az Ukrajnába irányuló gázszállítása és az Európai Unióban tartó tranzitforgalom, és hogy ezek a tranzitforgalmak pénzügyileg Ukrajna számára is előnyösek legyenek, nyereséget teremtve az országnak, és biztosítva azokat a gazdasági előnyöket, amelyekre nagy szükség van. Folytatjuk a munkát ezzel a témával kapcsolatban, azonban alapvetően azt mondhatjuk, hogy vége a gázválságnak.

Milyen tanulságot vonhatunk le? Korábban említettem ezt, azonban a tanulság az, hogy az EU erősebb annál, mint amit vártunk. Beigazolódott, hogy ebben a nehéz helyzetben az EU országai az elnökség keretében és a Bizottság támogatásával egységesen együttműködnek. Sok bizonyítékát láttuk a szolidaritásnak, amikor a tagállamok segítettek más tagállamoknak. Annak erőteljes megvalósulását is láttuk, hogy a belső piac működött, ahol tudott működni. Nagy öröömre szolgált az európai gázipar erős és összehangolt válasza, elsősorban a Gazprommal szembeni közös álláspont felmutatásával, másrészt viszont azzal is, hogy közös javaslatot dolgozott ki, amely hasznos lehetne abban az esetben is, amikor nincs tartós megállapodás Oroszország és Ukrajna között.

Melyek azok a gyengeségek, amelyeket feltártunk? Az első az infrastruktúra hiánya. Ez elég nyilvánvaló volt, és részben ennek tudható be, hogy a piac nem tudott működni. A gázár és a készárupiac nem növekedett különösképpen, ez azonban csak azért van így, mert az Európai Unió néhány részén, ahol a legnagyobb szükség volt a gázellátásra, nem volt további gázszállítási lehetőség.

Néhány esetben a szolidaritás lehetett volna nagyobb. Voltak más esetek is, amikor az átláthatóság nem volt elégséges, és egyértelműen erőteljesebb koordinációra van szükségünk a válság kezelése érdekében.

A Bizottság által korábban novemberben javasolt energiapolitikai stratégiai felülvizsgálat öt területtel foglalkozott, amelyeket Laperrouze asszony és az ITRE bizottság részletesen tárgyalt és ésszerű rendszerbe szervezett. Ezek a következők: energiahatékonyság; a helyi erőforrások felhasználása (megemlíteném, hogy 2008-ra vonatkozóan a telepített kapacitás 43%-a a szélenergiából származik; ez a legnagyobb telepített

kapacitás, a szél pedig helyi energia); kapcsolatok, azaz hogy együttműködünk kollégáinkkal; válságmechanizmusok; és infrastruktúra.

Úgy vélem, hogy az egyik fontos pont, ahol a Bizottság nagy erőfeszítéseket fog tenni, az a jelentés arra irányuló felszólítása, hogy össze kell hangolni a különböző területeken folytatott tevékenységeket, mivel tényleg nagyon sok tevékenységet alakítottunk ki az energiapolitikai és éghajlat-változási csomag végrehajtására, a technológiára, a kapcsolatokra és a belső piacra vonatkozóan. Fontos azonban látni, hogy miként hangoljuk össze ezeket, és szükség esetén milyen további lépéseket kell tennünk.

Egy sajátos javaslattal fejezem be, amelyet a Bizottság dolgozott ki, és amely nagyban kapcsolódik ehhez a kérdéshez, de az előttünk álló általános gazdasági válsághoz is. Ez a gazdaság fellendítésére irányuló csomag energiaügyhöz kapcsolódó része.

Három kérdéskör van, amelyeknél javasoljuk a finanszírozás felhasználását. 3,5 milliárd eurót szánunk az infrastruktúrára – ebből nem támogatnak minden egyes projektet, hanem a délről, nyugatról és keletről származó gázforgalom diverzifikálására fordítják, valamint arra, hogy megpróbálják kiegyensúlyozottá és fenntarthatóvá tenni a gázellátás összetételét.

A villamos áramot illetően a leggyengébb pont a balti országok és az Ibériai-félsziget elszigeteltsége.

Aztán van két pont, amelyeket néha luxusnak tekintenek, de szerintem rendkívül fontos kérdések: a tengeri szélenergia – döntő fontosságú, hogy állami támogatást kapjanak a folyamatban lévő projektek – és a szénmegkötés és -tárolás. Ezek elengedhetetlenül szükségesek globális éghajlat-változási célkitűzéseink eléréséhez, de biztosítják majd a nagyon hiányzó ösztönzést is az európai ipar számára, hogy kifejlessze a jövőben hasznosítható technológiákat.

Így tehát összekapcsoljuk az ellátás biztonságát, a technológiai célkitűzéseket és az európai gazdaság fellendítésére irányuló célkitűzéseket is. Úgy vélem, hogy ez a helyes javaslat. A rendelkezésre álló források nem éppen óriásiak, de úgy vélem, hogy a helyes célra fordítják ezeket, a nyilvánosságot pedig be kell vonni az Európai Unióban az ellátás biztonságának megerősítése érdekében.

Anne Laperrouze, előadó. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálatról folytatott vitánkat természetesen az Oroszország és Ukrajna között kiújult gázellátási válság fémjelzi. E válság rávilágított a hiányosságokra, a kapcsolódási pontok sérülékenységére és az Európai Uniónak az egységes reagálással és megnyilvánulással kapcsolatos nehézségeire.

A válság immár harmadik alkalommal mutatott rá a közös energiapolitika szükségességére. Meg kell azonban mondanom – és biztosunk éppen most mutatott rá –, hogy előrelépést, valamint nagyobb együttműködést és szolidaritást figyelhetünk most meg a tagállamok körében, így van remény olyan megoldásra, amellyel sikerül kezelni a válságot.

Köszönetet kell mondanom a képviselőknek, akik nagyon sokat tettek e jelentés gazdagításáért, amelyet gyorsan készítettünk el, mivel novemberben szereztünk tudomást a közleményről. Nem fogok mindent részletesen kifejteni, amit az állásfoglalásban vázoltunk, ehelyett inkább hadd mutassak rá arra, hogy az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság milyen üzenetet kíván közvetíteni ezzel az állásfoglalással.

Az összefüggések a következők: az éghajlatváltozás egyre keményebb kényszerhelyzetet teremt, az Európai Unió ellátásbiztonságát egyre súlyosabb és gyakoribb válságok fenyegetik, és versenyképessége is sérülhet. Ez azt vonja magával, hogy másképp kell immár gondolkodni az energiafogyasztásról és -felhasználásról az Európai Unióban, másképp kell gondolkodni energiaforrásainkról, és lehetővé kell tennünk, hogy kiaknázzuk saját magunk számára az energiaszektorban rejlő munkahelyeket, azokat a munkahelyeket, amelyek annyira fontosak a jelenlegi gazdasági válságban.

Mit is javasolunk? Rövid távon: az energiaügyi és éghajlat-változási csomag 2020-ig tartó időszakra vonatkozó 3x20-as elképzelésének támogatása, hogy európai energiapolitikává formáljuk azt. Ez egy több szinten – globális, európai, nemzeti és helyi szinten – megvalósítandó fellépés, amelynek értelmében az általunk jelzett fő prioritások természetesen az energiamegtakarítás, az energiahatékonyság és a megújuló energiák fejlesztése, hiszen az Európai Unió nagy potenciállal rendelkezik ezen a területen. Különösen a 20%-os energiahatékonysági célkitűzést kell kötelezővé tenni.

Másrészt javítani kell az Európai Unió ellátásbiztonságát a hálózatokra és különösen az összekapcsolásra irányuló befektetésekkel. A tagállamok közötti szolidaritás azt jelenti, hogy a hálózatoknak el kell látniuk az elszigetelt és egyetlen szállítótól nagyban függő régiókat. Ez azt is jelenti, hogy a gázellátás biztonságáról

szóló irányelvet felül kell vizsgálni, hogy az egy európai válságkezelési eszközzé válhasson. Az ellátásbiztonság javítása a tranzitországokkal és a kitermelő országokkal folytatott párbeszéd erősítését és strukturálását is jelenti. Ki kell alakítani ezeket az energiától való kölcsönös függőségen alapuló kapcsolatokat, különösen az Oroszországhoz és a földközi-tengeri térséghez fűződő kapcsolatokat.

Harmadrészt, a belső piac döntő tényező az ellátás biztonságában. Mégis hogyan szállíthat egyik tagállam egy másikon keresztül, ha a hálózatok összekapcsolódása gyenge vagy nem is létezik?

Negyedrészt, nemzetközi szinten meg kell határozni a bevált gyakorlatokat. Ebben a tekintetben erősítsük az információcserét Japánnal és az Egyesült Államokkal, különösen Kaliforniával, de ne hagyjuk megtéveszteni magunkat: az ezekhez az energiafogyasztó országokhoz fűződő kapcsolataink egyrészt az együttműködésen, másrészt a versenyen alapulnak, különösen az energiatechnológiák terén.

És ott van a hosszú táv is, amely nagyon fontos. A feladat az, hogy megjósoljuk az Európai Unió energiaellátásának jövőjét. Úgy 2010–2020-ra képesnek kell lennünk arra, hogy forgatókönyvek alapján felvázoljuk az Európai Unió 2050. évi ellátásának ütemtervét. Ennek érdekében ambiciózus célkitűzéseket kell rögzíteni az éghajlatváltozás elleni küzdelem tekintetében. Bizottságunk 60–80%-os csökkentést javasol, de jövőben talán legalább 80%-os CO₂-kibocsátás csökkentést, 35%-os energiahatékonyság-növekedést és a megújuló energiák 60%-os arányát javasolja, amelyet 2050-ig kell megvalósítani.

A Parlament azt kéri, hogy ez az ütemterv irányozza elő a különböző energiaforrások arányának alakulását, hogy a befektetések tervezhetők legyenek a termelési eszközök, az összekapcsolás, valamint a kutatás és fejlesztés terén.

Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság megerősítette, hogy 2050-es energiaforrás-összetételben a többi energiaforrás, például a megújuló energiák mellett szerepet kap az atomenergia is, valamint megerősítette azt a törekvést is, hogy ki kell fejleszteni az energiatárolás és a napenergia hasznosításának eszközeit, amely egy végtelen erőforrás.

Vladimír Remek, szerző. – (CS) Elnök asszony, hölgyei és uraim, már Önök előtt van az energiahatékonysági problémáknak az információs és kommunikációs technológiákkal (IKT) való megoldásáról a Bizottsághoz intézett kérdés szövege, úgyhogy engedjék meg, hogy ehhez fűzzek néhány megjegyzést. Meg szeretném köszönni az összes árnyékelőadó és a többi képviselő erőfeszítéseit, akik elképzelések egész sorával járultak hozzá a Bizottsághoz intézett kérdést megtestesítő állásfoglaláshoz. Végül kompromisszumos megoldást találtunk mintegy 90 javasolt módosítás esetében, a dokumentumot pedig egyhangúlag fogadta el az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság.

Még igencsak a kezdetén vagyunk azoknak az erőfeszítéseknek, amelyek az energiahatékonyság IKT használatával való javítására irányulnak. Talán tavaly ősszel tűnt úgy számunkra, hogy valóban felülvizsgálatot és stratégiát készítünk a jövő számára. Az utóbbi hetek eseményei új realitásokkal szembesítettek bennünket. Mind a pénzügyi válság, mind pedig az egyes EU-tagállamokba irányuló gázszállítás megszakadása – ahogy azt már említettük – megalapozta annak szükségességét, hogy minden lehetséges lépést megtegyünk az energiával kapcsolatos kihívások lehető leggyorsabb kezelése érdekében. Ugyanez érvényes az energiahatékonyság bejelentett javításának szükségességére (az energia hatékony felhasználására), amire az IKT lehető legszélesebb körű alkalmazása mellett kell sort keríteni. Elég nyilvánvaló, hogy e technológiák ésszerű, valamint – nem győzöm hangsúlyozni – átgondolt és széles körű alkalmazása nélkül nem járunk sikerrel sem az energiafogyasztás csökkentésében, sem pedig az éghajlatváltozás hátrányos hatásainak mérséklésében.

Szakmai központok, kutatóintézetek, a fontos ipari ágazatok képviselőinek és az uniós tagállamok állami hatóságainak segítségével megpróbáltuk felvázolni az energiaértékelés javítására használt IKT alkalmazásával kapcsolatos helyzetet. Az energiaigény csökkentésére irányuló kísérletek nem állhatnak szemben az EU versenyképesség fenntartására és a fenntartható gazdasági fejlődésre irányuló törekvéseivel. Egyértelmű, hogy nem indulhatunk el azon a szélsőséges úton, ahol „a megtakarítás számít, mindegy milyen áron”.

Az igaz, hogy az energiaigény csökkentése az egyik leghatékonyabb módszer az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére. Foglalkozunk azonban olyan koncepciókkal is, mint például az intelligens hálózatok, az intelligens épületek és az energiafogyasztás hatékonyabb mérése. Beszélünk az IKT szállításban és építészeten való alkalmazásáról, az áruk mozgásának csökkentéséről, a hatékonyabb világítási rendszerekről és olyan megoldásokról, mint például a nanotechnológia stb. Röviden összefoglalva, nehéz olyan ágazatot találni, ahol az energiahatékonyság nem javítható az IKT-fejlesztések segítségével. A dokumentum elkészítése során egyszerűen megerősítettük, hogy az EU-ban az energiaigény kezelésére

irányuló összes erőfeszítésünk szorosan összekapcsolódik és egymással kölcsönös függő viszonyban van. Ennek eredményeként a Galileo-projekt melletti támogatásunk, ahogy az EP támogatása is, tükröződni fog az áruk és személyek hatékonyabb szállításában és mozgásában és így tovább.

Örömmel említem meg ezen a ponton, hogy az EU-ban több példánk is van a hatékonyabb energiafelhasználásban sikeresen alkalmazott IKT-ra. Jó, hogy beszélünk e példák közzétételének szükségességéről, amelyek pozitív irányban motiválják a közvélemény egészét. Alapvetően tudjuk, hogy mit kell tennünk. Csupán arról van szó, hogy a szavakat tettekkel kell váltani. Ellenkező esetben a tagállamok polgárai elvesztik a bizalmukat. Sokan sajnos inkább egy bürokratikus vitatkozó klubnak tartanak bennünket, semmint egy olyan intézménynek, amely segít nekik felülkerekedni az akadályokon és jobbítani életüket.

E szavak kivétel nélkül az általános energiapolitikára is érvényesek, amellyel képviselőtársam, Laperrouze asszony foglalkozott jelentésében. Én voltam a második stratégiai felülvizsgálatról szóló dokumentum árnyékelőadója, és köszönetet kell mondanom Laperrouze asszonynak kiváló munkájáért, hogy végül kompromisszumos megoldást ért el a jelentés vonatkozásában. A végeredmény realisabb és meggyőzőbb, mint az eredeti szöveg. Ahogy várható volt, a közelgő EP-választás miatt bizonyos fokú populizmus bontakozott ki, amely a választóknak szólt. Megjelentek a nagyra törő ambíciók, az emberek pedig szeretik hallani ezeket. Ezek teljesülése azonban gyakran kívül esnek a realitás határain. Igen, mindannyian szeretnénk kizárólag megújuló energiaforrásokkal kielégíteni az energiaigényt. Ez lenne az ideális. Jómagam személyesen azonban realizmusra ösztönöznék mindenkit. Ugyanez igaz arra is, hogy megpróbálták beleerőltetni a dokumentumba a 2050-re előírt irányzott megdöbentő 80%-os kibocsátáscsökkentési célt a realisabb 50–80%-os cél helyett.

Az atomenergia ellenzői megpróbálják kirekeszteni ezt a kibocsátásmentes forrást, amely az általános energiaforrás-összetétel szempontjából létfontosságú Európa számára. Teljesen világosnak kell lennie mindenki számára, aki nem csupán a divatos irányvonalat kívánja követni és nem csak az atomenergiával szembeni félelmet akarja kihasználni, hogy e nélkül egyszerűen nem járhatunk sikerrel. Be kell ruháznunk az atomerőművek új generációjába, a tüzelőanyagok és a nukleáris fúzió biztonságos tárolásába és újrahasznosításába. Ésszerűnek tartom, hogy a jelentés lényegében támogatja az atomenergia bevonását az energiaforrás-összetételbe. Végül pedig véleményem szerint fontos, hogy megpróbáljuk jobban integrálni a hálózatokat, például a balti államokkal. Ezek az országok a pusztá ígéretések miatt nehéz helyzetben maradtak. Azt is nagyra értékelem, hogy újra felmerült a jobb koordináció elképzelése az átviteli hálózatok használata terén, talán úgy, hogy – ha úgy akarjuk – egyfajta központi irányítási rendszert alkalmazunk.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, hadd köszönjem meg először Remek úrnak és az ITRE bizottságnak, hogy ilyen sokat dolgoztak ezen a kiemelt fontosságú témán, hiszen kétségtelen, hogy az IKT-n keresztül nagyban hozzá tudunk járulni az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez és ahhoz, hogy elérjük mind a fogyasztás, mind pedig a szén-dioxid-kibocsátás 20%-os csökkentését.

Tudom, óriási kihívás ez, azonban nem leküzdhetetlen, és csak akkor valósítható meg, ha tudjuk, hogyan használjuk az IKT-t. A Bizottság ezért nem beszél, hanem a következőképpen cselekszik.

Először is, dolgoztunk egy közleményen, amely az energiaügyi és éghajlati problémák kezelésére szolgáló átfogó IKT-stratégiáról szól. E stratégiához egy ajánlás is társul, amelyben vázoljuk a feladatokat, a célokat és az IKT-szektorban megvalósítandó cselekvések ütemezését, az érdekelt felek és a tagállamok cselekvéseit. E cselekvések célja felgyorsítani az IKT mint előmozdító eszköz elfogadását, hogy képesek legyünk úrrá lenni háztartásaink, vállalkozásaink és társadalmunk egészének energiaigényén.

Nos, milyen szinten lépünk? Először is természetesen maguknak az IKT-termékeknek a szintjén. Ezek szénlábnyma abszolút fontossággal bír, és tudom, hogy az ipar dolgozik ezen. Reméljük, hogy a kutatási befektetésekkel elvégezzük ezt a munkát.

A második szint az IKT mint a minden csoportot és a gazdasági tevékenység minden szektorát előmozdító eszköz. Ezen a ponton ösztönzőkre van szükségünk a magatartási minták megváltoztatása érdekében – ahogy az előadó mondta, „*penser autrement*” –, de az csak akkor fog megtörténni a kormányokban, közigazgatási egységekben, vállalkozásokban és a polgárok körében, ha megértik, hogy mekkora potenciál van a megtakarításra. Ez azt jelenti, hogy mérnünk kell, mivel rendelkezünk most, és mit csinálunk jobban. Ha nincsenek méréseink, eredményeink sem lesznek, és éppen ezért van szükségünk egy olyan kiindulási alapra, amelyhez képest mérhető a fejlődés.

A mérésekkel és a számszerűsítéssel kapcsolatos kihívások állnak javaslatunk középpontjában.

Javaslatunk központi eleme az is, hogy miként jutunk el a kutatási eredményektől az innovációig és a gyakorlati vívmányokig. Természetesen a kutatással kezdtük el. A Bizottság K+F finanszírozási programjainak célja, hogy kiaknázza ezt a rendszerekben és infrastruktúrákban meglévő potenciált a szolgáltatások számára is.

A legjelentősebb eredmények a villamosenergia-elosztás, az épületek, a szállítási logisztika és a világítás területén várhatók. Az előadónak igaza van: ágazatokon átívelő részvételre van szükség ezekben a projektekben. Ezért hoztunk létre ágazatokat átfogó kutatási projekteket, és szorosan együttműködünk az iparral a kutatás, valamint a fejlesztés és az innováció között eltelt idő csökkentése érdekében. Erre vezethető vissza az is, hogy innovációs programjainkban támogattuk az új megoldások és technológiák valós körülmények közötti demonstrációját és validálását, hogy maximálisan előkészítsük ezeket.

Az IKT-termékek szénlábnymának csökkentése is részét képezi a kutatásnak. A finanszírozást illetően eddig több mint 4000 millió eurót fektettünk be ebbe a kezdeményezésbe. A Bizottság által a gazdaság fellendítésére javasolt tervben kiemelt szerepet kapnak a köz- és magánszféra közötti partnerségek a K+F terén, ahol az általunk javasolt három kezdeményezés közül az egyik az energiahatékony épületekre vonatkozik, arra a területre, ahol az IKT természetesen uralkodó szerepet fog betölteni.

Az egyik most elindított kísérleti projekt az intelligens közlekedési rendszer. Más sokat fektettünk be a gépjárművekbe épített intelligens rendszerekbe, és most tesszük meg a következő lépést, ami a gépjármű és a közúti és forgalmi jelzések közötti kapcsolat. Ezen a ponton egyetérték az előadóval annak fontosságában, hogy saját műholdas programmal kell rendelkezünk ahhoz, hogy hatékonyabbak legyünk ezen a területen.

Giorgos Dimitrakopoulos, a Külügyi Bizottság véleményének előadója. – (EL) Elnök asszony, gratulálok Laperrouze asszonynak és köszönöm, hogy az egész elmúlt időszakban együttműködött velünk. A Külügyi Bizottság nevében felvázolom a Laperrouze asszony elé terjesztett néhány alapvető javaslatunk fő irányvonalait.

Először is, közös európai külpolitikára van szükségünk az energia terén, hangsúlyt helyezve az energiaforrások és az energiaszállítási útvonalak biztonságára. Azokban az időkben, amikor a küzdelem tétjét az energiaforrások képezik, mindannyian felfogjuk e javaslat jelentőségét.

Másodszor, el kell mélyítenünk kapcsolatainkat a többi országgal, különösen azokkal, amelyek energiát termelnek, de azokkal is, amelyekben áthaladnak az energiaszállítási útvonalak, más szóval a tranzitországokkal.

Harmadszor, a kölcsönös energiafüggőségre vonatkozó záradékok új generációjára van szükségünk. Ezek a záradékok rendkívül fontosak elsősorban a többi országgal folytatott tárgyalásokban, továbbá – például ennél a témánál maradva – különösen az Oroszországgal az 1997. évi megállapodást felváltó új megállapodásról folytatott tárgyalásokban.

Említettük az energiaforrásokért folytatott küzdelmet, azt a fontos kérdést, amelynek eredményeként különbséget teszünk az energiaforrások és azon útvonalak között, amelyeken át az energia elér hozzánk. Jelenleg számos fontos projekt van. Megemlíteném a Déli Áramlat gázvezetékét, a TGI-vezetékét (Törökország–Görögország–Olaszország), a Nabucco-vezetékét, és természetesen meg kell említenem a Kaszpi-tenger régióját, amelyről több alkalommal is vitákat folytattunk. Itt van előttem a Kaszpi-tenger térképe, és úgy vélem, hogy ha a Kaszpi-tengerről beszélünk, annak minden oldalát át kell tekintenünk, beleértve az azerbajdzsáni és türkménisztáni oldalt is; holnap vagy holnapután meg fogjuk vitatni ezt a kérdést az Európai Parlamentben, de emlékeztetném Önöket Türkmenisztán és végül természetes Irán fontosságára.

Romana Jordan Cizelj, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (SL) Az energia az egyik alapvető életszükséglet. Az emberiséget azonban egy ideje nem elégítik ki pusztán az alapvető életkörülmények; folyamatosan arra törekedtünk, hogy egyfajta társadalmi fejlődést érzünk el, ami könnyebbé teszi életünket. Ezért van az, hogy az energia követi egy adott társadalom gazdasági tendenciáit.

Csak nemrégiben kezdtük el azonban egy inkább holisztikus megközelítésből szemlélni az egyén jólétét, és már nem kizárólag a vásárlóerő szempontjából mérjük azt. Ekképpen az energiát illetően meg kell teremtenünk a helyes egyensúlyt az ellátás biztonsága és megbízhatósága, a környezetvédelem és az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedések, valamint a versenyképesség között. Képviselőcsoportunk támogatja mindhárom célkitűzést, amelyek a közös európai energiapolitika alapját képezik, és ebből a szempontból üdvözljük a Laperrouze-jelentést.

Az éghajlatváltozás és az orosz gáz Európába továbbításával kapcsolatban januárban tapasztalt problémák tanúsítják a diverzifikáció jelentőségét, amikor a közös energiapolitikáról beszélünk. Az Európai Uniónak olyan projekteket kell bevezetnie, amelyek a lehető leghamarabb megerősítik energetikai infrastruktúránkat, hogy elősegítse az szállítások behozatalát más útvonalakon keresztül. Ebben az összefüggésben biztosítanunk kell, hogy különböző tranzitországokból és különböző energiaexportáló országokból tudjunk gázt importálni. A Nabucco-projekt megvalósítása kiemelten fontos ebből a szempontból.

Emellett változatosabb kell tennünk energiaforrás-összetételünket. Az energiaforrás-összetételnek alapvetően nagyobb arányban kell tartalmaznia olyan energiaforrásokat, amelyek nem bocsátanak ki üvegházhatást okozó gázokat, ekképpen magában kell foglalnia mind a megújuló energiaforrásokat, mind pedig az atomenergiát. A szénre továbbra is szükség van, de biztosítanunk kell, hogy a rendelkezésre álló legjobb technológiákat használjuk fel, például azokat, amelyek lehetővé teszik a szénmegkötést és -tárolást.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a hatékony energiafelhasználás egyik kiemelt feladatunk. Azonban számtalan kutatás szemléltette már, hogy pénzügyi, intellektuális és kreatív erőinket a termelési és szállítási kapacitásokra kell fordítanunk. Még az általam említett összes intézkedéssel sem tudjuk még egy ideig nullára csökkenteni importfüggőségünket. Az energiabehozatalhoz kapcsolódó problémák minimalizálása érdekében hatékony energetikai külpolitikát kell megfogalmaznunk. Emiatt szeretném, ha elfogadnák a Lisszaboni Szerződést, hogy el lehessen távolítani a külpolitika alakítása előtt álló minden intézményi akadályt.

Írországra utalok itt, és azt várjuk az írektől, hogy megoldják ezt a problémát. A közös energetikai külpolitikával kapcsolatos várakozásaink jóval realisztikusabbak lesznek azonban, ha konkrét intézkedéseket teszünk ezen a területen, amelyeket a közös energiapolitika részeként már meghatároztunk. Véleményem szerint még ebben a parlamenti ciklusban el kell fogadnunk a harmadik gáz- és villamosáram-liberalizációs csomagot, valamint az egész Unióra érvényes egységes piaci szabályokat.

Végül hadd mondjam el véleményemet a benyújtott módosításokkal kapcsolatban. Szerintem a Laperrouze-jelentés megfelelő minőségű ahhoz, hogy ne legyen szükség lényegi módosításokra. Változatlanul kell hagyni a hosszú távú célkitűzéseket, amelyeket a 20-20-20 intézkedéscsomag révén kívánunk megvalósítani, és amelyeket mind az Európai Tanács, mind az Európai Parlament támogat. Képviselőcsoportunk nem támogat olyan javaslatot, amely csökkenteni kívánja az energiaforrások diverzifikálását. Támogatjuk azonban az olyan módosításokat, amelyek növelni tervezik az szállítási útvonalak számát és javítják az Unió energiabiztonságát.

Végül szeretnék gratulálni a jelentéstevőnek kiváló jelentéséhez, és megköszönöm együttműködését.

Mechtild Rothe, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a Bizottság tagjai, hölgyeim és uraim, hadd fejezzem ki köszönetemet az előadónak, Anne Laperrouze-nak azért a valóban együttműködő hozzáállásért, ahogy a megbeszéléseket folytatta. Hadd köszönjem meg a titkárság személyzetének is felbecsülhetetlen közreműködésüket.

A legutóbbi gázválság fényében a második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálat rendkívül jó időzítésű. Az ellátás biztonságának és a tagállamok közötti szolidaritásnak kell az európai energiapolitika középpontjában állnia. Szilárd meggyőződésem, hogy határozott javulást eredményez, ha választ adnak a jelentésben szereplő felhívásra, amely a gázfogyók nagyobbra fokú diverzifikálását kéri. Emellett az év végéig a Bizottságnak javaslatot kell előterjesztenie a földgázról szóló 2004. évi irányelv felülvizsgálatára, hogy beépítsék a kötelező erejű és hatékony nemzeti és uniós vészhelyzeti tervekre vonatkozó követelményt.

Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoport képviselőiként azonban alapvető fontosságot tulajdonítunk az uniós tagállamok azon kötelességének, hogy még problémamentes időkben is különleges figyelmet fordítsanak a társadalom legkiszolgáltatottabb csoportjaira, azaz a tüzelőanyag-szegénység áldozataira. Még mindig hiányoznak az e probléma kezelésére irányuló nemzeti stratégiák. Képviselőcsoportom ezért nyújtott be egy kiegészítő módosítást, amelyben felszólítja a tagállamokat, hogy tegyenek valódi erőfeszítéseket e probléma megoldása érdekében.

A jelentés hangsúlyozza az energiamegtakarítás és az energiahatékonyság kiemelt jelentőségét. Elég nyilvánvaló, hogy az ellátás biztonságának leghatékonyabb és leggazdaságosabb módja az energiahatékonyság növelése és az energiamegtakarítás. Ugyanakkor ambiciózus és reális célokkal kell rendelkezniünk Európa jövőbeli energiaellátást illetően. Örömmel látom, hogy elindultunk ebbe az irányba, például azzal a felhívással, hogy 2050-re energiaforrás-összetételünkben 60% legyen a megújuló energiák aránya. A jelentés hangsúlyozza azt is, hogy a sikeres éghajlat- és energiapolitika lehetőségeinek kutatásában kiemelt jelentősége van a helyi kezdeményezéseknek. A Polgármesterek Szövetségének (Covenant of Mayors) kulcsszerepe van ebben az

összefüggésben, de más, hasonló megközelítések támogatása is fontos, mint amilyen a Szigetek Szövetségének (Covenant of Islands) elképzelése. A kiindulási pont azonban az, hogy az energiahálózatok infrastruktúrájára irányuló befektetések és a belső piac további liberalizálása nélkül nehéz lesz megvalósítani célkitűzéseinket. Működő egységes energiapiacra van szükségünk, ahol tisztességes versenyfeltételek uralkodnak, és ahol a hálózatokhoz való ingyenes hozzáférés és az egyenlő energiaelosztási jogok valamennyi termelő számára garantáltak. Az elkövetkező hetek döntőek lesznek ebből a szempontból. Amire szükségünk van, az az intelligens villamosenergia-hálózatok létrehozása és fejlesztése, amely felöleli az IKT-alapú kapcsolt erőműveket és a decentralizált energiatermelést. Ez az egyetlen módja annak, hogy az energiaforrásokat ténylegesen azokra a területekre irányíthassuk át, ahol valóban szükség van rájuk. Egy európai szuperhálózatra van szükségünk, amely becsatolná és összekapcsolja az Északi-tenger, a Balti-tenger és a földközi-tengeri térség hatalmas potenciáljait.

Egy helyen azonban tarthatatlan a jelentés, mégpedig az a felhívás, amely felszólítja a Bizottságot a nukleáris beruházásokkal kapcsolatos külön ütemterv elkészítésére. Ezért képviselőcsoportom módosítást nyújtott be, amely világosan kiemeli a nukleáris biztonsággal kapcsolatos közös érdekünket, miközben hangsúlyozza, hogy a tagállamok saját szuverén döntési jogkörében kell maradnia, hogy befektetnek-e az atomenergiába. Személyes véleményem az, hogy nincs szükségünk atomenergiára.

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR

alelnök

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a tavalyi év energia-felülvizsgálata egy megfelelően időzített aktualizálás volt, és gratulálok Anne Laperrouze-nak az erről készített precíz jelentéséhez.

A felvetett kérdések nagyon összetettek, de lényegében a következőkképpen foglalhatjuk össze őket tömören: Európának olyan energiapolitikára van szüksége, amely fenntartható, megfizethető és biztonságos energiaforrásokat ad nekünk. Fenntartható azáltal, hogy megtöri a köldökzsinórszerű függőségünket a fosszilis tüzelőanyagoktól, amelyek megfojtják bolygónkat; megfizethető azáltal, hogy állandó és reális költségeket garantál a fogyasztók számára; és biztonságos azáltal, hogy megszabadítja Európát a megbízhatatlan vagy monopóliumhelyzetben lévő szállítóktól.

E hét pénteken a Bizottság tagjaiból álló csoport találkozik Putyin miniszterelnökkel és minisztereivel. Az energia szerepel a napirenden, és a mi tárgyaló küldöttségünknek világossá kell tennie, hogy nem tűrjük, hogy az Oroszország és Grúzia közötti vita egy európai gázválsággá terebélyesedjen a tél közepén. Biztosítékokat kell kérni, de figyelmeztetésünket is át kell adni. Válságra volt példa korábban, és ez nem történhet meg újra.

Itt az ideje, hogy alapvetően ártértékeljük Európa energiaellátását. Ezt a nézetet osztja a Parlament valamennyi képviselőcsoportjának minden tagja, akiknek egyesíteni kell erejüket az arra irányuló fellépés vezetésében, hogy mindez megtörténjen. Éppen ezért a héten képviselőink egy kis csoportja, köztük Hammerstein úr, aki a későbbiekben szintén felszólal, közzéteszi a „A zöld energiára való átállás megvalósítása a válság időszakában” című vitairatot.

Köszönetet mondok minden képviselőnek, aki ötleteivel közreműködött, és meglep, hogy milyen mértékű a konszenzus ebben a kérdésben. Elszántság tapasztalható itt a Házban arra vonatkozóan, hogy gyorsan és együttesen dolgozzunk, kutatva a tartós megoldásokat Európa energiaválságára, és ezt ki kell használnunk.

Az új energiakorszak megnyitásával kapcsolatos potenciális tervek közül kiemelkedik egy: ez a szuperhálózat, vagy más néven a DESERTEC. A francia elnökség új Európai Uniónknak a mediterrán térséget megcélzó egyik lehetséges operatív projektjeként emlegette ezt. Több európai parlamenti képviselő, köztük Harms asszony is, nemrégiben látogatást tett Dél-Spanyolországban, hogy működés közben láthassa a technológiát: az Észak-Afrikából érkező naphőenergia és a napsütötte dél-európai földterületek, amelyek begyűjtik a napból származó energiát, évente másfél millió hordó olajjal egyenértékű energiát előállítva. Az energiahatékony, nagyfeszültségű áramvezetéseken szállított energia betáplálható lenne az európai szuperhálózatba, amely EU-szerte szállítaná a megújuló energiát – az ár-apatályból nyert energiát a part menti régiókból, a szél- és hullámenergiát a széljárta Északnyugat-Európából, a biomasszát és a geotermikus energiát azokról a területekről, amelyek bővelkednek az ilyen forrásokban.

Összintén megmondva, vannak költségek is. A Német Űrközpont becslései szerint 45 milliárd euróba kerülne a kiépítése, de azt is megállapították, hogy a fogyasztók 35 év alatt ennek az összegnek a többszörösét

takarítanak meg az alacsonyabb energiaszámlákon keresztül, a beruházások pedig több ezer munkahelyet hoznának létre.

Egy bátor projektről van szó, amely fenntartható, megfizethető és biztonságos energiajövőt teremtene. Ez az az energiajövő, amelyért Európának sikkra kell szállnia.

Antonio Mussa, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, hadd fejezzem ki őszinte köszönetemet Laperrouze asszonynak munkájáért, amellyel nagyban egyetértek. Kissé össze vagyok azonban zavarodva néhány szempontot illetően, talán amiatt, hogy túlságosan a Bizottság értékelésére hagyatkozunk.

Először is, úgy érzem, hogy a gázkereslettel kapcsolatban előre jelzett tendenciák korlátozóak. Amennyiben így van, attól tartok, hogy ennek negatív hatásai lesznek a projektek finanszírozási forrásaira. Az infrastrukturális projektek különböző fejlesztési szakaszokban tartanak. Ahelyett, hogy absztrakt módon újra meghatározzuk prioritási sorrendjüket, miközben elsiklunk a mediterrán térség felett, tanácsos lenne inkább a fejlesztési idő, a pénzügyi struktúra, a rendelkezésre álló ellátás, valamint az állami támogatás és a magánszféra kötelezettségvállalása közötti kapcsolat szempontjából újraértékelni ezeket.

Laperrouze asszony következő ajánlása az ellátás forrásának és útvonalának diverzifikálása. Ennek egyik példája a Déli Folyosó. E kérdéseket illetően szerintem programozott, fázisokra bontott megközelítésre van szükség. A Kaszpi-tenger esetében valóban csak az Azerbajdzsánból érkező gáz áll majd rendelkezésre az első fázisban. A második szakaszban lesz majd hozzáférhető a többi ország, ezzel politikai, szabályozási és infrastrukturális szempontból bonyolulttá téve a piacot. A Kaszpi-tengeri fejlesztési együttműködésre irányuló bizottsági javaslat képes felülemelkedni ezeken a problémákon, amennyiben megbízzák többek között a hiányzó infrastruktúra fejlesztésének előmozdításával.

Az utolsó előtti szempont, hogy a szolidaritási mechanizmusok kétségtelenül alapvető fontosságúak az Unió energiapolitikája számára, valamint a Lisszaboni Szerződés szempontjából is. Ezen intézkedések megvalósíthatósága érdekében tanácsos lenne azonban elkerülni – a lehetséges torzulásokon túlmenően – a túlzott bürokratikus terhet jelentő eljárásokat.

Végezetül megemlíteném a külkapcsolatokat. Az Energia Charta szerepén túl fontos célkitűzés az Energia Bizottság kibővítése, hogy az felölelje a tranzitországokat, valamint a megújuló energiák területét is.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálattal kapcsolatos munka jó légköre ellenére sajnálattal azt kell mondanom, hogy nem sikerült elérnünk a bizottsági javaslat azon helyesbítéseit, amelyeket szükségesnek tartottunk.

Az én felfogásomban az „energiapolitikai stratégiai felülvizsgálat” cím szorosan összekapcsolódik a jövő építésével. Ha azonban áttekintjük ezt a felülvizsgálatot, azt a következtetést kell levonnunk, hogy az túlságosan is a múltban gyökeredzik. E stratégiai energiaterv középpontjában – és attól tartok, hogy ezt a Laperrouze-jelentés sem teszi helyre – a szénből és az atomenergiából álló régi energiaforrás-összetétel áll, és a felülvizsgálat rendkívül élesen ismét csak a nukleáris pillérre fókuszál.

Piebalgs biztos úr, valóban érdekelne, hogy mi történt azzal a javaslattal, amelyet e jogalkotási ciklus kezdetén terjesztett elénk, amikor azt mondta nekünk, hogy az atomenergiához kapcsolódó nagy kockázatokat ellenőrzés alatt kell tartani, hogy a nukleáris hulladék és a létesítmények leállításának problémáját és mindezeket a kérdéseket meg kell oldani, mielőtt a Bizottság elindulna az atomenergia fejlesztése felé. E kérdések egyikét sem oldották meg, a Bizottság most mégis megindítja az atomenergia mellett kiálló offenzíváját. Láthatóan csöppet sem aggasztja Önöket az a tény, hogy a nyugat-európai nukleáris ipar történetének legnagyobb bukását láthatjuk éppen most Finnországban, hogy a finn villamosenergia-társaság és az Areva közötti vita tárgyát képező összeg immár elérte a 2,4 milliárd eurót, mert annyi többletköltség merült fel az Olkiluoto erőművel kapcsolatban. Vajon mi az értelme ennek az új befektetési hullámnak abban a szektorban, amely – annak ellenére, hogy évtizedek óta olyan mértékű állami beruházásokban részesül, ami messze meghaladja az összes többi ágazatnak nyújtott finanszírozás volumenét – megint csak erre a zűrzavarra képes. Nagyon szeretném tudni, hogy tényleg komolyan gondolják-e ezt, vagy mások mozgatják a szálakat.

Véleményem szerint a szén- és atomenergiának ez a kombinációja pontosan az a stratégia, amely zsákutcába vezette az Európai Unió energiapolitikáját. Eleget beszéltem az atomenergiáról, azonban a fosszilis tüzelőanyagok pazarló felhasználása – ez valami más, amellyel a felülvizsgálat valójában egyáltalán nem

foglalkozik – szintén hozzájárult a jelenlegi éghajlati katasztrófához, és a felülvizsgálatban nem végzik el a múlt ezen idejétmúlt stratégiájának kiigazítását.

Laperrouze asszony jelentésének megvitatása során képviselőcsoportom egyértelmű prioritásokat határozott meg. Mondanunk sem kell, hogy az atomenergia nem volt ezek között, de megpróbáltuk más területeken is valódi változásokat véghezvinni. Hosszú távon kötelezővé akartuk tenni a primerenergia-fogyasztás 20%-os csökkentési célját. Ez nem történt meg. Reális javaslatokat várunk a „szuperhálózat” fejlesztésére, azaz azon hálózat fejlesztésére, amelynek képesnek kell lennie valóban nagy kapacitásokat befogadnia az Északi-tenger, más part menti területek és a déli sivatagos régiók megújuló erőforrásaiból energia előállítására. Sem a jelentésben, sem a bizottsági javaslatban egyáltalán nem volt valódi jele ezeknek a dolgoknak.

Az is meggyőződésünk, hogy nagy hiba volt kihagyni a közlekedés teljes egészét az energiaügyi e stratégiai tervezési folyamatából, mivel mi – akárcsak Önök – meg akarunk szabadulni az olajfüggéstől. Önök úgy döntöttek, hogy külön kell megvitatni a közlekedés kérdését, a mi véleményünk szerint azonban e kérdésnek a stratégiai energiaügyi tervezés egy fő fókuszpontját kell képeznie.

A gázellátás diverzifikálása összességében nagyon helyes, és mindenképpen valami olyasmi, amit tennünk kell, ugyanakkor viszont minden erőfeszítést meg kell tenni annak érdekében, hogy egyszer és mindenkorra biztosítsuk a gáz hatékony felhasználását, ellenkező esetben a diverzifikálás végül nem fog sehova se vezetni.

Megdöbbenve tapasztaltam múlt héten, hogy az Európai Bizottság gazdasági fellendítési terve újra elővette mindezeket a stratégiai torzulásokat, és ugyanazt a múltba révedő szemléletet fogadta el, mint ebben az energiapolitikai stratégiai felülvizsgálatban. Képviselőcsoportom nevében azt kell bejelentenem, hogy sem a Laperrouze-jelentést, sem az energiapolitikai stratégiai felülvizsgálatot nem támogathatjuk, és a gazdasági fellendítési terv összefüggésében is arra kell törekednünk, hogy a fenntarthatóság és a józan ész mellett érveljünk.

Esko Seppänen, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr, a Bizottság tagjai, a szolidaritás pompás szó. Általában a baloldal szókészletébe tartozik. A szolidaritás nem csupán a Gazprom- és Oroszország-ellenesség nevében kell emlegetni, hanem annak érdekében is, hogy megelőzzük az általános energiaszegénységet. Az energiára a szegény emberek villamos áram- és fűtésellátása formájában is szükségünk van.

Az európai energiastratégia legfőbb problémája, hogy az nem a semmiből építkezik, hanem az egyes országok saját földrajzában, történelmében és energiagazdaságában gyökerezik. Ha létrejön egy közös stratégia, annak struktúráit pedig harmonizálják, az azt is jelentené, hogy lesznek győztesek és vesztesek. Vannak országok, amelyeket arra kényszerítenek, hogy a szolidaritás nevében adják fel kipróbált és bevált struktúráikat. Ez nem lehet szolidaritás.

A villamosenergia-hálózatok harmonizálása egyben a villamosenergia-árak harmonizálását is jelenti. A gyakorlatban ezt nem a legalacsonyabb árak alapján teszik majd meg, hanem néhány átlagárra alapozva. Ebben az esetben pedig lesznek vesztesek: azok az országok, ahol olcsó a villamos energia. Hasonlóképpen az EU költségvetéséből a gázvezetékek finanszírozására felhasznált pénzt azoknál az országoknál kell előteremteni, amelyek nem használják ezeket a vezetékeket.

Laperrouze asszonynak igaza van abban, hogy a hálózatokkal kapcsolatos beruházások a tagállamokért és vállalataikért vannak, nem pedig az EU-ért. Az EU nem lehet olaj-, gáz- vagy villamosenergia-hálózatok üzemeltetője, és az EU költségvetésének nagy összegeit nem szabad a hálózatokkal kapcsolatos befektetésekre felhasználni.

Képviselőcsoportunk emellett emlékeztetni szeretne mindenkit azokra a problémákra, ahogy Harms asszony meg is tette, amelyek az atomenergia felhasználásához kapcsolódnak. Egyrészt ugyan csökkentjük a szén-dioxid-kibocsátást, másrészt viszont növekszik a plutónium mennyisége.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) A Laperrouze-jelentés számos olyan fontos energiaellátási kérdéssel foglalkozott, amelyekkel az Európai Unió jelenleg szembesül. Az Oroszország és Ukrajna között nemrégiben kirobbant gázkonfliktus egyáltalán nem hagyta érintetlenül az Európai Uniót sem. A jelentés több politikai irányvonalat is részletesen felvázolt az európai energiapiac számára, amelyek korlátozni tudnák az Európai Unió kiszolgáltatottságát egy újabb konfliktus esetén. Támogatom, törekedjünk az energiaforrások és azon partnerországok sokféleségére, ahonnan az EU energiát importál, azaz hogy törekedjünk az energiaellátás diverzifikálására. Az Oroszország és Ukrajna közötti gázkonfliktus ismételt

rámutatott e kérdés sürgősségére, és őszintén remélem, hogy a Nabucco-projekt – hogy csak egy példát említek – a közeljövőben meghozza gyümölcsét.

Ha a részleteket nézzük, e törekvés azt is jelenti, hogy az Európai Uniónak és a tagállamoknak fokozottabban a regionális integrációra kell összpontosítania. Jelenleg sok tagállam hálózata még mindig túl elszigetelt, következésképpen ezek a tagállamok túlságosan függenek a harmadik országokból érkező behozataltól. A tagállamok energiahálózatainak összekapcsolása a belső piac hatékonyabb működését is lehetővé teszi majd.

A belső piac működésének további javítása érdekében teljesen külön kell választani a termelő vállalatok és a hálózatot üzemeltető vállalatok tulajdonosi szerkezetét. Ez a legjobb módja annak, hogy fellépjünk a piac aszimmetrikus megnyitásával szemben.

Időközben több tagállam mérlegeli, hogy újraindítja az Európai Unióval kötött megállapodás értelmében leállított atomerőműveket. Ez nem tűnik a legjobb előreutató útnak. Hosszabb távon inkább a nagyobb számban a határokon átnyúló összekapcsolódásokat elősegítő befektetések csökkentenék hatékonyabban az egy vagy több országgal szembeni függőséget.

A jelentésben említett másik fontos irányvonal, amellyel teljes mértékben egyetértek, az az energiahatékonyság javítása és a fenntartható energia arányának növelése. A tagállamoknak azonban eltérő a véleménye abban a kérdésben, hogy az atomenergia milyen szerepet játsszon a CO₂-kibocsátás csökkentésében. Ez elsősorban a tagállamok, nem pedig az EU hatáskörébe tartozó döntés. Üdvözlünk volna, ha a jelentés erről tisztább képet adott volna. Reméljük, hogy ez a módosítások során pontosításra kerül majd.

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Hölgyeim és uraim, eddig megfigyeltem, hogy milyen vélelmezett és absztrakt módon döntenek e Házban arról, hogy mi a legjobb Európának, engem azonban a bolgár választók küldtek ide, ezért engem jobban érdekel az, hogy mi a legjobb szülőhazámnak, Bulgáriának.

Számunkra, az Ataka hazafiai számára Bulgária energiafüggetlensége az első számú prioritás. A „tárgyalások” során, amelyeket mi „uniós diktátumoknak” hívunk, arra szólítottak fel minket, hogy állítsuk le a Kozloduy atomerőmű 1., 2., 3. és 4. reaktorát.

Emlékeztetni kívánom Önöket – és ha nem tudnák, most emlékeztükbe vésheik –, hogy ezek az egységek teljes mértékben megfeleltek az összes ellenőrzésen, és teljesen biztonságosnak nyilvánították őket. 2007 elején kollégám, Dimitar Stoyanov azt a kérdést intézte az Európai Bizottsághoz, hogy követelmény volt-e mindezen egység leállítása ahhoz, hogy Bulgáriát felvegyék az EU-ba. Amint kiderült, az Európai Bizottság nem támasztott ilyen követelményt. Günter Verheugen úr azonban hazudott a bolgár parlamentnek, és azt mondta, hogy volt ilyen követelmény.

Néhány napja Bulgária rendkívül súlyos energiaválsággal nézett szembe. Csatlakozási szerződésünk 36 cikke alapján jogunk van újra működésbe helyezni ezt az atomerőművet. Ez a jog megillet minket, és ezért kollégáim a bolgár parlamentben törvényt terjesztettek elő, amely a Kozloduy atomerőmű jelenleg lezárt 1–4. reaktorának újraindítására irányul.

Európai parlamenti képviselőtársaimmal, Dimitar Stoyanov és Slavi Binev urakkal együtt benyújtottam a 0005/2009. sz. írásbeli nyilatkozatot, kérve e reaktorok ismételt üzembe helyezését, azzal a céllal, hogy elérjük Bulgária energiafüggetlenségét.

Végül azt szeretném mondani Önöknek, hogy Európa akkor lesz erős, ha minden tagállama külön-külön is erős, és saját energiaellátását tekintve független. Ez az egyetlen módja, hogy választóinkért és polgárainkért dolgozzunk.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – Elnök úr, amikor az energiapolitikai stratégiai felülvizsgálatról beszélünk, úgy gondolom, fontos hangsúlyozni az előttünk álló kockázatokat is – nemcsak a nem biztonságos energiaellátás kockázatát az azzal együtt járó összes problémával, hanem azt is, hogy ki vagyunk téve olyan rezsimok politikai nyomásának, amelyek az energiaellátást más kormányok befolyásolására szánt eszközként használják. Ennek következtében fennáll annak a kockázata, hogy törésvonalak alakulnak ki az Európai Unióban, amelyek tagállamait eltérő érdekeik osztják meg, aláásva ezzel a közös kül- és biztonságpolitikát.

Úgy gondolom, jó dolog látni, hogy az éghajlatváltozás kezeléséhez szükséges politikáink nagyjából megegyeznek azokkal, amelyekre az energiabiztonságunk megerősítése érdekében van szükségünk. A fosszilis tüzelőanyagok használatának csökkentése azt jelenti, hogy kisebb mértékben függünk a megbízhatatlan szállítóktól. A más energiaforrásokból származó ellátás növelése a fosszilis tüzelőanyagok

iránti kereslet csökkenését, az európai polgárok számára alacsonyabb árakat, nem utolsósorban pedig a világ olajrezsimjei számára a cash-flow csökkenését jelenti.

Ennek a biztonsági vonatkozások szempontjából óriási jelentősége van, amit mérlegelnünk kell az Európai Unió jövőbeli energiastratégiájáról folytatott vitánkban. Szerintem ebben a megközelítésben sok részlet könnyen a helyére kerül majd. Még inkább szükségünk van a belső piacra az Európai Unióban, mivel valójában ez az egyetlen garanciája a tagállamok közötti szolidaritásnak. Ez azt jelenti, hogy többet kell tennünk a határokon átnyúló összekapcsolódásokért és a szuperhálózatért, összekapcsolva a tagállamokat és ezzel a piacot is.

Több bioüzemanyagot kell fejlesztenünk. Nem értek egyet azokkal, akik ebben kockázatot látnak; lehetőség van arra, hogy – Európában és a világ többi részén is – növeljük az általunk felhasznált területeket. A bioüzemanyagoknak még a kisebb mértékű hozzájárulásai is azt eredményezik, hogy csökken az energiafüggőség és módosulnak az árak.

Hangsúlyoznom kell az atomenergia kérdését is. Néha úgy érzem, hogy nem látjuk a fától az erdőt, mivel az atomenergia rendelkezik az egyik legnagyobb potenciállal ahhoz, hogy hozzájáruljon az Európai Unió szén-dioxid-kibocsátáscsökkentési képességéhez ma és a jövőben is. Ezzel a megjegyzéssel szeretném zárni mondandómat. Ha megpróbáljuk egymáshoz illeszteni ezeket az elemeket, nemcsak egy erőteljesebb energiapolitikára, de egy erősebb biztonságpolitikára is lehetőségünk nyílik.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az energiapolitika mindig is prioritás volt az EU számára, és az is marad. Az idek, rendkívül hideg télen kirobbant gázválság ismételtén rávilágított arra, hogy az Európai Unió milyen nagy mértékben függ a hagyományos gázszállítótól. Egység a sokszínűségben – így szól az Európai Unió mottója. Remélem, hogy ez a gázválság egybeforraszt majd minket, hogy kialakítsuk közös energiapolitikánkat.

A Nabucco-projekt fejlesztése és a cseppfolyós gáz terminál megépítése Konstancában, a Fekete-tenger fő kikötőjében, valamint a nemzeti villamosenergia-infrastruktúrák összekapcsolása mind-mind olyan intézkedések, amely segíthetnek növelni az energiaellátás biztonságát és erősíteni az EU azon képességét, hogy szolidaritást biztosítson az energiaválságban érintett tagállamoknak.

Felszólítom a Bizottságot és a tagállamokat, hogy fektessenek be az európai energiahálózat modernizálásába, az energiahatékonyság ösztönzésébe és a megújuló erőforrásokból származó energia előállításába. Egyben sürgetem a Bizottságot és a tagállamokat, hogy finanszírozzák a széntüzelésű erőművek által okozott szennyezés csökkentésére irányuló intézkedéseket. A jelenlegi válsághelyzet miatt a tagállamok nagyobb figyelmet összpontosítanak fejlesztési prioritásaik és stratégiai iránymutatásaik meghatározására.

Az energiahatékonyságot illetően az EU megfizethető költségek mellett gyors eredményeket képes elérni az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A meglévő épületek energiateljesítményének javítása és a passzív épületek népszerűsítése, valamint az energiafogyasztás csökkentése és az energiahatékonyság növelése információs és kommunikációs technológiákkal, mégpedig intelligens mérőeszközök és automatizált rendszerek nagyléptékű megvalósításán keresztül – ezek képezik annak a fejlesztésnek a stratégiai iránymutatásait, amelybe Európának be kell fektetnie.

Egyben sürgetem a Bizottságot és a tagállamokat, hogy finanszírozzák a széntüzelésű erőművek által okozott szennyezés csökkentésére irányuló intézkedéseket. A jelenlegi válsághelyzet miatt a tagállamok nagyobb figyelmet összpontosítanak fejlesztési prioritásaik és stratégiai iránymutatásaik meghatározására. 2020-ra az EU-nak 35%-kal növelnie kell energiahatékonyságát, primerenergia-fogyasztását pedig 20%-kal kell csökkentenie. Felszólítom a Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák és finanszírozzák az energiahatékonyság javítására irányuló kutatási projekteket.

Biztos úr, sürgetem az Európai Bizottságot, az Európai Beruházási Bankot és a tagállamokat, hogy hozzák létre az Európai Energhatékonsági és Megújuló Energia Alapot, annak biztosítása érdekében, hogy előteremtsék azon energiahatékonysági projektek megvalósításához szükséges állami és magántőkét, amelyeken jelenleg dolgoznak szerte az Európai Unióban. Végül, de nem utolsósorban meg kívánom említeni a közlekedési ágazatot, amely a fő kőolaj-felhasználó szektor. Úgy gondolom, hogy most már tényleg el kell fogadnunk európai szinten néhány rendkívül ambiciózus 2020-as célkitűzést a járművek energiahatékonyságára vonatkozóan. Bátorítom a tagállamokat is, hogy intelligens módon alakítsanak ki közlekedéspolitikai intézkedéseket az áru- és személyszállításra vonatkozóan, különösen a városi térségekben. Végül, de nem utolsósorban, az intelligens közlekedés a közlekedésfejlesztés egyik stratégiai irányvonala.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök úr, biztos úr, hölgyei és uraim, mindannyian tudjuk, hogy az európai energiapiac problémákkal küzd. Jelenleg az energia 50%-át importáljuk, és ha nem teszünk semmit, 10 éves távlatban ez az arány 70% lesz. Az általunk termelt energiát gyakran úgy állítjuk elő, hogy az rombolja környezetünket és üvegházhatást okoz, amik károsítja egészségünket, gazdaságunkat és stabilitásunkat, nem csak a világ ránk eső részében, hanem máshol is.

Az Európában rendelkezésünkre álló energiát olyan elavult elosztó hálózaton keresztül kell elosztanunk, amelyet nem újítottak fel vagy nem tartottak megfelelően karban. Emellett az energiakérdésben olyan közeli szomszédjaink vannak, és olyan konfliktusokkal szembesülünk, amelyek rendkívül aggasztóak. E Házban az elmúlt évben már több alkalommal beszéltünk az Oroszországhoz fűződő kapcsolatainkról, és teljesen elfogadhatatlan, hogy az energiaválságból egyfajta újévi hagyományt csinálnak, és mindennapi embereket olyan helyzetbe hoznak, ahol idős emberek halálra fagynak, kórházakat kell bezárni és iparágakat kell leállítani. Ez teljességgel elfogadhatatlan.

Van még valami, ami teljességgel elfogadhatatlan, mégpedig az, amit Oroszország és a Gazprom próbál tenni az Északi Áramlattal, nevezetesen hogy megpróbálják brutálisan elnyomni a svéd környezetvédelmi jogszabályokat és a Balti-tenger biztonságával kapcsolatos európai jogszabályokat, annak ellenére, hogy e beltengeren már így is óriási a „holt övezetek” kiterjedése tengerfenéken. Ez teljességgel elfogadhatatlan.

Minden rendelkezésünkre álló energiaforrásra, új technológiára, innovációra, kutatásra és számítógépes képességre szükségünk lesz ahhoz, hogy kezeljük mindezeket a különböző problémákat. A Bizottság által előterjesztett rendeletek, köztük a finanszírozási csomag is, nagyon jók, polgáraink azonban még mindig a kormányokra várnak, hogy mernek-e döntést hozni az energiaszolidaritásról, és van-e bátorságuk megtörni a nagy állami monopóliumokat. E monopóliumok nemcsak az energia előállítását érintik, hanem az energia elosztását is, így a polgárok és a vállalkozások – a kisvállalkozások és a nagy iparágak is – egy elfogadhatatlan helyzet foglyai.

Úgy gondolom, hogy az előadó, Laperrouze asszony rendkívül jó jelentést készített. Azt is gondolom, hogy a Bizottság javaslata nagyon jó ezeken a területeken, és remélem, hogy a lehető leggyorsabban döntést tudunk hozni ebben az ügyben. Köszönöm.

Eugenijus Maldeikis (UEN). – (LT) A gázválság legfőbb tanulsága Európa energiarendszerének nagyfokú kiszolgáltatottsága és a szállítás célba érkezésének nagyon jelentős kockázata. Ez a kockázat megmarad, mivel az Ukrajna és Oroszország között létrejött megállapodás egyszeri megállapodás, a helyzet pedig minden kétséget kizáróan meg fog ismétlődni. A kétoldalú energiakérdések alapvetően megoldatlanok maradnak, nemcsak Oroszország és Ukrajna között, hanem az Európai Unió és Ukrajna, valamint az Európai Unió és Oroszország között is, leginkább azért, mert nincs közös EU–Ukrajna–Oroszország energiaüzemeltetési rendszer. Eddig sem biztosítékok, sem garanciák nem voltak, ezeknek pedig immár meg kell jelenniük. Hangsúlyozni szeretném, hogy a gázellátástól és a gázfelhasználástól való függőség drámai mértékben növekszik, és még nagyobb ütemben fog nőni, amint a litvániai, bulgáriai és szlovákiai erőműveket bezárják. Ez azt mutatja, hogy a kockázat továbbra is fennáll, sőt talán nő is.

Nagyon világos hosszú távú energiasztratégiával rendelkezünk az Európai Unió egésze számára. Nagyon heves vitákat folytattunk erről. Folyik a tárgyalás a hosszú távú intézkedésekről. Véleményem szerint a leggyengébb láncszem a rövid és középtávú energiapolitikánk. Ez nem állta ki a valóság próbáját, amit a gázválság is jól példázott. Felkérem a Bizottságot, hogy vizsgálja meg azt a forgatókönyvet, amelyet sajnos különböző egyéb jogi és politikai okokból nem vizsgáltak meg. Milyen költségekkel, haszonnal és következményekkel járna a bulgáriai, szlovákiai és litvániai atomerőművek működésének ideiglenes meghosszabbítása, ami így alapvetően erősítené min ezeknek az országoknak, mind pedig Európa egészének energiabiztonságát ebben a helyzetben? Emellett – szembenézve a hosszú távú és körvonalazatlan gazdasági válság körülményeivel – ez lehetővé tenné az erőforrások hatékonyabb felhasználását és nagyban csökkentené azt a terhet, amit a válság ró a lakosokra és az üzleti szektorra.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, az energiabiztonsági stratégiát és Laperrouze asszony jelentését illetően szerintem egy dolog van, ami közös a Bizottság javaslatában és Laperrouze-jelentésben, mégpedig az, hogy egyik sem állapít meg prioritásokat. Zagyva egyvelege ez mindannak, amiért az érdekcsoportok mindenütt lobbiztak a Bizottságnál és a Parlamentnél. Amíg nem határozunk meg prioritásokat, soha sem fogjuk átgondoltan elosztani a pénzeket.

Lényegében a prioritás mindenki számára tisztán látható. El kell kezdenünk dolgozni az épületek, járművek, hűtők stb. hatékonyságán. Nincs ennél olcsóbb megoldás, nincs más, ami több munkahelyet teremtené. Másrészt ott van a megújuló energia. Amikor azt mondjuk, hogy 2050-re a teljes energiaforrás-összetétel

60%-ának megújuló forrásokból kell származnia, akkor ez azt jelenti, hogy villamos energiánk legalább 90%-át megújuló energiákból állítjuk elő. Azt, hogy a villamos energia 90%-át megújuló energiaforrásokból állítjuk elő, biztosan elérjük jóval 2050 előtt, mivel már elfogadtuk azt az irányelvet, amely 35%-os célt tűz ki 2020-ra. Ha a mai 15%-os szintről indulva 2020-ig el tudjuk érni a zöld villamos energia 35%-os arányát, akkor biztosan képesek leszünk már 2030-ban 60%-ot elérni.

Harmadrészt a gáz, mint átmenet. Hogyan fog ez akkor menni? Milliárdokat fektetünk be gázvezetékbe most, aztán pedig csökkennie kell a gázfogyasztásnak Európában. Ezt írja Ön, Piebalgs úr a dokumentumában, és ez olvasható a sorok között Laperrouze asszony jelentésében is.

Szó van a hatékonyságról, a megújuló energiákról és a gázellátásról, és Önök 1,3 milliárd eurót akarnak befektetni a szénmegkötésbe és -tárolásba (CCS). Egyáltalán hol van még hely az atomenergia iránti vak ragaszkodáshoz?

Azt kell mondanom, biztos úr, hogy még összeadni sem tud rendesen. Ha a hatékonyságot és a megújuló energiaforrásokat tűzzük ki célul, és emellett még egy félig-meddig tisztességes gázpolitikát is folytatunk, és – ha tényleg nagyon szükséges – egy kicsit még a CCS-be is befektetünk, akkor nincs szükségünk atomenergiára, és nem kell vállalnunk ezt a kockázatot. Nézzék csak meg a tényeket!

A gazdaság fellendítésének tervét illetően azt kell mondanom, hogy tényleg bosszankodom a Bizottság miatt. Egy centet sem költ az energiahatékonyságra! Egy centet sem az ikervárosi projektekre! Február 10-én, biztos úr, Európából 300 helyi hatóság képviselői fognak összegyűlni Brüsszelben az Ön meghívására. Mit fogunk mondani nekik: hogy Barroso úr kabinetje 500 millió eurót elvett az ikervárosi projektek költségvetéséből múlt hét hétfő és szerda között? Ezt annyira ellentmondásosnak és teljesen elhibázottnak tartom. Valójában az a helyzet, hogy az új energiapolitikában mint partnerekre szükségünk van a városokra. Egy centet sem költenek a napenergiára, egy centet sem a biomasszára! Másképpen megfogalmazva, olyan gazdasági fellendítési tervet dolgozunk ki éppen, amelynek keretében három és fél milliárdot adunk az energiaóriások oligarchiájának, és egyetlen eurót sem azoknak a partnereknek, akiknek segítségére szükségünk van a zöld energiára való átálláshoz.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Köszönöm, rövid leszek. Két szempontot szeretnék áttekinteni, amelyeket szerintem még nem vitattunk meg, nevezetesen azt, hogy egy integrált energiarendszerre van szükségünk Európában, amely összekapcsolja a különböző energiatípusokat, és olyan módon kapcsolja össze a különböző hálózatokat, hogy lehetővé váljék a hiányzó mennyiségek pótlása. A legutóbbi gázválság megmutatta, hogy ez rendkívül fontos feladat. A második dolog, hogy össze kell kapcsolnunk ezeket az energiahálózatokat más területek hasonló hálózataival, például a közlekedési és kommunikációs hálózatokkal, hogy bizonyos fokú szimmetriát érjünk el közöttük. Eddig ez még nem valósult meg, és ha figyelmebben megvizsgáljuk a kérdést, szerintem találunk kapcsolódást ezen a ponton. Azt mondom, hogy nagyon fontos a hálózatok helyzete Európa jövőbeli struktúráiban, és e hálózatok messze fontosabbak Európa kohéziója számára, mint az egyre burjánzó bürokrácia Brüsszelben és a tagállamokban. Úgy hiszem, hogy az Európai Unió a jövőben egyfajta gyöngysor lesz, amely ezekre a hálózatokra van felfűzve.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) A jelenlegi pénzügyi válság az előrejelzések szerint gazdasági válságba fog átfordulni. Emellett a rendelkezésre álló hitelek szűkösségét figyelembe véve fennáll az energia- és élelmiszerválság veszélye is. Annak érdekében, hogy fenntartsuk az energiatermelés legalább jelenlegi szintjét, 2030-ig világszerte mintegy 26 milliárd USD összegű befektetésre van szükség az újjáépítés és az új kőolaj- és földgázmezők feltárása, de az összes többi energiatípus előállítására és elosztására is.

Ugyanakkor integrálni kell majd az olaj-, gáz- és villamosenergia-forgalmat is, hogy egy hatékony és nagymértékben diverzifikált rendszert hozzunk létre. E rendszernek kell segítséget nyújtania a helyi politikai viták és az esetleges természeti csapások következményeinek leküzdésében, valamint biztosítania kell a működő energiaellátást egész Európára kiterjedően. Az utóbbi hetekben maga a Szlovák Köztársaság is megtapasztalhatta e helyzet összetettségét, amikor is az Ukrajna és Oroszország közötti konfliktus eredményeként több napig egyetlen köbméter gáz se érkezett Szlovákiába. E tapasztalat, amellyel Szlovákia, de a többi európai ország is szembesült, megmutatta, hogy erőteljesen támogatni kell az Európai Unió által kitűzött prioritást Európa elkülönülő energiapiaciainak összekapcsolása és integrálása terén.

Meg kell azonban említenem, hogy a jelenlegi helyzetben átgondolatlan lépésnek és hibának bizonyult a Jaslovské Bohunice atomerőmű két reaktorának kikényszerített, idő előtti leállítása. A reaktorok teljesítették a biztonságos működés valamennyi kritériumát. A leállítást az Európai Bizottság írta elő a csatlakozási szerződésben, Szlovákia uniós csatlakozásának áráként. E döntés minden kétséget kizárólag gyengítette nemcsak Szlovákia, hanem az egész Európai Unió energia-önellátását is.

Nikolaos Vakalis (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, az energiabiztonság és gazdasági versenyképességünk erősítésének szükségessége elindít minket a harmadik ipari forradalom felé vezető úton, egy olyan korszakba, amikor leválasztjuk magunkat az ásványi tüzelőanyagokról.

Egy igazi forradalomról van szó, amely óriási strukturális változásokat idéz elő a termelési és fogyasztási modellekben, végső soron pedig tényleges életmódunkban. Bízom abban, hogy mi, az Európai Unió fenntartjuk globális vezető szerepünket ebben a forradalomban. Hogy ez megtörténhessen, minden lehetséges erőfeszítést meg kell tennünk a gazdaság energaintenzitásának korlátok között tartása érdekében valamennyi ágazatban. Az energiahatékonyság javításának egyik eszköze, hogy kiaknázzuk az információs és kommunikációs technológiákban (IKT) rejlő potenciált. Jelentős ösztönzőkre van szükség, hogy saját előnyünkre kihasználhassuk ezeket a technológiákat, hogy 2020-ig 20%-kal növeljük az Európai Unió energiahatékonyságát a 20-20-20 célkitűzés keretében.

Indítványunk, amelynek elfogadására pár napja szólítottunk fel mindenkit, és amely az energiahatékonyság IKT-használaton keresztüli erősítéséhez kapcsolódik, kiemelt hangsúlyt helyez az úttörő technológiák kutatására és fejlesztésére, mint amilyen a nanotechnológia és fotontechnológia, amelyek nagy potenciállal bírnak az energiahatékonyság javítása terén; kiemelt szerepet kap az olyan politikák kialakítása is, amelyek e technológiák átvételét segítik elő.

Hasonlóképpen számos jelentős lendületet ad az intézkedések és fellépések sorozatát felölelő, sokkal inkább környezetbarát innovációnak és vállalkozói szellemnek is. Különösen a zöld közbeszerzésre utalnék, ami lehetővé teszi, hogy a közszektor hatásai vezető szerepet játsszanak az energiamegtakarításban azzal, hogy kihasználják az IKT új technológiai alkalmazásait.

Végül pedig az indítvány ösztönzőket nyújt városaink intelligens és integrált energiagazdálkodási rendszerei és a racionálisabb közúti magatartást és közlekedési rendszereket lehetővé tevő intelligens forgalomirányítási rendszerek számára.

Az általam elmondottakból kitűnik, hogy ez az indítvány, amelyről néhány napon belül szavaznunk kell, ugyan nem jogalkotási indítvány, mégis rendkívüli fontosságú, mivel alapvetően az IKT-t teszi az Európai Unió fenntartható fejlődésének egyik indikátorává. Ezért kérem támogatásukat a néhány nap múlva tartandó szavazáson.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr, reményeim szerint mindannyiunk számára világosak a prioritások: energiahatékonyság, energiamegtakarítás és megújuló energia. Mindazonáltal nem kerülhetjük meg a tényt, hogy immár több éve aggódnunk kell gázellátásunk miatt. Milyen tanulságokat vonhatunk le tehát az Ukrajna és Oroszország közötti vitából és e vitából eredő válságból? Véleményem szerint – sajnálom, hogy ezt kell mondanom, biztos úr – úgy tűnik, hogy ugyanolyan felkészületlenül vagy legalábbis nem jobban felkészülve várjuk a következő ilyen alkalmat. Azt sem lehet mondani, hogy túl vagyunk a válságon, és kevés jelét láttam annak, hogy tényleg kidolgoztunk volna bármilyen stratégiát, vagy hogy bármilyen következtetést levontunk volna az Ukrajna és Oroszország közötti vitából.

E Ház egyes képviselői úgy vélik, hogy kétoldalú megállapodást kellene kötnünk Ukrajnával, azonban rá kell mutatnunk, hogy Ukrajna bizonyos mértékben ugyanúgy felelős az utóbbi időben kialakult helyzetért, jómagam pedig egyáltalán nem szeretnék függeni a Juscsenko úr és Timosenko asszony, vagy Janukovics úr, vagy bárki más közötti vitáktól. Természetesen Ukrajna is inkább megvásárolná a gázt Oroszországtól és természetesen némi felárral értékesíteni azt nekünk, ahogy Törökország is ezt tenné a Nabuccóval kapcsolatban, de erre még visszatérek. Ha azt akarjuk, hogy a gázellátás ugyanilyen bizonytalan, de drágább legyen, akkor kössünk kétoldalú megállapodást, viszont ha igazi megoldást akarunk találni, akkor háromoldalú megállapodást kell kötnünk, amely felöleli Oroszországot mint szállítót, Ukrajnát mint tranzitországot és jómagunkat, és ebben az összefüggésben kell megegyeznünk, különös tekintettel a tranzitra és az infrastruktúrára. Ezzel kapcsolatban nem hallottam semmit a Bizottságtól, de alternatív javaslatokról sem.

Ami az infrastrukturális beruházásokat illeti, ha keletre tekintünk, alapvetően három gázvezetékéről folyik a vita: az Északi Áramlatról, a Déli Áramlatról és a Nabuccóról. Az Északi Áramlat az északi ellátó vezetékét jelenti; ez megoldja a tranzit problémáját, nem csökkenti azonban az Oroszországtól való függőségünket. A Déli Áramlat is megoldhatja a tranzit problémát, de ez sem oldja meg az Oroszországtól való függőségünket. Ráadásul ha az ezzel járó költségeket nézzük, a Déli Áramlat valamennyivel drágább, mint a Nabucco, legalábbis azon számos tanulmány szerint, amelyek azt javasolják, hogy a Nabuccóba fektessünk be nagy összegeket. Ha azt nézzük – és ezt korábban már több alkalommal is említettem, biztos úr –, hogy az Egyesült

Államok milyen gyorsan megépítette a PTCP olajvezetéket, akkor azt gondolom, hogy tényleg botrányos, hogy milyen keveset ért el Európa: ez a gyengeségünk jele.

Gyorsan kell lépniünk, nemcsak Azerbajdzsánt és Türkmenisztánt illetően – amely országokról hamarosan beszélni fogunk –, hanem Irak esetében is. Az, hogy ott a gázt egyszerűen a levegőbe engedik, és még csak nem is gondolják át, hogy azt miként lehetne betáplálni a Nabucco-vezetékbe, tényleg nagy hiba. Arra kérem Önt, biztos úr, hogy folytasson gyors és egyértelmű tárgyalásokat Törökországgal annak biztosítása érdekében, hogy ebben a kérdésben is megállapodásra jussunk. Természetesen meg kell győznünk Ciprust is, hogy többé ne blokkolja az energiáról szóló tárgyalási fejezetet: nem a szolidaritás jele Ciprustól, hogy még csak nem is hajlandó tárgyalni erről a fejezetről, hiszen ez természetesen nehézségekhez vezet Törökországgal. Látom, hogy bólint, biztos úr, itt tehát teljesen egyetértünk.

Végezetül az atomenergiáról szólva, néhány nagyon eltérő vélemény alakult ki erről a kérdésről a Parlamentben. Sajnos én sem támogathatom szavazatommal a Laperrouze-jelentést, például azért, mert ebből a szempontból nagyon egyoldalú.

Az egész vitában az zavar, hogy most új fejlemény van Franciaországban, nevezetesen az atomhulladék csökkentése, de ha figyelmesebben szemléljük a kérdést, akkor láthatjuk, hogy ez radioaktívabb atomhulladék. Nem ez a módja a probléma megoldásának, különösen nem a hulladék esetében. Jóval több energiát és gondolkodást kell fordítanunk a hulladék és azt ártalmatlanítás problémájának megoldására.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Elnök úr, az energiaválság feltárta az Európai Unió gyengeségét. Még mindig problémát okoz számunkra, hogy helyesen értelmezzük az e helyzetből adódó politikai kihívásokat. E hibát ragyogóan szemléltetni Angela Merkel javaslata, aki a harmadik energiaválság után még mindig azt javasolja nekünk, hogy fűzzük szorosabbra az orosz energiaforrásokhoz kötődő szálakat az északi és déli gázvezetékek megépítésével. Valójában ennek éppen ellenkezője az igaz. A válság rámutat arra, hogy mindent egy független infrastruktúra kiépítésére kell feltennünk, amely elvezet minket a független energianyersanyag-forrásokhoz Azerbajdzsánban és Türkmenisztánban. A válság arra is rámutatott, hogy le kell vennünk az északi gázvezetéket az Európai Bizottság prioritásainak listájáról, hogy elkerüljük az orosz monopóliumot Európában. Ez energiaprobléma megoldása az egész integrációs folyamat kritikus mozzanata. Ez EU-nak most lehetősége van megmutatni hatékonyságát, és új erőre szert tenni. A válság az EU passzivitását és a kockázatok jelentőségének alábecsülését is mutathatja.

David Hammerstein (Verts/ALE). - (ES) Elnök úr, az információs társadalom információtechnológiai forradalmának és az energetikai forradalom egyesítésének szükségességéről szeretnék beszélni, ami a Parlament kiváló állásfoglalásának is tárgya.

Intelligens villamosenergia-hálózatra van szükség; jelenleg ezek a hálózatok pazarlóak és anakronisztikusak. Olyan fogyasztásra van szükségünk, amelyet a termeléssel összhangban irányítanak.

Intelligens hálózatokra és intelligens épületekre van szükségünk. Ezt az intelligens fogyasztást csak az Internet, valamint a villamosenergia-hálózat és a házakból, gyárakból, épületekből stb. érkező információk egyesítése biztosíthatja.

Ekképpen sokkal önállóbbak, sokkal függetlenebbek lehetnénk, Európa pedig vezető szerepet vállalhatna ebben az alapvető globális kérdésben, hogy ne legyen tucatnyi szükségtelen erőmű, ahogy az jelenleg van. Az országok többsége háromszor annyi energiát termel, mint amennyit elfogyaszt, mert a termelés a csúcspontot követi. Ez nem fordulna elő az intelligens hálózatoknál. Az intelligens hálózatok lehetővé tennék, hogy a fogyasztást a fenntartható termeléshez és a meglévő termelési szintekhez igazítsuk.

Így együtt tudnánk működni a Földközi-tenger térségében lévő szomszédos országokkal is. Kiterjedt, tiszta és intelligens hálózatra van szükség, hogy összekapcsolódjunk déli szomszédainkkal, akik csúcstechnológiát képviselő nagy volumenű erőművek alkalmazásával képesek napenergiát előállítani. Ez kiváló lehetőséget nyújtana a technológiai átláthatóság terén folytatott együttműködés számára. Ezzel egy tiszta jövőt támogathatnánk mindannyiunk számára.

Jerzy Buzek (PPE-DE). - Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadónak munkájáért.

Hadd fűzzek néhány megjegyzést az energiapolitikai stratégiai felülvizsgálathoz és a legutóbbi energiaválsághoz, amelyek szorosan összefüggő kérdések.

Első megjegyzésem: jelentésünkben – amelyben felszólítottuk a tagállamokat, hogy képviseljenek egységes európai álláspontot az energiaügyekben – világosan kijelentettük azt, amit valamennyi európai valóságként

élt meg az elmúlt hetekben, nevezetesen hogy a tagállamok energiaellátásának sérülése az Európai Unió egészére is csapást mér. Ez nagyon fontos szempont. Ez képezi alapját az európai szolidaritásnak és a vészhelyzetben alkalmazandó válaszhelyzethez szükséges intézkedések kialakításának.

Második megjegyzésem ahhoz kapcsolódik, hogy a jelentés úgy említi a CCS-technológiát, mint amely képes úgy teljesíteni környezetvédelmi célkitűzéseinket, hogy közben kiaknázza az Európában bőségesen rendelkezésre álló energiaforrást, a szén. A CCS fejlesztésével Európa világvezető szerepre tehet szert a fejlett technológiák terén, ami hozzájárul globális versenyképességünkhöz és erősíti gazdaságunkat. Ugyanez igaz a gázosítási technológiára is, amely a gázellátás újabb forrásaként nagyon fontos szerepet tölt be – diverzifikálja ugyanis a gázellátást.

Harmadik megjegyzésem, hogy e stratégiai dokumentum külön hangsúlyozza az energiaellátási infrastruktúrával kapcsolatos befektetések szükségességét. Az uniós szintű támogatásban részesülő infrastrukturális projekteknek mindenekelőtt hozzá kell járulniuk az energiaforrások és a tagállamokban és az EU egészébe tartó ellátási útvonalak tényleges diverzifikálásához.

Az ukrajnai beruházások különösen fontosak számunkra. Ukrán partnereinkkel együtt a jövőben közös felelősséget vállalhatnánk a gázszállításért az orosz–ukrán határon. Részünkről ennek nagyon egyszerű oka van. Az energiaügyi kapcsolatokat illetően Ukrajna azonosult a nemzetközi normákkal. Ratifikálta az energiahartáról szóló szerződést, és így átlátható szabályokat követő szereplőnek tekintendő.

Negyedik megjegyzésem pedig, hogy stratégiai dokumentumunk nagyban kiegészíti a harmadik energiacsomag megvalósítása érdekében tett erőfeszítéseinket. Hogy ez mit jelent? Egy működő belső energiapiacot az Európai Unió számára; szolidaritást és támogatást több oldalról is. Fejezzük hát be a jogalkotási eljárást az elkövetkező három hónapban. Ez nagyon fontos számunkra.

Reino Paasilinna (PSE). – *(FI)* Elnök úr, a Bizottság tagjai, hölgyeim és uraim, magunk mögött hagytuk a történelmet. Mindenekelőtt azzal, hogy energiahálózatunk azzal a céllal épültek, hogy megfeleljenek a hidegháború és az akkori politikai körülmények elvárásainak. Mára ezek javultak valamennyit és itt-ott ki lettek javítva, de ez problémát okoz nekünk, amelyhez később újra vissza kell térnünk.

Mivel a gazdaság óriási ütemű fejlődése mellett drámai mértékben megnőtt az energiaszükséglet, az árak, az ellátás és a környezeti problémák is megváltoztak. Ezek váltak az előttünk álló legnagyobb kihívássá. Mivel a problémák globálisak, nyilvánvalóan globális megoldásokra van szükség. Ezért fontos, hogy bevonjuk az Egyesült Államokat és a fejlődő országokat a közös energiaszolgáltatásba. Mi megmutatjuk az utat, azonban az Egyesült Államoknak követnie kell Európa példáját, és együtt kell működnie velünk.

Mivel az energiával kapcsolatos megoldások globálisak, európai energiadiplomáciára van szükségünk, és értesültem róla, hogy az energiaügyi biztos elég sokat dolgozott ezen az ügyön és a legutóbbi energiaválsággal kapcsolatban. Azon egyszerű ok miatt van szükségünk energiadiplomáciára, mert ezek olyan jelentős kérdések, amelyekért korábban háborúkat vívtak, és a jövőben is fognak. Nagyon komoly kérdéssről van tehát szó.

Az is elég nyilvánvaló, hogy különböző, a lehető legszélesebb alapokon álló energiaforrásokból álló energiaforrás-összetételre van szükségünk, mivel ez fogja stabilizálni az energiahelyzetet, és ebből adódóan be fog teljesülni, hogy az egyes nemzetek és Európa is képes lesz a diverzifikálásra.

Természetesen az energiamegtakarítás fontos megoldást kínál a problémára: ez a legolcsóbb és leghatékonyabb módszer. Ezért olyasvalamire van szükségünk, amit én ma a legfontosabb teendőnek tartok: intelligenssé kell tenni az energiát. Ha nem fokozzuk nagymértékben az intelligens technológiák alkalmazását, nem fogjuk elérni céljainkat. Szerencsére éppen ezzel egyidejűleg fejlődtek az intelligens technológiák. Intelligens technológiák nélkül az emberek és a vállalatok semmit sem tudnak az általuk elfogyasztott energiáról. Következésképpen az információs és kommunikációs technológiák (IKT) jelentik azt a megoldást, amely segít nekünk céljaink elérésében és abban, hogy rendet tegyünk. Figyelmeztetnek minket a pazarlásra. Olyanok, mint egy jó tanár, de egyben olyanok is, mint egy jó munkás, mivel az intelligens megoldásokra nemcsak a hálózatokban, hanem a berendezésekben, az otthonokban és a járművekben is szükség van. Ahol emberi tevékenység folyik, ott mindenütt szükség van az intelligenciára az energiafogyasztás szabályozása érdekében. Ebben az összefüggésben hangsúlyozni szeretném a kis- és középvállalati szektor és az innen érkező innováció fontosságát, mivel ezek valóban invenciózusak lehetnek. Emellett figyelmet kell fordítani a szociális dimenzióra is: az energiaszegénység és ezzel egyidejűleg a foglalkoztatás összekapcsolódik az előbb említettekkel.

Felemás helyzetnek tartjuk, hogy Ukrajna tranzitország. Nyilvánvaló, hogy – ahogy Swoboda úr említette – a vezetéknek alternatív irányítás alatt kell állnia, például egy háromoldalú irányítás keretében, amely felölelné az EU-t; így a probléma megszűnne.

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY

alelnök

Fiona Hall (ALDE). - Elnök asszony, az energiaválságról folytatott egész vitában van egy szempont, amelyet kollégám, Anne Laperrouze ugyan megemlített, de nem kapott kellő figyelmet. Az éghajlatváltozás és a tüzelőanyag-szegénység összefüggésében beszélünk az energiahatékonyságról, de az energiahatékonyság egyben óriási stratégiai jelentőséggel is bír. A keresletszabályozás csökkenti a kínálati oldalra nehezedő nyomást, és döntő fontosságú Európa energiafüggetlenségének elérésében. A információs és kommunikációs technológiák alkalmazásáról szóló, szóbeli választ igénylő kérdés keretében két külön megjegyzést szeretnék tenni.

Először is, aggódom amiatt, hogy az intelligens mérőeszközök bevezetése nem vonja magával a kötelezettségvállalásnak azt a fokát, amit az energia-végfelhasználás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról szóló irányelv megkövetel, és amit a Morgan-jelentés is kér. Néhány országban digitális kijelzők mutatják a fogyasztóknak, hogy mennyi energiát használnak fel, ami segítséget nyújt ugyan, azonban a valóban intelligens mérőeszközök ennél jóval többet tesznek. Ezek lehetővé teszik a kétirányú kommunikációt, a fogyasztói igény részletes elemzését, valamint a megújuló energiaforrásokat háztartások szintjén hasznosító eszközök által nyújtott villamos áram megfelelő mérését és kifizetését. Most van szükségünk az intelligens mérőeszközökre. Döntő szerepet játszanak abban a feladatban, hogy az épületeket energiaszolgáltatóból nettó energia-előállítóvá alakítsuk át.

Másrészt a világítást illetően bízok abban, hogy előrelépést érünk el a legkevésbé energiahatékony háztartási égők piacról való kivonása terén; ugyanennek kell megtörténnie az irodai és köztéri világításban is. Azonban már most előre kell tekintenünk a következő technológiai lépésre, mint például az olyan szenzorokkal felszerelt intelligens világítási rendszerek széles körű alkalmazása, amelyek mérik a mozgást és a természetes fény mértékét, és így a megvilágítás csökkenthető, vagy akár ki is kapcsolható. Sokkal több mindent lehet tenni az energiahatékony világítás terén, mint a kompakt fluoreszkáló lámpák, és eljött az ideje, hogy a közszektor – benne az európai intézményekkel – vezető szerepet vállaljanak az IKT energiahatékonysági célú felhasználásában.

Roberts Zile (UEN). – (LV) Elnök asszony, a Bizottság tagjai, először is hadd mondjak köszönetet Laperrouze asszonynak ezért a rendkívül átfogó jelentésért. A válságok mindig lehetőséget is kínálnak az olyan fontos döntések meghozatalára, amelyek alapvetően megváltoztathatják értékeinket és politikáinkat. Okom van azt hinni, hogy a jelenlegi gázválság felnyitotta a politikusok szemét, és rámutatott Európa számos részének kiszolgáltatottságára az energiaellátás terén. Nem csak a Bizottság által készített gazdaságélénkítési terv és második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálat, hanem ez a jelentés is reményt ad nekünk arra, hogy lesz egységes európai energiapolitika, valamint arra is, hogy Európa elszigetelt energiaszigeteit – amelyek közé a balti államok is tartoznak – végül felszámolják. Egy másik szempont az LNG-terminálok fejlesztése. Ez valóban az orosz gáz helyettesítőjévé válhat számos helyen, de csak akkor, ha a nemzeti kormányok képesek ellenállni a nyomásnak, és ezeket nem az orosz gáz exportjára szolgáló többletkapacitásként, hanem kizárólag csak importterminálként hozzák létre. Köszönöm.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, Piebalgs úr, Reding asszony, hölgyeim és uraim, beruházásokra van most szükségünk. Egy energia- és pénzügyi válság szélén állunk. Erőfeszítéseket kell tennünk, hogy a lehető leggyorsabban befektetéseket hajtsunk végre, és ezért nem tehetünk mást, mint hogy igent mondunk nemcsak a gázvezetékekre, hanem az LNG-hajók építésére is. A lehető leggyorsabban meg kell építenünk ezeket, mivel ezek munkahelyeket teremtenek, és hozzájárulnak a teljes foglalkoztatáshoz Európában.

A gázvezetékek nem versenghetnek egymással; minden egyes gázvezeték megépítése sokkal inkább mindenki számára nyertes helyzetet teremt, ahogy az LNG-terminálok megépítése is. Ez fontos kérdés a jövő szempontjából.

Mindezeket túl energiahatékonysági beruházásokra is szükségünk van, nem állami forrásokon keresztül, sokkal inkább adókedvezményekkel. Ha évente 10 000 euró kedvezményt tudnánk adni minden polgárnak, amelyet levonhatnak az adójukból, akkor azonnal megkezdhetnénk az energiahatékonysági és megújuló energiákkal kapcsolatos befektetéseket; ez utóbbival kapcsolatban a progresszív értékcsökkenési leírás, más szavakkal a költségek azonnali kimutatása a mérlegben, különösen értékes eszköz lenne. Ha egy hároméves

határidőt tudnák erre szabni, az nagy siker lenne mindannyiunk számára. Jobban tudnánk kezelni a foglalkoztatási és energiakérdéseket. Ezen a ponton Kovács biztos kezében van a kezdeményezés.

Ami a legjobban foglalkoztat minket ebben a programban, az természetes módon az atomipar: létfontosságú biztosítani az atomerőművek biztonságát és biztonságosságát, és ennek érdekében minden tőlünk telhetőt megtenni. Itt nem lehet elég ambiciózusnak lenni, itt egyszerűen bízni kell az Európai Unióban, hogy megteszi a megfelelő lépéseket, hogy további biztonsági kutatásokat folytat, és jogilag kötelező erővel bíró követelményeket vezet be, amely lehetővé teszik, hogy bírósági vagy szabályozó döntést követően lekapcsolják a hálózatról a veszélyes atomerőműveket. Az európai embereknek joguk van a biztonsághoz ezen a területen, hogy egy olyan jövő felé haladhassunk, ahol az energiatermelés nem okoz veszélyt, és nyugodtan aludhatunk. A Bizottság nagyban hozzájárulhat ehhez.

Végző soron azonban a Tanácson, a nukleáris biztonságért felelős csoporton is múlik, hogy felnő-e feladatához, és nem azon a polgárok által nem igazán értékelt úton indul el, hogy megvívózza az Európai Parlament és a Bizottság javaslatait.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Elnök asszony, a Bizottság tagjai, az Oroszországgal és Ukrajnával, valamint a gázellátással kapcsolatban legutóbb kialakult helyzet egyértelműen megmutatta, hogy minden eddiginél nagyobb szükség van ellátásunk diverzifikálására, valamint a tagállamok közötti és a termelő országokkal való összekapcsolódás javítására.

A Bizottság javaslata ebbe az irányba mutat, azonban a hatékonyság javítása érdekében e javaslatok között szerepelnie kell – és örülök, hogy hallottam ezt ma a biztostól – a kontinensünk déli részében és különösen az országokban, Spanyolországban rejlő lehetőségek kiaknázásának.

Spanyolország az a tagállam, amelynek ellátása a leginkább diverzifikált, mind az országok számát tekintve – a gázt 10 országból importáljuk –, mind pedig a formát illetően. Ezért hazám kiváló ellátási platform az Európai Unió számára. Az ellátás egyrészt az Algériából érkező gázvezetéken keresztül valósul meg, másrészt cseppfolyósított földgáz formájában a Nabuccóval megegyező mennyiségben, azonban alacsonyabb költséggel és jobb szállítási idővel. Ezt a platformot azonban jelenleg nem tudja használni az Európai Unió, mivel nincs összeköttetés Franciaországgal. A Medgasnak, Piebalgs úr, prioritást kell képeznie az Európai Unió számára, ahogy szigeti területeink sajátos problémáinak is.

Ha az energiaellátás szempontjából az Ibériai-félsziget egyértelműen el van szigetelve, akkor a szigetek, például a Baleár-szigetek, ahonnan én is származom, kettős elszigeteltségtől szenvednek. Ez nagyon igazságtalan e szigetek lakóival szemben, hiszen mi, európaiak egyenlő jogokkal rendelkezünk.

Őszintén kérem Önt, Piebalgs úr, hogy a döntések meghozatalakor és a prioritások meghatározásakor mérlegelje a szigeti területek sajátos helyzetét.

Végezetül meg szeretném köszönni az előadó munkáját.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök asszony, biztos úr, az EU-nak kemény lecke volt megtanulni, hogy mit jelent egyetlen energiaszállítótól függeni. Több tagállam polgárait is érintette Oroszország teljesen elfogadhatatlan szeszélyessége. Tudjuk, hogy Oroszország kíméletlen a szomszédaival szemben, de amikor fázó bolgárok és szlovákok válnak az Oroszország és Ukrajna közötti viszály áldozataivá, az remélhetőleg felrázott mindannyiunkat, minket is itt a Parlamentben.

Ukrajnának szüksége van az EU támogatására, és most már el kell indítani a Nabucco építését, amely többek között Azerbajdzsánból szállít majd gázt. Az EU-nak most bizonyítania kell, hogy képes a cselekvésre, pontosan úgy, ahogy Swoboda úr kérte.

Tudjuk, hogy Oroszország az Északi Áramlatot sürgeti, a balti-tengeri gázvezetékét. Ezeket a javaslatokat el kell utasítani. A Balti-tenger az egyik legérzékenyebb beltenger. A környezeti és gazdasági megfontolásokon túl biztonságpolitikai szempontból sem szabad lefektetni ezt a vezetékét a Balti-tengerben. Ehelyett alaposan meg kell vizsgálni a szárazföldi alternatívát. Egy korábbi alkalommal az Európai Parlament is hangot adott kétségeinek ezzel az elképzeléssel kapcsolatban.

Örömmel látom, hogy a jelentés Európa jövőbeli energiaforrás-összetételének fontos részeként megtartja az atomenergiát. Ha teljesíteni akarjuk az energiacsomag kibocsátáscsökkentési követelményeit, akkor szükségünk van a modern európai atomenergiára. Jó, hogy az elkövetkező napokban meg tudjuk vitatni ezt az Európai Parlamentben.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Elnök asszony, a Bizottság tagjai, ideje nyíltan beszélni. Először is, az Európai Uniónak nincs energiastratégiája. Ez a tény bátorítja fel például Oroszországot, aki politikai fegyverként kezeli energia-erőforrásait nyomásgyakorlás és zsarolás céljából; ez még inkább súlyosbítja az EU helyzetét.

Másrészt az EU megadta magát annak a kollektív manipulációnak, ami a CO₂-kibocsátás által okozott globális felmelegedéssel való megfélemlítés formáját öltötte. Egyre több szakértő és tény erősíti meg, hogy ez nem igaz. Azokat illetően, akik ezt az elméletet terjesztik és a globális felmelegedéssel fenyegetnek minket, érdemes lenne megvizsgálni, hogy kinek az érdekében cselekednek.

Harmadrészt az EU-nak a leggyengébb láncszem elvén alapuló energiastratégiára van szüksége, más szavakkal megfogalmazva, pénzügyi segítségnyújtás és befektetések formájában azokban az országokban, akik leginkább függenek egyetlen beszállítótól, mint amilyenek a balti államok és Lengyelország.

Negyedrész az EU-nak bocsánatot kell kérnie, és vissza kell térnie a feketekőszénhez és a barnakőszénhez, mivel ezekből bőséges az ellátás, és olcsóak. Ötödrész az EU-nak olyan adó- és hitelpolitikára van szüksége, amely támogatja az új technológiákat és az energiakibocsátási megtakarításokat, és éppen ez az, amivel nem rendelkezik.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, először is nagyon megköszönöm Laperrouze asszonynak Piebalgs úrnak az általuk előterjesztett dokumentumokat.

Nem értek egyet azok minden részletével, de a javaslatok a helyes stratégiai irányba mutatnak: helyes és szükséges újra ráirányítani a figyelmet, hogy az ellátás biztonsága az egyik leginkább központi kérdés. Az elmúlt években talán figyelmünk túl nagy részét szenteltük más energiapolitikai kérdéseknek, és örülök, hogy az ellátás biztonsága immár újra egy központibb helyet foglal el.

Másrészt nagyon örülök, hogy a javasolt álláspontot így jelentették be. Ahogy említettem, lehet, hogy nem étünk egyet minden egy ponttal, azonban a jelentés összességében korrekt, szemben azzal, amit Turmes úr mondott, helytelen azt hinni, hogy egyetlen és egyszerű válasz van erre az óriási, összetett problémára.

A politikusok megpróbálnak mindig gyors, egyszerű választ adni, amely mindenkinek megfelel, ez azonban nem lehetséges. Sajnos átkozottul nehéz ez, éppen ezért különböznek annyira a válaszok. Nem ígérgethetünk az embereknek, és nem tehetünk úgy, mintha lenne megoldásunk, és egy csapásra minden rendbe jönne; ellenkező esetben az embereknek egy nap nagyot kellene csalódniuk, amikor észreveszik, hogy ez így nem működik.

Árnyaltabban tehát ez azt jelenti, hogy nem csak egyetlen energiaforrás van, hanem hogy hosszú távon több különböző forrással fogunk dolgozni. Morálisan nem helyes, hogy lemondjunk egy energiaforrásról: véleményem szerint felelőtlenség egyszerűen csak elutasítani az atomenergiát. Ez a megoldás egy része: nem maga az egész megoldás, de fel kell ismerni, hogy hozzájárulhat ahhoz. Óvva intenék attól is, hogy túl sokat várjunk a gáztól: éppen most hallottunk arról, hogy mekkora függőséggel jár.

Szerintem azt is fel kell ismernünk, hogy nem mondhatunk le felelőtlenül a szénről, arról az energiaforrásról, amely megtalálható országunkban és sok más helyen is Európában, és nem mondhatjuk azt, hogy a „szén CO₂-t termel, ezért nem jöhet szóba”. Ez felelőtlenség lenne. Árnyalt választ kell adnunk a különböző útvonalak és utak kérdésére is. Ahogy Rübig úr is az imént mondta, nincs egyetlen válasz a gázvezetékek kérdésére: hiba lenne csak egy mellett dönteni; ehelyett többféle útvonalat és lehetőséget kell megnyitnunk. Ma senki sem tudja teljes bizonyossággal megjósolni, hogy mi fog történni 10, 20 vagy 30 év múlva.

Ennyiben helyes, hogy igent mondunk az intelligens megoldásokra. Az intelligens ugyanis nekem azt jelenti, hogy sokrétű, nyitott az új dolgokra és nem áll meg egy helyben. A válasz a technológia. A válasz: befektetés a kutatásba és nyitottság az olyan megoldások iránt, amelyeket jelenleg egyáltalán nem láthatunk, és nem zárjuk ki átgondolatlanul egyik vagy másik lehetőséget. Azt is jelenti, hogy beleegyezzünk a befektetésbe.

Végezetes hiba lenne – és ez a hibája egyes energiapolitikai döntéseknek is –, ha túl kevés mozgásteret és túl kevés támogatást adnunk azoknak, akiknek ténylegesen be kell fektetniük a pénzt, azaz a vállalatoknak. Van olyan, aki tényleg azt hiszi, hogy mi, a tagállamok, az állam vagy a Közösség képesek leszünk megoldani a befektetések problémáját? Nem, a magánszektornak kell ezt megtennie.

Atanas Paparizov (PSE). – (BG) Elnök asszony, a Bizottság tagjai, először is szeretném kiemelni az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságban Laperrouze asszony jelentéséről folytatott konstruktív vitát, és különösen rámutatni az ő szerepére az objektív és mindenre kiterjedő jelentés elkészítésében.

Különösen a jelentés azon javaslataira szeretnék összpontosítani, amelyeket azzal a céllal fogalmaztak meg, hogy azoknak az országoknak a problémáira adjanak választ, amelyeket a legmélyebben érintenek a külső energiaszállítók, különösen a gázellátás.

Először is meg kell említeni az Európai Parlament fontosságát, amely tevőlegesen részt vesz az új energiakapcsolatokra irányuló projektek elosztásában, különösen a tagállamok gáz- és energiaellátási hálózatai között. Azonban sajnálattal jegyzem meg, hogy mindössze 20 millió eurót különítettek el a Bolgár Köztársaságra és a Görögországgal való összekapcsolására irányuló bizottsági projektekre, annak ellenére, hogy Bulgária az egyik legsúlyosabban érintett ország. Egyáltalán nem említették meg a chireni gázmezőt, amely minimális szállítással megoldja a válság problémáit.

Másrészt a déli gázfolyosó megépítésének minden lehetősége szerepelt a jelentésben, másképp megfogalmazva, a Nabucco-projekt mellett a Déli Áramlatot és a TGI-projektet is említették. Megemlítették azt a hosszú távú tervet is, hogy a gázt a régió más országai is szállíthatnák, például Üzbegisztán és Irán.

Harmadrészt hangsúlyozták a cseppfolyósított földgáz terminálok megépítésének fontosságát az Európai Unióban, és azt is, hogy a szolidaritás elve alapján ehhez minden tagállamnak hozzáféréssel kell rendelkeznie. Ez ismételten kiemelten fontos a terminálok Bulgária és Görögország általi közös használata szempontjából.

Negyedrészről felszólítom a Bizottságot, hogy tekintse át az energiaközösség Délkelet-Európára és más szomszédos országokra való kibővítését, hogy egy egységes piacot hozzon létre az egész régióra vonatkozóan. A gázellátási hálózatokhoz való hozzáférés szabályozásáért és feltételeiért felelős előadóként ismételten hangsúlyozom a harmadik energiacsomag jelentőségét az egységes európai energiapiac kialakításában, és sürgetem annak mihamarabbi végrehajtását.

Végezetül rá kívánok mutatni, hogy a jelentés objektíven hangsúlyozza az atomenergia szerepét is. Úgy ítélem meg, hogy a nukleáris biztonságról szóló jelenlegi keretirányelv jó alapot kínál majd az Európai Unióban lévő reaktorok állapotának elemzéséhez, és nem csak az újonnan építettekéhez, továbbá objektív alapot biztosít biztonságuk értékelésére.

Nyilvánvaló, hogy a politikai megalapozottságú döntések, mint amilyen a Kozloduy erőművel kapcsolatban meghozott volt, nem lehetnek hosszú távúak az Európai Unióban az energetikai diverzitás jelenlegi fejleményei mellett. Remélem, hogy a tagállamok abban a helyzetben lesznek, hogy objektív kritériumok alapján felülvizsgálják a lezárt reaktorok kérdését.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Elnök asszony, Laperrouze asszony energiapolitikai jelentése olyan témát érint, amely óriási jelentőségű az Unió valamennyi országa számára.

Nagyra értékelem a munkáját, de a helyzet továbbra is súlyos. Déli országaink fájdalmas és lesújtó januári tapasztalatai, ahogy az elkövetkező évtizedekre jelentős energiahiányt jelző prognózisok is, mind abba az irányba mutatnak, hogy az energiapolitikának külpolitikánk kulcsterületét kell képeznie.

A jövő azonban borús, biztos úr, mivel hiányzik az egyetértés, a szolidaritás, és hiányoznak a források. Ami a szolidaritást illeti, ez talán nem érvényes a Bizottságra, de annál inkább egyes nagy európai országokra. Nem képviselünk egy álláspontot.

Teljesen egyetértek Swoboda úrral abban, hogy a Nabucco nagy szejyene az Európai Uniónak. Például az orosz állam és egyes uniós országok által támogatott orosz Déli Áramlat gázvezeték azzal fenyeget, hogy kiszorítja a Nabucco-projektet, amely kétszer olcsóbb, és a maga részéről a piaci szabályok szerint működik. Azerbajdzsáni ellátási forrásai annak a kockázatnak vannak kitéve, hogy a vetélytárs szerzi meg ezeket, amely bizonytalan és kétséges befektetéssé teszi a projektet. Ekképpen az Unió valószínűleg elveszti az egyedülálló lehetőséget a diverzifikálásra és a nagyobb biztonságra ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Tisztelt Elnök Asszony! Ennél aktuálisabb nem is lehetne az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálata. Az Unió keleti felének ellátásbiztonságát igencsak megkérdőjelezték az év eleji események. A földgáz ugyan a háromhetes válság után január 20-a óta újra áramlik Európa felé, de kérdés, hogy meddig? Ahhoz, hogy valóban garantálni tudjuk az ellátás biztonságát, le kell vonnunk a gázvita tanulságait. Értem ez alatt elsősorban a felhasznált energiahajtást, beszerzési források és a szállítási útvonalak diverzifikálását. Számítások szerint Európa évente 500 milliárd m³ gázt használ, és ez az igény a következő 20 évben egyes elemzések szerint akár 30%-kal is nőhet.

Ötletek már vannak az esetleges alternatívákra. Az orosz gázt Európába szállító Északi Áramlatot már építik, a törökországi Kék Áramlat már készen van, a Déli Áramlat létrehozatalában már megegyeztek az érdekeltek, Ukrajna felvetette a Fehér Áramlat létrehozatalát és ott van még a sokat emlegetett Nabucco – igaz tisztázatlan forrással és finanszírozási hátérrel. Akárhogy is, az orosz függés nagyjából megmarad. A Nabucco ugyan ázsiai gázt szállítana, de idáig – ellentétben a Gazprommal – Európa még ajánlatot sem tett Bakunak. Mit lehet most tenni? Pillanatnyilag bízni abban, hogy a Moszkvai csúcson az európai biztosok és az orosz delegáció tárgyalásai érdemek lesznek, abban, hogy azt követően érdemi elmozdulás lesz a vezetéseket illetően, abban, hogy a jövőben nemcsak és nem csupán az orosz gázmonopólium diktálja majd az árakat – mondhatják sokan.

Meglehet, én azonban mindezek mellett – sőt, előtt! – a kevesebb és tisztább energia fogyasztásában látom a jövőt. Épp ezért vallom egy zöld, tehát a fenntartható növekedést célzó, a környezetipari innovációkat gerjesztő és hasznosító európai, zöld „New Deal” szükségességét. A jelenlegi gazdasági világválság következtében egyre többen ébrednek rá arra, hogy új gazdaságszervező logika szükséges. Egyre többen ismerik fel, hogy a globális válságból való kilábaláshoz egy friss húzóerőre lenne szükség, egy új, szervezeti elven működő motorra. Egyre többen ismerik fel a paradigmaváltás szükségszerűségét. A zöld „New Deal”, vagyis környezettechnológiai innovációra épülő és a nemzetközi tőkepiacok támogatását élvező új gazdaságszervező logika egyre több, köztük uniós ország gazdaságmentő, gazdaságélénkítő programjának alapvető építőeleme. Szükség van erre az élénkítésre, mert a tavalyi évben 1.7 millióval nőtt az Európai Unióban a munkanélküliek száma. Az európai zöld „New Deal”, amennyiben zöld lámpát kap, alapvetően hatással lesz Európa jövőbeli energiapolitikájára. Köszönöm szépen.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim, az Európai Unió jelenleg az általa felhasznált energia 50%-át importálja, és ez az arány állandóan nő. Az Unió hagyományos energiaforrások behozatalától és korlátozott számú szállítóktól való függősége komolyan fenyegeti biztonságunkat, stabilitásunkat és jólétünket. Ezért véleményem szerint megfelelő volt az időzítése az Európai Unió energiapolitikájára vonatkozó stratégiai felülvizsgálatnak. Az a véleményem, hogy a 2020-ra előirányzott „háromszor 20” célkitűzés biztonsági, gazdasági és ökológiai szempontból helyes. Azonban e célkitűzés megvalósítás közös megközelítést igényel az egész Európai Unióban, amely mind az Unión belül, mind pedig kifelé egységes. A közös energiapolitika megteremtése szükségessé teszi a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának befejezését és e közös energiapolitikára irányuló javaslat benyújtását. A belső piacon világos és stabil jogi keretrendszer szükséges, emellett pedig mindenekelőtt be kell fejezni energiarendszereink integrációját az Európai Unió teljes területén.

A kölcsönös szolidaritásra vonatkozó záradék csupán üres frázis marad, ha nem kapcsoljuk össze ezeket az energiarendszereket. Erősíteni kell az összes hazai energiaforrás kihasználását is, a megújuló források arányának növelésétől kezdve – amely a természetvédelmet is szolgálja – a biztonságos atomenergia fokozottabb használatáig. Nem szükséges hangsúlyozni, hogy a hazai energiaiparba való befektetések meg fognak térülni a gazdasági növekedés ismételt fellendülésének formájában. Ami az energiaügyi külkapcsolatokat illeti, ez a szempont is a korábbinál nagyobb fokú diverzifikációt követel meg. Intenzívebb párbeszédet kell folytatni a termelő országokkal, a tranzitországokkal és a felhasználó országokkal. Fokozni kell az együttműködést a közel-keleti országokkal, a mediterrán régióval és Észak-Afrikával. Ezt „A barcelonai folyamat: Unió a földközi-tengeri térségért” kezdeményezés keretében kell véghezvinni. A párbeszédbe be kell vonni a tagjelölt Törökországot, és véleményem szerint az is elengedhetetlen, hogy sokkal hatékonyabb megközelítést keressünk az olyan országokkal szemben, mint Irán. Végül szeretnék gratulálni előadónknak, Laperrouze asszonynak a szerintem kiváló és kiegyensúlyozott jelentéshez.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Bár már 2006-ban elkezdtünk beszélni a közös energiapolitika szükségességéről, minden egyes uniós államnak felelőssége garantálni a biztonságos energiaellátást. Azonban a tagállamok közötti szolidaritás elengedhetetlen magának az EU-nak a túléléséhez is. Az EU-nak azonnal hatékony jogszabályt kell elfogadnia, hogy segítsen felülkerekedni az energiaellátási válságokon, vagy elkerülje azokat. A Bizottság egy uniós energiabiztonsági szolidaritási cselekvési tervre tett javaslatot, amelynek legfontosabb szempontjai az infrastruktúra létrehozása és az energiaforrások diverzifikálása. Örömmel látom, hogy az EU energiabiztonsági prioritásai közé felvett infrastrukturális projektek között szerepel a Balti-tenger körüli országok összekapcsolási terve, amely megszüntetné az EU-ban még mindig létező bizonytalan energiaszigeteket.

Felkérem a Bizottságot, hogy adjon meg mindennemű támogatást a Litvánia és Svédország közötti energiakapcsolathoz, valamint a litván–lengyel energiahídhöz. Ehhez sajnos politikai akaratra is szükség van. Mindeközben – hogy visszatérjek az Európai Unió egyik alapelvehez, a szolidaritáshoz és annak az energia területén való alkalmazásához – számos kétség merül fel ezen elv jövőjét illetően. Jelenleg folyik a vita a harmadik energiacsomagról, amely magában foglalja az EU belső gáz- és villamosenergia-piacának

létrehozását az Energiaügyi Szabályozók Együttműködési Ügynökségének felügyelete mellett. Ugyanakkor Németország és Oroszország létrehoz egy orosz–német energiaügynökséget. Hogyan egyeztethető ez össze az EU tagállamainak szolidaritásával, a közös energiapolitikával és az energiabiztonsággal?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök asszony, a Bizottság tagjai, három kérdésre szeretném felhívni a figyelmet a mai vitában.

Először is, Oroszország egyre nyilvánvalóbban erőteljes politikai nyomásgyakorlásra használja fel az energiaforrás-ellátást, főként a gázellátást. Az Oroszország és Ukrajna közötti gázkonfliktus nemcsak óriási gazdasági veszteségeket okozott sok uniós országnak, de – az EU egyfajta engedélyével – újra egyértelmű gazdasági függőségbe kényszerítette Ukrajnát Oroszországtól. Nehéz elképzelni, hogy az ukrán gazdaság képes lesz működni 400 USD/1000 köbméter nagyságrendű gázár mellett.

Másrészt tárgyalásokat kell folytatni az EU és Oroszország közötti új partnerségi megállapodásról, amely részletezni fogja az energia kérdését, de egyértelműen rögzíteni fogja azt is, hogy Oroszország nem fogja politikai nyomásgyakorlási eszközként felhasználni az energiaforrások szállítását, és hogy az orosz szállítók felelnek majd az ellátás megszakadásából eredő károkért.

És végül harmadrészt, az Európai Uniónak saját pénzügyi eszközeinek és az Európai Beruházási Banknak az igénybevételével is támogatnia kell mindenekelőtt az olyan gázberuházásokat, amelyek valóban diversifikálják az EU-ba irányuló gázellátást, és így valóban képessé teszik az EU-t, hogy Oroszországon kívül más országból is importáljon gázt; ilyen például a Nabucco-gázvezeték.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök asszony, sohasem valósítjuk meg az energiabiztonságot, és sohasem érjük el 2050-ig a szén-dioxid-kibocsátás 80%-os csökkentését, ha lényegében továbbra is figyelmen kívül hagyjuk az energiabiztonság kérdését és a páneurópai nagyfeszültségű egyenáram-összeköttetés (HVDC) kritikus jelentőségét. Ez felöleli az Észak-Afrika felé tartó HVDC-vezeteket is: intelligens villamosenergia-hálózatot Európa és Észak-Afrika között.

Miután lehetőségem volt első kézből tapasztalatokat szerezni a grenadai és sevillai izgalmas naphőenergia-műveleteket, és a hétvégén olvastam Michael McElroy harvardi professzor véleményét arról, hogy az Egyesült Államokat meg lehetne szabadítani az importált olajért fizetett 700 milliárd USD összegű éves számlától, hogy miként lehet megnyerni az energiabiztonságért folytatott csatát az Egyesült Államokban és ezzel egyidejűleg megmenteni a bolygót, azt kérdezem magamtól: miről vitatkozunk még? Ismerjük a válaszokat.

Az intelligens hálózat lehetővé teszi, hogy nap-, szél- és hidroenergiából előállított villamos árammal tegyük egyenletessé az energiabiztonságot ábrázoló grafikont. Ha a szél nem is fúj éppen a nyugati ír partokon, a nap sütni fog Spanyolországban, vagy Észak-Afrika nyugati partjainál fog fújni a szél, és a nap is sütni fog.

Röviden összefoglalva, ami a nap Spanyolorzágnak, az a szél Írország nyugati partjainak. Nemzeti szabályozóink meg fognak könnyebbülni, hiszen mostantól az egyetlen feladatuk az lesz, hogy bekapcsolva hagyják a világítást, otthonainkat és irodáinkat pedig továbbra is fűtsék még a csúcsidőszakban is.

Nem engedhetjük többé, hogy polgáraink az energiapolitika vagy az ingadozó olajárak túszai legyenek. A szélenergia versenyképes a szénnel, az olajjal és a gázzal, a hajtóanyag pedig ingyen van. Igen, az előttünk álló kihívás az, hogy új energiagazdaságot építsünk ki – a megújuló villamos energiára épülő energiagazdaságot.

Végezetül: a „to cost the earth” köznyelvi fordulatot, amelyet mi, angol anyanyelvűek vidám lemondással használunk jelképesen arra, hogyha valami nagyon sokba kerül, most szó szerint kell érteni. Ha nem változtatunk gyorsan a fosszilis tüzelőanyagoktól való szinte teljes függőségünkön, akkor ez – ahogy arra érthető tudományi szakértőink rendszeresen és egyre sürgetőbben rámutatnak – pontosan ahhoz vezet, hogy mindennek az ára a globális felmelegedésen keresztül maga a Föld lesz.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Elnök asszony, a Külügyi Bizottság árnyékelőadójaként gratulálni szeretnék Laperrouze asszonynak e jelentéshez, amely széles távlatokban szemléli az Európai Unió energetikai problémáit, beleértve a közös energiapolitika szükségességét is.

A jelentés egyben nagyon világosan jelzi azokat az intézkedéseket is, amelyeket végre kell hajtani ahhoz, hogy felnőjünk az energiabiztonsági kihívásokhoz. Azt is üdvözlöm, hogy az atomenergia elfoglalta az őt megillető helyet a jelentésben, amely szükséges energiaforrásként mutatja be azt.

Különösen most, a gázválság után világos és jól körvonalazott, hogy diverzifikálnunk kell energiaforrásainkat. Egyrészt a jövő érdekében folytatnunk kell a több alternatív folyosóra, az energiafolyosókra irányuló munkát, és nem szabad csak egy folyosót előnyben részesítenünk a többi kárára. Mindannyian nyernének a versenyen.

Két kérdésre szeretném felhívni a figyelmet. tavaly októberben éppen itt, a Parlamentben jegyeztem meg, hogy a Nabucco energiaprojektnek még mindig nagyobb a füstje, mint a lángja. Felszólítottam az Európai Bizottságot a határozott fellépésre. Immár mondhatjuk azt, hogy a Bizottság látható lépéseket tett ebbe az irányba. nyilvánvaló, hogy felismerték ennek jelentőségét, különösen most, a gázválság után.

Azonban világosnak kell lennie, hogy az egyre nagyobb energiabiztonság felé vezető úton tett lépések ellenére jóval több erőfeszítésre van szükség, többek között komoly politikai tevékenységre, hogy meglássuk végre a fényt az alagút végén.

A második kérdés az energiatárolási kapacitás. Azt kell mondanom Önöknek, hogy Bulgária megsemmisült volna, ha nem lett volna legalább 20 napra elegendő tartaléklátása a chireni gáztároló létesítményben, amelynek kapacitását tavaly, mintha a kormány tudta volna, hogy mi áll előttünk, egyharmadával bővítették.

Ezért ma már második alkalommal hangsúlyozom, hogy egyáltalán nem értem, hogy a Bizottság miért hagyja teljesen figyelmen kívül a Bulgária által a tároló létesítmény bővítésére javasolt projektet. Ez volt az egyetlen mentsvárunk, és úgy gondolom, hogy támogatnunk kell a hasonló projekteket az összes országban.

Leopold József Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök asszony, a gázválság és a pénzügyi válság arra kényszerít minket, hogy gyors és pragmatikus lépéseket tegyünk, amelyek túlmutatnak az egyéni érdekeken és a gazdaságilag megalapozatlan elképzeléseken, mint amilyen az Északi Áramlat gázvezeték.

A második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálat nem rendelkezik a kívánt hozzáadott értékkel. A felülvizsgálatban említett több kérdés is jelentős nehézségekbe ütközik a megvalósítás során. A polgároknak és az EU gazdaságának gyors és egyedi döntésekre és intézkedésekre van szükségük, amelyek viszonylag alacsony és állandó energiaköltségeket biztosítanak az elkövetkező 15 év során: olyan döntésekre, amelyek a lehető legnagyobb megtakarítást eredményezik az iparban, a közlekedésben és a háztartásokban; döntésekre, amelyek nagymértékben csökkentik az EU gazdaságának függőségét a szénhidrogének behozatalától és biztosítják azok korrekt szállítását; döntésekre, amelyek a lehető leggyorsabban egy tudományos megalapozottságú egyedi intézkedési program és tervkidolgozásához vezetnek, valamint döntésekre arról, hogy ezeket hogyan finanszírozzák és hajtják végre. E gazdasági intézkedések eredményeként csökkenni fog a CO₂-kibocsátás, és nem lesz szükség a bürokratikus kibocsátáskereskedelmi rendszerre, amely jó a kereskedőknek, de rossz a gazdaságnak.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök asszony, meghatottak az „okos” és „intelligens” szavak, amelyek igencsak részét képezik ennek a vitának, mivel azok a megoldások, amelyeket kipróbálunk és használunk házainkban az energiafogyasztás csökkentése céljából, bizonyosan nem működnek, és se nem okosak, se nem intelligensek. Nem éppen nevezhető megoldásnak, hogy azt mondjuk a gyerekeknek, kapcsolja ki a dolgokat. Bárcsak az lenne, mivel ez azt jelentené, hogy ellenőrzésünk alatt tarjuk. Így valóban szükségünk mindazokra a dolgokra, amelyekről a többiek már beszéltek: érzékelők és egyéb technológiai fejlesztések, amelyek mindenkinek megkönnyítik az életét az energiahatékonysági célkitűzéseink elérését illetően.

A mai vita igen nagy horderejű: az éghajlat-változási menetrendről, az ellátás biztonságáról és a tagállamok közötti szolidaritásról szól, valamint a gazdasági növekedésről és arról is, hogy – és ebben a pillanatban ez a kérdés számunkra – miként tudjuk jobban hasznosítani energiaforrásainkat.

Országom, Írország energiaigényének mintegy 60%-át olajból fedezi, és az egészet importálja. Így láthatóan sajátos problémával szembesülünk. Csökkenteni akarjuk ezt a függőséget, ki kell fejlesztenünk hazai erőforrásainkat, és – ahogy már említettem – javítanunk kell energiahatékonyságunkat. A tagállamok összekapcsolódásának kérdése nyilvánvalóan döntő fontosságú, különösen a periférián elhelyezkedő országok számára.

Írország energiafüggősége rendkívül nagy: szükségleteink 91%-át importáljuk. Ez elég megdöbbentő arány, és bár mi nem tapasztaltuk meg a gázproblémát, amelyről más kollegák beszéltek, illetve nem éltük át azt a hideget és horrort, amit ez a többi tagállamnak okozott, azt – miközben szemléltük – megtanultuk ebből, hogy mennyire döntő fontosságú, hogy tegyünk valamit az energiaforrás-összetétellel és a bizonytalan energiahelyzettel kapcsolatban.

Így a jelentés és a szóbeli választ igénylő kérdés részét képező összes felvetés rendkívül fontos számunkra.

Különösen foglalkozni kell a földhasználat kérdésével. Írország szempontjából a svéd erdészeti ágazat tapasztalatai, mi ugyanis nem alakítottuk ki erdészeti ágazatunkat.

A kulcskérdés azonban az, hogy megtaláljuk a helyes egyensúlyt az élelmiszer- és üzemanyag-termelés között.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). - (PT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a koherens és mindent felölelő közösségi energiapolitika logikus lépés és szükséges beavatkozás. A Bizottság javaslata és Laperrouze asszony jelentése ebben az irányba mutat.

Az Európai Unió hozzáadott értéket biztosít a tagállamok által kidolgozott kezdeményezések számára. Az olaj véges erőforrás, az Európai Unió és Norvégia termelése pedig 2007-ben pusztán csak 30%-ban fedezte a belső keresletet. Az Európai Unió olajimporttól való függősége közvetve növeli függőségünket a politikailag instabil országoktól, illetve azoktól, amelyek lehetséges energiapartnerként jelentős geostratégiai feszültségeket gerjesztenek, ahogy azt legutóbb Oroszország esetében láttuk.

Ezért stratégiaiul fontos, hogy a kereslet átirányítsuk az olajt helyettesítő energiaforrásokra, de földrajzilag az is fontos, hogy óvatosabban tekintsünk a dél-amerikai és afrikai piacokra, amelyek jelenleg bővülnek, és amihez az Európai Unió és Brazília, valamint az Európai Unió és Afrika közötti partnerségek kialakítása nagyban hozzájárulhat. Ezt az ibériai régió, Spanyolország és Portugália igénybevételével kell véghezvinni, ahonnan jómagam is származom, amelyek alapvető platformként szolgálhatnak a logisztika és az elosztás számára az európai térségben.

Az energiahatékonyság javításának alapvető igényét illetően fontos garantálni az ágazatok közötti megfelelő szinergiákat, amelyek képesek hozzájárulni az energiahatékonyság növeléséhez. Csak a közösségi és nemzeti politikákat – a kohézió, a mezőgazdaság és a közlekedés terén – összehangoló globális megközelítés lesz képes egy olyan stratégiát felvázolni, amely hosszú távú jövőképet közvetít.

Vitathatatlan a kapcsolat az energia és a területi kohézió között, amennyiben ez a lehetséges hosszú távú megoldásokat érinti az Európai Unió valamennyi régióját illetően, köztük az elszigetelt és legkülső régiókat is.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Laperrouze asszony, szeretnék gratulálni Önnek különösen ahhoz a nagyszerű munkához, amit ezen aktuális és jól időzített jelentéssel kapcsolatban végzett.

Aligha tudjuk még megmondani, hogy hány európai ország és polgár veszített ezen a gázválságon. A bolgár gazdaság közvetlen vesztesége – amelyet a legjobban érintett az Ukrajna és Oroszország közötti gázvita – önmagában több mint 230 milliárd EUR, amiért semmilyen kártérítést nem kapott.

Az ebből eredő vészhelyzet számos kérdést vetett fel. Sajnálatos módon az energiafüggőség nagy kérdése mindig kritikus pontot ér el, akárhányszor felszínre tör a politikai ellentét Oroszország és Ukrajna között. Sokan emlékeznek a három évvel ezelőtti helyzetre, amikor a két ország között nézeteltérés alakult ki az árakról. Akkor ígéretet tettünk egy közös európai energiapolitika kidolgozására, de az elmúlt három év láthatólag semmi változást sem hozott.

Tegyük fel a kérdést magunknak: készen állunk az egységes energiapiacra, vagy az egyéni érdekek kerekednek felül a kétoldalú megállapodásokban? Eleget tettünk az európai gázellátási hálózatok tagállamok közötti összekapcsolása érdekében, vagy egyre kevésbé vagyunk hajlandó arra, hogy készleteket tartalékoljunk válsághelyzetekre? Hogyan dolgozunk az Északi és Déli Áramlaton, és a Nabuccón?

Örömmel hallom, hogy az atomenergiát ugyanolyan szinten kezelik, mint a többi energiaforrást. A biztonság veszélyeztetése nélkül ideje átgondolnunk hozzáállásunkat az európai nukleáris létesítményekkel szemben, minden további politikai indíttatású döntés nélkül.

Szükségünk van az atomenergiára, és az komoly akadály lehetne az esetlegesen felmerülő más válságoknak. Nem véletlen egybeesés, hogy a bolgár parlament a válság csúcspontján kérte európai partnereit, hogy vitassák meg újra a leállított Kozloduy reaktor ügyét, amelyet az illetékes hatóságok biztonságosnak ítélt meg. Bízunk megértésükben.

A döntés nehéz, de ne prejudikáljuk vagy söpörjük le őket idő előtt az asztalról. A következő szavakkal fordulok Önhöz, biztos úr. Alig néhány napja, amikor az Európai Bizottság kiutalta a forrásokat az európai fejlesztési tervből, az az ország kapta a legkevesebb forrást, amelyet a legjobban sújtott a válság. Ma este Ön

meg se említette Bulgáriát, hogy rajta lenne a 100%-osan függő helyzetben lévő országok listáján, amely különleges támogatást igényel.

Melyek a kritériumai és mechanizmusai e források kiosztásának? Nehéz lenne megmagyaráznom ezeket a bolgároknak és az európai országoknak. Nyilvánvalóan nagyobb erőfeszítésekkel kell dolgoznunk a harmadik energiacsomagon is, és fel kell gyorsítanunk azt. A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság képviselőjeként elég sokat dolgoztam a fogyasztók energiaellátásának védelmén, de kérem, értsék meg, fontosabb, hogy az első helyen biztosítsuk az energiát.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Hangsúlyozni szeretném, hogy az Európai Uniónak energiaügyi külpolitikára van szüksége, hogy a 27 tagállam egységes álláspontot tudjon képviselni a nagy termelőkkel folytatott tárgyalások során. Ez az egyetlen módja annak, hogy az Európai Unió az energiabiztonság garantálása mellett megfizethető áron tudjon gázt és olajat importálni. Az energiaellátási források diverzifikálása kell, hogy képezze az Európai Unió egyik fő célját. Azonban fel kívánom hívni a figyelmet arra, hogy az orosz gázvezetékprojekt, a Déli Áramlat egyáltalán nem járul hozzá ehhez a diverzifikáláshoz, mivel az ellátási forrás pontosan ugyanaz marad, azaz Oroszország. Ráadásul a gázvezeték megépítésével járó óriási költségek végül a gázár emelkedéséhez vezetnének, amelyet az európai fogyasztóknak kellene majd megfizetniük.

Véleményem szerint az Európai Uniónak ezért sürgősen cselekednie kell, hogy az Oroszországgal és Ukrajnával kötendő későbbi megállapodások tartalmazzanak néhány átfogó rendelkezést a kölcsönös energiafüggésről, amelyek egyértelmű kötelezettségeket és hatékony mechanizmusokat állapítanak meg az esetleges problémák gyors megoldása céljából. Az Európai Unió és Oroszország közötti új stratégiai partnerségnek és az új keleti partnerségnek arra kell irányulnia, hogy végrehajtsa ...

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök asszony, az energiapolitika és a külpolitika mára minden eddiginél jobban, szétválaszthatatlanul összekapcsolódott. A közép- és kelet-európai gázellátással kapcsolatos legutóbbi fejlemények fényében látjuk a közös uniós energiapolitika szükségességét, azonban – miközben ez a Lisszaboni Szerződés egyik kulcsfontosságú újítása – sajnálattal kell rámutatnom, hogy ezt a kérdést nem emelték ki kellőképpen a Szerződés ratifikálását övező vitákban.

Írorszában mindenkor 12 napra elegendő gázellátás áll rendelkezésre. A villamos energia hatvan százalékát importált gázból állítjuk elő, miközben az EU átlaga mintegy 40%. Legutóbb január 28-án a Bizottság javaslatot tett közzé az EU energiainfrastruktúrájának hiányosságait kezelő munka felgyorsítására, miközben az 5 milliárd eurós csomag részeként hozzájárulnak a gazdasági fellendüléshez is.

Ebben a tekintetben nagyon is üdvözlendő lépés, hogy a Bizottság kiemelt területként felvette az európai gazdasági fellendítési csomag keretében finanszírozott projektek közé az Írország és az Egyesült Királyság villamosenergia-rendszerének összekapcsolását. Hangsúlyozza továbbá, hogy ha mind a 27 tagállam együttműködik, változásokat tudunk véghez vinni az energiaellátás biztonságának garantálásában.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - Elnök asszony, két fontos dokumentumot vitatunk ma meg – a Bizottság cselekvési tervét és az arról szóló jelentést; ezeket időben a gázellátás legutóbbi megszakadása választja el egymástól, ami az Oroszország és Ukrajna szokásos téli civakodásának tudható be. Ezért a jelentés sokkal inkább összhangban van a valósággal, megpróbálva fokozni a belső szolidaritást és előmozdítani az előttünk álló terv végrehajtását, így kovácsolva tőkét a legutóbbi válság tapasztalataiból.

Jómagam a gázimport szállítási útvonalainak diverzifikálása mellett azt tartom a jelentés fő hozzájárulásának, hogy felszólít a belső energiapiac megvalósításának előmozdítására még ebben a jogalkotási ciklusban, és hangsúlyozza az egész gáztárolási problematika felülvizsgálatának szükségességét. Azonban kétségbe vonható az az ajánlás, hogy teljesen nyissák meg a Nabucco-projektet Oroszország előtt, mivel mindenki tudja, hogy a Nabuccót az orosz gáz alternatívájaként fogalmazták meg, következésképpen Oroszország már most minden tőle telhetőt megtesz annak tönkretétele érdekében.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hölgyeim és uraim, a legutóbbi gázválság rámutatott a közös uniós energiapolitika fontosságára. Emellett Szlovákia átéltte, hogy mit jelent az orosz gáztól való 100%-os függőség. Vállalatok százainak kellett felfüggesztenie termelését, és munkavállalóiknak csak bérük 60%-át tudták kifizetni.

Nagyra értékelem, hogy a szolidaritás vezető szerepet játszik az EU tagállamai közötti kapcsolatokban. Ha Szlovákia a Cseh Köztársaságon keresztül nem kapott volna sürgősségi gázszállítást Németországból,

veszélybe kerültek volna a háztartások is. Meggyőződésem, hogy a folyamatos energiaellátás szükségessége alapvető és egyetemes prioritás. A túlnyomórészt nem megújuló forrásokból származó energia iránti szükségletek teljesítése kezdi felülírni a környezetvédelmi elfogadhatóságot.

Biztonságos atomerőműveket kell építenünk, ezzel egyidejűleg pedig a strukturális alapok felhasználásával bátorítanunk kell a vidéki közösségeket, hogy stratégiai szemlélettel összpontosítsanak az energia, a víz és a biotechnológia közötti kapcsolatra, erősítve ezzel az energiaalap diverzifikálását.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Elnök asszony, a legutóbbi, de természetesen nem a legutolsó gázellátási válság azt jelenti, hogy újra visszatérünk e nagyon fontos erőforrás ellátásbiztonságának kérdéséhez.

Európa az elhelyezkedést illetően nincs rossz helyzetben. Szinte körülvesznek minket a gázforrások: Észak-Afrika, a Közel-Kelet, Közép-Ázsia és Oroszország. A probléma az, hogy Európának nincs egységes gázpiaca. Ehhez kapcsolódik az is, hogy Európában nincs többé-kevésbé egységes gázár. Rá szeretnék mutatni, hogy az Egyesült Államokban viszont van egységes piac, az 1000 köbméter gázért fizetendő ár pedig 200 USD alatt van. Európában mintegy 400 USD-t fizetünk. Ez amiatt van így, hogy nincs olyan infrastruktúránk, amely képes lenne egyik országból a másikba szállítani a gázt.

Végül pedig ott van a Nabucco-gázvezeték ügye. Itt a legfőbb ideje, hogy végre prioritást kapjon ez a projekt, mi pedig mozgósítsuk pénzügyi eszközeinket, hogy végre megvalósuljon.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). - Elnök asszony, három kérdésem van Piebalgs biztoshoz.

Először is, a Nabucco a Törökországgal folytatott csatlakozási tárgyalások túsza lehet, ahogy azt Erdoğan miniszterelnöktől megtudtuk. A déli folyosó keretében számításba vesszük a Fehér Áramlat projektet is (Kaspi-tenger – Grúzia – Fekete-tenger – Ukrajna – Románia)?

Másodszor, a gázról szóló felülvizsgált irányelvben mérlegelik-e a kötelező, 90 napos gáztartalék bevezetését minden tagállam tekintetében?

Harmadrészt, Ön egy lenyűgöző, 3,5 milliárd eurós csomagot mutatott be az energiainfrastruktúra vonatkozásában. Lát Ön ezzel kapcsolatban akadályokat a Tanácsban? Hiszen ezt még a Tanácsnak el kell fogadnia: hallottam négy tagállmról, amelyek ellenzik ezt. És hogyan tud segíteni az Európai Parlament – amelynek szintén el kell fogadnia a csomagot – annak a lehető leggyorsabb jóváhagyásában?

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) A legutóbbi átélte gázválság Ukrajna és Oroszország között robbant ki, de sajnálatos módon az Európai Unió néhány tagállamát is sújtotta. A válság rávilágított arra, hogy az Európai Unió nagymértékben egyetlen gázellátási forrástól függ. Ezért úgy érzem, hogy az Oroszországgal kialakítandó partnerség az egész Európai Unió számára előnyös, ugyanakkor viszont azt is gondolom, hogy az Európai Uniónak azonnal projekteket kell kezdeményeznie, amelyek lehetővé teszik az alternatív megoldások megtalálását, azzal a jól körvonalazott céllal, hogy elhárítsák a válságok következményeit, amelyek a közel- és távolibb jövőben újra előfordulhatnak.

Ugyanezt a gondolatmenetet követve úgy vélem, hogy a két projektet, a Nabuccót és a Déli Áramlatot, más megoldásokkal együtt kell mérlegelni. Ezzel most az Északi-tengeren és a Fekete-tenger kontinentális talapzatán található mezőkre utalok. Mivel idővel mindenfajta tartalék ki fog merülni, úgy gondolom, hogy olyan tudományos projektekbe kell befektetnünk, amelyek képesek alternatív energiaforrásokat felfedezni, garantálva ezzel a jövő generációinak fejlődését.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) A legutóbbi gázválság ismételt és egyre élesebben ráirányítja a figyelmet az alternatív útvonalak és energiaforrások kialakításának fontosságára, mégpedig a szállítási infrastruktúra fejlesztésén és a hálózatok összekapcsolásán keresztül. E jelenlegi viszonyokat tekintve fel kell gyorsítani a Nabucco projektet, mivel ez képes elősegíteni az Európai Unió arra irányuló célkitűzéseinek megvalósítását, hogy ne csak az útvonalakat diverzifikálja, hanem hogy harmadik országbeli forrásokból biztosítsa ellátását. Ösztönözni kell a szomszédos országokon áthaladó tranzitútvonalakat azoknak a projekteknek a befejezésén keresztül, amelyek magukban foglalják Románia hálózatának összekapcsolását Magyarországgal és Bulgáriával.

Ugyanakkor úgy gondolom, hogy a Déli Áramlat projekt semmiképpen sem tekinthető előnyösnek Európa számára, pontosan amiatt, hogy nem használ alternatív forrást, szemben a jelentős stratégiai felülvizsgálatában megköveteltekkel. Mi azonban rendelkezünk saját energiaforrásokkal. Egyetlen mikrovíztermelő nem életképes és hatékony, viszont az Alpoktól a Kárpátokig, vagy a Balkántól a Tátráig működő vízerőművek százai már energiafüggetlenséget jelentenek.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, valóban nagyon érdekes vitát hallhattam, amely tükrözte az energiával kapcsolatos vélemények sokszínűségét és a kérdést illető jelentőséget. Azonban véleményem szerint a vita egyértelműen megmutatta, hogy az előadó megtalálta a helyes egyensúlyt. Az igaz, hogy mindegyikünk másként látja a részleteket. Nincsenek egyszerű megoldások, nincs egyetlen gyógyír a problémára.

Ismételten gratulálni szeretnék az előadónak ahhoz, hogy valóban végigvitte, hogy minden vélemény tükröződjön a jelentésben, miközben világosan támogatta a Bizottság második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálatát.

Önök közül sokan beszéltek a szuperhálózatról. A szuperhálózatra varázseszközként tekintenek. Nos, az igaz, hogy nagy potenciál rejlik benn, de a hálózatot illetően felmerül egy kihívása. Valakinek fizetnie kell a hálózatért, és ahogy Önök is tudják, egyensúlyt keresünk a megfizethetőség, az ellátásbiztonság és a fenntarthatóság között. Szóval, ha tényleg el akarunk indulni a szuperhálózat felé vezető úton, akkor a gazdaságélénkítési terv az első kis lépés a helyes irányba.

A gazdaságélénkítési terv olyan ördögi körhöz vezethet, ahol azt hajtogatjuk: „Nos, szükségünk van erre, szükségünk van arra, de ezt az iparnak kell megtennie”. Igen, különböző típusú ösztönzőkkel valóban bátorítjuk az ipart, de ha ezt nem követik az állami és európai források politikai prioritásainkkal összhangban, akkor a terv nem fog sikerrel járni.

Vannak más kérdések is, amelyeket hangsúlyozni szeretnék, megismételve a Paparizov úr által elmondottakat. A harmadik belső piaci csomagot illetően csak azt emelném ki, amit ez Európa számára jelent. Mindenekelőtt, létezik ügynökségi szintű együttműködés az európai szabályozók között. Ez sok kérdést meg fog oldani. Másodszor ott van a továbbítási rendszerek üzemeltetőinek európai testülete. Ez a két kérdés alapvetően az ellátásbiztonsághoz kapcsolódik, ugyanakkor nem vonja meg a nemzeti szuverenitást az energia felett.

Így ha most elfogadjuk a csomagot, nagy lendületet kaphatunk. Ha elhalasztjuk, elveszítjük a lendületet az ellátás biztonsága terén. Tehát úgy vélem, hogy a gazdaságélénkítési terv és a harmadik energiacsomag két olyan dolog, amelyet mindenképpen el kell végeznünk.

Általában az utolsó kérdések azok, amelyekre a legjobban emlékszem, szóval röviden megválaszolnám ezeket, mivel nyilvánvalóan az általunk megvitatt kérdésekhez kapcsolódnak. Hogy a Tanács miről tárgyal? Szerintem alapvetően két kérdés van itt.

Az egyik az, hogy egyáltalán fordítsunk-e állami pénzeket az energiára. Nos, az országok kisebb része még mindig úgy véli, hogy az a helyes, ha a forrásokat az iparnak kell biztosítania; ez azonban felveti azt a problémát, hogy nehéz rávenni az ipart nagyon költséges projektekre, ha a megtérülés bizonytalan.

A második kérdés az úgynevezett „mértányos megtérülés a saját országom számára”. Nos, kijelenthetem, hogy az én országomra különösebben nem terjed ki ez a gazdaságélénkítési terv, szóval jó, hogy sok kérdés volt ezzel kapcsolatban. Kifejtettem, hogy a balti államokkal való összekapcsolódás összességében az én hazámnak is segít. Szóval ezt a kérdést még mindig túlságosan nemzeti szempontból mérlegelik, azaz „az én mértányos megtérülésem” szemszögéből.

Úgy vélem, mi most itt megteesszük az első lépést abban az irányba, hogy európai állami forrásokkal támogassuk az ilyen típusú fejlesztést. Ez lehet a legnagyobb nehézség, de úgy vélem, hogy a Tanács tényleg keményen fog dolgozni azon, hogy jóváhagyja javaslatunkat, mivel hiszem azt, hogy ez a javaslat kiegyensúlyozott, ha nem is ideális minden tagállam számára.

A Nabuccót illetően az általunk előnyben részesített lehetőség egyértelműen a Törökországon keresztüli szállítás. Most is dolgozunk, elindítottuk a kormányközi konferenciát azzal a céllal, hogy márciusban egy kormányközi megállapodással és projektfinanszírozási megállapodással zárjuk le azt. Ennek elégséges jogi és szabályozási átláthatóságot kell biztosítania a Nabucco-gázvezetékbe való befektetéshez. Ha itt kudarcot vallunk, új alternatívákat fogunk keresni. Vannak tehát alternatívák, azonban Törökország a kiemelt útvonalunk, és úgy gondolom, hogy ez Törökország számára is előnyös.

Ami a gáztárolást illeti, gondolkodunk erről, de a 90 napos tartalék nem lenne szükséges mindenki számára, mivel ez nagyban függ az importtól. Ha egy ország gázt termel ki, akkor nem szükséges ugyanolyan szintű tárolási kapacitással rendelkeznie, szóval egy árnyaltabban meghatározott részarányra van szükség, amely kellően biztosítja az ellátás biztonságát, és kellően reális válság esetén. Szóval még vizsgáljuk, hogy miként nézzen ki a gáztárolásra irányuló javaslat finomhangolása.

Ismételten köszönetet szeretnék mondani ezért a vitáért. Nagyon kemény vitát folytattunk, de úgy vélem, hogy minden elem a helyén van, és csupán nagyon szigorúan folytatnunk kell a munkát a már elfogadott elemek és a Parlamentben elfogadott javaslatok végrehajtása érdekében. Ismételten szeretném megköszönni a Parlament támogatását az európai energiapolitika kialakítása mellett.

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

Viviane Reding, *a Bizottság tagja*. – Elnök úr, nagyon izgalmas vitán vagyunk túl, és egyetértünk azzal, hogy nagy, ha nem a legnagyobb felelősség hárul az energiaügyekben illetékes kollégáinkra.

Mindannak a működtetéséhez azonban, amit Önök kértek – energiabiztonság, nagyobb hatékonyság, intelligens hálózatok, decentralizált hálózatok, a szuperhálózat, a mikrohálózat, a virtuális erőművek –, IKT szükséges. Így elengedhetetlen, hogy minden erőfeszítést megtegyünk ezen intelligens eszköz megszerzéséhez, hogy átültessük a gyakorlatba az energiahatékonysággal foglalkozó bizottság által javasolt politikát. Gazdasági és technológiai szempontból a helyes úton járunk, ráadásul ez – nem győzöm hangsúlyozni – egyedülálló üzleti lehetőség is. Ha annak a szolgálatába állítjuk az IKT-t, hogy az energiahatékonyság a helyes irányba haladjon, akkor számos iparágat hozunk létre, nagy növekedés és sok munkahelyet teremtünk. Ez indokolja azt is, hogy előre kell lépniünk az intelligens épületek, világítás és közlekedés terén. Ha a gyakorlatban hasznosítjuk a kutatás által számunkra feltárt lehetőségeket, akkor nem csak hogy kevésbé fogunk függeni másoktól, mert hatékonyabbak vagyunk, hanem új ipari kapacitásokat is kiépítünk.

Csak egy példát mutatok be Önöknek, hogy szemléltessem, hogyan is működhet ez. Ahogy Önök is tudják, bevezetjük a nagy hatékonyságú fénykibocsátó diódákat, azaz a LED-eket, amelyek már ma 30%-kal csökkentik a világítás energiafogyasztását, 2025-ben pedig akár 50%-kal is fogják. Az európai kutatásnak köszönhetően már tettünk egy lépést előre. 2007-ben európai kutatási keretprogramunknak köszönhetően megvalósítottuk az OLED-eket, a szerves LED-eket, amelyek a LED-eknél 50%-kal hatékonyabbak. Az európai kutatás előállt az eredményekkel, immár a nemzeti és regionális politikán van a sor, hogy a gyakorlatba ültesse ezeket az eredményeket.

Hallottam néhány bírálatot, hogy az európai gazdaságélénkítési terv nem az energiahatékonyságról szól. Nos, ha jól olvasom ezt a tervet, azt látom, hogy 1 milliárd eurót fordítanak az épületek energiahatékonyságára. Önök itt a Parlamentben mind elkötelezték magukat amellett, hogy ez a követendő helyes út. 5 milliárd euró jut az intelligens járművekre, hogy a járművek többé ne fűggenek a benzintől, ahogy az ma van, továbbá 1 milliárd eurót szánunk az intelligens gyártási technológiákra, hogy kevesebb időt és energiát használjunk fel iparágainkban.

A helyes úton járunk, és úgy gondolom, hogy a Parlament segítségével és a tagállamokban tett sok erőfeszítéssel sikerül majd nem csak biztosítani ezeket az eszközöket, hanem a gyakorlatban is alkalmazni tudjuk majd őket. Ekkor az energiahatékonyság nem csak a beszédéről, hanem a tettekről is fog szólni.

Anne Laperrouze, *előadó*. – (FR) Elnök úr, Reding asszony, Piebalgs úr, hölgyeim és uraim, köszönöm rendkívül értékes közreműködésüket; rámutattak arra, hogy milyen óriási terület az energia, és hogy az energia valóban alapvető szükséglet.

Vitánkban és a jelentésben, amely ezen kívül az egymás között a különböző képviselőcsoportokban folytatott megbeszéléseket is tükrözi, megjegyeztem, hogy széles körű konszenzus van a hálózatok erősítésének és az összekapcsolásának szükségességéről, az intelligens hálózatok érdekében az információs és kommunikációs technológiák alkalmazásáról, ahogy azt Reding asszony éppen az előbb említette, a termelő és tranzitországokhoz fűződő kapcsolataink erősítéséről – az volt a célja a Külügyi Bizottságnak, előadónk, Dimitrakopoulos vezetésével –, valamint arról is, hogy megállapodást kell elérni az energiahatékonyságról, az energiamegtakarításról és a megújuló energiák fejlesztéséről.

Következésképpen az energiahatékonyság javítása, a megújuló energiaforrások fejlesztése, energiaforrásaink és szállítási útvonalaink diverzifikálása, a termelő országokkal folytatott párbeszéd erősítése, de annak a biztosítása is, hogy a 27 tagállam egy álláspontot képviseljen, és mindenekelőtt az, hogy megváltoztassuk életmódunkat – ez az a konszenzust, amit itt elértünk. Mindezek a dimenziók létfontosságúak a mindannyiunk által elérni kívánt közös energiabiztonság garantálásában.

A különbségek természetesen az energiaforrás-összetétel elemeiből adódnak. Melyek az energiaforrások? Válaszolni szeretnék a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjában ülő képviselőtársaimnak,

és többi képviselőnek is, akik az atomenergia ellen szólaltak fel. Azt akarom mondani, hogy valóban óvatosnak kell lennünk.

Elég sok túlzás volt az elmondottakban. Úgy gondolom, hogy nagyon ambiciózus célokat tűztünk 2050-ig. Említették a CO₂-kibocsátás 80%-os csökkentését és a megújuló energiák 60%-os arányát. Elég nyilvánvaló, hogy nagy részesedést szánunk az összes megújuló energiaforrásnak. Az atomenergiáról elismerte a jelentés, hogy részét képezi az energiaforrás-összetételnek.

Ezzel kapcsolatban azzal szeretném zárni mondandómat, hogy egyszerűen emlékeztetem Önöket a célkitűzéseinkre, a 450 ppm értékű CO₂-koncentrációra, amelyet azért rögzítettünk, hogy garantáljuk 2°C-os hőmérséklet-emelkedés korlátozását. Emlékeztetni szeretném Önöket, hogy a bejelentett erőfeszítések keretében a atomenergia 9%-os, az energiahatékonyság 54%-os, a megújuló energiák 35%-os, valamint a geológiai szénmegkötés és tárolás 14%-os arányáról beszélünk.

És mindezt 2030-ig. Ekképpen az atomenergia része az energiaforrás-összetételnek, ahogy a szén is. A magam részéről nem vagyok egy szénrajongó, ahogy az atomenergiáért sem rajongok, de a lehető legszélesebb körű energiaforrásokra van szükségünk. Nem szeretném, ha a szén és az atomenergia között kellene választanom 2050 tekintetében.

Elnök. – Köszönöm, Laperrouze asszony. Biztos lehet afelől, hogy erőfeszítései nagy szolgálatot tettek a Parlamentnek.

Az együttes vitát lezárom.

A Laperrouze asszony jelentéséről holnap szavazunk.

Az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdésével összhangban állásfoglalásra irányuló indítványt kaptam a Remek úr által feltett, szóbeli választ igénylő kérdés vitájának végén⁽¹⁾. A szavazásra szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alin Lucian Emanuel Antochi (PSE), írásban. – (RO) Az energiaszektorban az Európai Unió tagállamai közötti szolidaritásnak elsődleges célkitűzéssé kell válnia európai, regionális és kétoldalú szinten. Az egyes tagállamok által nemzeti szinten elfogadott stratégiáknak valóban nem szabad befolyásolniuk más tagállamok érdekeit, és az energiabiztonság terén összhangban kell lenniük az Európai Unió általános érdekeivel.

Ebben az összefüggésben tehát az európai energiapolitika kidolgozásának folyamatában hatékony eszközként kell szolgálnia annak a feladatnak, amelynek célja az EU-n belüli kölcsönös energiafüggőségre irányuló közösségi jogalkotási keret javítása és a szabályozási intézkedések új generációjának kidolgozása, amelyek az Európai Unió kapcsolatait hivatottak irányítani mind az EU-n kívüli energiaszállítókkal, mind a tranzitországokkal szemben. Az új jogszabályoknak kényszerítő erejű jogi mechanizmusokról kell rendelkezniük, amelyek célja az együttműködés megszilárdítása az energiaszektorban, valamint az életképes verseny megteremtése az európai energiapiacra.

Elengedhetetlen, hogy ösztönözzük az EU befektetéseinek növelésére irányuló erőfeszítéseket a határokon átnyúló struktúrák diverzifikálása, helyi szinten az energia alternatív, nem hagyományos formáinak előállítására, valamint az új energiaforrásokhoz való hozzáférhetőséget elősegítő infrastrukturális képességek javítása tekintetében. Az Európai Uniónak egyben komoly tényezőként ösztönöznie kell a tagállamokban az energetikai magánszektor, amely már most is érzi a globális gazdasági válság következményeit.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Kijelenthető, hogy a januári energiaválság lassan éves rituálévá kezd válni. Minél keményebb a tél, annál bizonyosabb, hogy az Orosz Föderáció lekapcsolja az európai országokba irányuló gázszállítást. Annál is inkább meglepő, hogy az újabb gázkonfliktusban, amelynek áldozatai az Európai Unió országainak állampolgárai voltak, Angela Merkel kancellárasszony még mindig ragaszkodik ahhoz a javaslatához, hogy közösségi támogatással építsék meg az Északi Áramlat gázvezetékét.

Amit az Európai Bizottságnak most tennie kell, az az energiaforrások diverzifikálási tervének előkészítése. Befektetésekre van szükség az új energiatovábbítási hálózatok kiépítése terén, amelyek kikerülnek az olyan megbízhatatlan energiaexportőrök, mint az Orosz Föderáció. A Laperrouze-jelentéshez benyújtott egyik módosításomban hangsúlyoztuk „a Nabucco-gázvezeték támogatásának fontosságát, amely az egyetlen olyan létező vállalkozás, amely diverzifikálni fogja az energiaforrásokat és a gáztranzit útvonalait” Oroszország

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

részvétele nélkül. Prioritást kell képeznie annak is, hogy létrehozzuk a gázhálózatok összekapcsolását, amely lehetővé teszi a rendszerek közötti kapcsolatot és a gáztartályok gyors szállítását újabb válságok esetén.

Mindazonáltal kereskedelmi megállapodásainknak egy különleges „energiabiztonsági záradék” kell alapulniuk, amelyek az ágazat üzleti etikáját képeznek.

Európa és a világ többi része számára, amely civilizált módon folytatja üzleti tevékenységét, fontos, hogy az Orosz Föderáció ratifikálja az Energiacharta Szerződést. Úgy vélem, hogy csak az egységes Európa összetartó és rendíthetetlen álláspontja lesz képes rábírnia a Kremlt erre a döntésre.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Az energiaügyek jelentik korunk legnagyobb kihívását. A gázválság, amellyel az EU januárban szembesült, nem az első volt az EU történetében. Vannak olyan országok Európában, amelyek 100%-osan függenek az Oroszországból érkező gáztól, és ezek között van Litvánia is, amely 2009 decemberében fogja leállítani atomerőművét. Az EU-nak további lépéseket kell tennie, hogy a válság ne ismétlődjön meg. Létre kell hozni a hiányzó energiakapcsolatokat, meg kell erősíteni a gázellátás biztonságáról szóló irányelvet és létre kell hozni egy uniós koordináló mechanizmust, amelynek célja választ adni az ehhez hasonló válságokra. Elengedhetetlen, hogy elégséges energiaellátási tartalék álljon rendelkezésre azokban a tagállamokban, amelyek a leginkább függenek az energiaellátástól.

Az Oroszország és Ukrajna közötti válság nem csupán kölcsönös bizalmi válság, hanem geopolitikai válság is. Mindkét országnak vállalnia kell a felelősséget azért, hogy a tagállamok nem kapták meg a gázt. Európának a maga részéről diverzifikálnia kell energiaforrásait, és javítania kell az ellátás biztonságát. Európának határozottan kell lépnie, mivel az Oroszországból érkező gázellátás körül kialakult energiaválság csak átmenetileg oldódott meg.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) Szeretnék köszönetet mondani Laperrouze asszonynak ezért a jelentésért, és közlöm, hogy következtetéseinek többségét támogatom. Az EU-nak nagyratörőnek kell lennie az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, ami azt jelenti, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni az atomerőművek és a megújuló energiaforrások szerepét.

Fel kell gyorsítani az egységes villamosenergia- és földgázpiac létrehozásának folyamatát. Ez megköveteli a hálózatok összekapcsolását. Ezért üdvözlöm az Európai Bizottság javaslatát, hogy 1,5 milliárd eurót kíván fordítani az összekapcsolási projektekre. Emellett a tagállamoknak teljesíteniük kell a Barcelonában az a hálózatok összekapcsolására megállapított kritériumokat.

Az energiahatékonyságot is javítani kell, különösen az új tagállamokban. Romániában például hatalmas energiamegtakarítási lehetőségek vannak, és ezt a hasznosítani szeretném.

Az Oroszország és Ukrajna közötti válság ismételten rámutatott a közös uniós megközelítés szükségességére. Támogatom a jelentés következtetéseit, ideértve az EU, Oroszország és Ukrajna közötti megállapodás aláírásával foglalkozó pontot is.

Nem értek egyet viszont azzal a kijelentéssel, hogy a Déli Áramlat projekt ugyanolyan létfontosságú az EU energiabiztonsága szempontjából, mint a Nabucco. A Déli Áramlat a Nabucco rivális projektje, és nem tesz eleget mindazoknak az igényeknek, hogy az EU energiabiztonságának garantálása érdekében diverzifikáljuk energiaellátási forrásainkat. Ezért azt javaslom, hogy a jövőben nagyobb figyelmet kell fordítanunk a projekt helyzetére az Európai Parlament különböző dokumentumaiban.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Hölgyeim és uraim.

Ma e plenáris ülés szak legfontosabb jelentését vitatjuk meg az Európai Parlamentben. E jelentésben láthatjuk azon energiapolitika kulcselemeit, amelyet meg akarunk valósítani az egész Európai Unióban, mint amilyenek a nemzeti vészhelyzeti cselekvési tervek, az energiabiztonsági záradék, az ellátási források diverzifikálása és az atomenergia megtartása az energiaforrás-összetételben.

Mindez jelzi, hogy milyen rugalmasak politikáink és intézkedéseink, és ezek milyen gyorsan hozzáigazíthatók a jelenlegi helyzethez. Úgy érzem, hogy az év eleji gázválság nyomán az EU egyik prioritása a termelő és tranzitországokkal egy magatartási kódex létrehozása és megsértése következményeinek megállapítása érdekében aláírt kereskedelmi, társulási, partnerségi és együttműködési megállapodások szabályozása.

Emellett az energiaellátási források diverzifikálásának – amely a tagállamok közötti összekapcsolódásokon, új ellátási útvonalak létrehozásán – mint amilyen a Nabucco – és az LNG-terminálok megépítésén keresztül valósítható meg – a Bizottság által finanszírozott aktuális projektek formáját kell öltenie. Végül szeretnék

gratulálni Laperrouze asszonynak jelentéséhez, és remélem, hogy azt képviselőtársaim többsége támogatni fogja. Köszönöm.

Alexandra Dobolyi (PSE), írásban. – (HU) Túszként kezelte az EU tagországait 2009 első heteiben Ukrajna, amelynek vezetői szolgáltatási elszámolási vitát kezdeményeztek Moszkvával a gázszállítmányok ára miatt. Kijev arra alapozta fellépését, hogy a hagyományos nyugat- és kelet-európai orosz ellenesség révén maga mellé állítja az EU legtöbb országát. Nyilvánvalóan politikai baklövés történt.

Az EU-nak ki kell végre törni saját ördögi köréből. Ezek közül csak az egyik az energia fóbia, miszerint muszáj elviselnünk az Oroszokat, különben elzárják a gázcsapot. Ebből a téves pontból, csak hibás következtetések vonhatók le! A kérdés nemcsak az energiáról szól!

Ha ténylegesen távlati célja az EU-nak egy demokráciára épülő, hatalmas piacot jelentő, fejlődni képes és fejlődő Oroszország partnersége, akkor tervezni kell azt is, hogy a gazdasági és politikai súlypontok törvényszerűen akár Oroszországba is átkerülhetnek.

Az EU-naktevőlegesen és hitelesen kell értésre adnia, hogy egy modern Oroszország létrejöttében érdekelt. Kudarca van ítélve a szavakban buzdító és tettekben fojtogató, visszahúzó, megbélyegző EU magatartás.

A közös energia és külpolitika politika hiánya, az energiafelhasználás diverzifikációjának háttérbe helyezése az egyes történelmi sérelmek illetve kereskedelmi előnyök előtérbe kerülése, sérülékennyé teszik Uniónkat!

Az egységes EU elgondolkodtatná Moszkvát, mert ilyent még nem láthatott. A szeszélyesen politizáló országokkal szemben viszont a hatalmas Oroszország könnyedén érvényesítheti akarátát.

Sokkal, sokkal többről szól ez, mint az energiáról!

András Gyürk (PPE-DE), írásban. – (HU) A Stratégiai Energetikai Felülvizsgálat jól foglalja össze mindazon lépéseket, amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy az Európai Unió energiaforrásoktól való függősége mérséklődjön. Az elmúlt hetek gázellátási zavarai különösen aktuálissá teszik az előterjesztés egyes pontjait.

Csak egyetérthetünk azzal, hogy új alapokra kell helyezni a gáztartalékokra vonatkozó közösségi szabályozást. A kötelező tartalékok előírásán túl szükségesnek tartjuk a szolidaritási mechanizmusok közösségi jogszabályok általi megerősítését is, a Lisszaboni Szerződéssel összhangban.

Üdvözlendő, hogy a Bizottság által készített energetikai felülvizsgálat megnevezi azokat a beruházásokat, amelyek létrejötte minden tagállamnak közös érdeke. Örömteli fejlemény, hogy az előterjesztés a Déli Gázfolyosó mellett fontos célkitűzésként nevezi meg a közép- és délkelet európai gázvezetékek összekötését. Az eredetileg a MOL-hoz kötődő kezdeményezés jelentősége abban rejlik, hogy az érintett államok könnyebben tudnak majd egymás segítségére sietni ellátás-zavarok esetén. A hálózatok összekötése egyúttal a versenyt is élénkítheti a térségben.

Jó döntésnek tartjuk, hogy az Európai Bizottság a fel nem használt uniós pénzek egy részét energetikai beruházásokra csoportosítja át. Azt azonban már kevésbé, hogy a leginkább kiszolgáltatott helyzetben lévő tagállamok beruházásai kívánnál kisebb mértékben részesülnek a pénzügyi keretből. A hangzatos vállalások teljesítéséhez látványosabb közösségi pénzügyi hozzájárulásra és szolidaritásra van szükség.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), írásban. – (PL) „A lengyel mindig az események után bölcs!” Ezt a régi mondást, amely nem túl hízelgő honfitársaimra, most az egész Európai Unióra ki lehet terjeszteni. A 2009. januári orosz–ukrán gázkonfliktus kellemetlen tapasztalata volt szükséges ahhoz, hogy az energiabiztonság kérdése kiemelt fontosságú üggyé váljon az egész Európai Közösség számára.

Nem bújhatunk a mögé, hogy a Lisszaboni Szerződést, amely tartalmaz egy nyilatkozatot az energiaügyi szolidaritásról, még nem ratifikálták. Amire szükség van, az a legutóbbi válság józan elemzésével alátámasztott a politikai akarat, hogy leírjuk a jövőbeli forgatókönyveket, és megszabadítsuk az Európai Uniót azoktól a problémáktól, amelyek hasonlóak a gázellátás Ukrajna általi blokkolása által kiváltottakhoz. Mind a bizottsági közlemény, mind pedig a Laperrouze-jelentés felhívja a figyelmet azokra a módszerekre, amelyekkel kezelni lehet a vészhelyzeteket, ilyenek például a tartalékok növelése és a továbbítási hálózatok létrehozása, ami biztosítani fogja a műszaki rendelkezésre állást. Ezekben az ügyekben nincs véleménykülönbség. Nehezebb lesz megegyezni a hosszú távú stratégiában, amelynek megáiban kell foglalnia egy reális álláspontot Oroszországgal kapcsolatban, hiszen jelenleg ez az ország a nyersolaj és a gáz fő szállítója Európa felé.

Ahogy megtapasztalhattuk, a kölcsönös függőség nem garantálja az ellátás folyamatosságát és a racionális gazdasági előfeltételeken alapuló kapcsolatokat. Túlságosan látható a politikai motívumok közrejátszása

ahhoz, hogy a naivitásunk kerekedjen felül. A keleti szomszédainkhoz fűződő kapcsolatainkban az lesz a legnehezebb, hogy gyökereztül kitépjük a kétoldalú megállapodásokra való hajlamot; ez a közösségi energiabiztonság és energiaügyi szolidaritási politika sikerének vagy kudarcának valódi mércéje!

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim.

Megköszönöm a jelentés elkészítőinek sokrétű erőfeszítéseiket és azt, hogy a vita középpontjába emelték ezt a fontos kérdést. Az előadóhoz hasonlóan én is nagyon fontosnak tartom, hogy az Unió energiastratégiájában elkötelezze magát a közös, hosszú távú célok mellett. Mindenképpen az energiamegtakarítási intézkedések adják az energiafogyasztás radikális csökkentésének kulcsát.

Az európai szintű problémákra nincsenek nemzeti válaszok. Európában az energiabiztonság garantálása érdekében az Uniónak be kell fektetnie a közös főhálózat és a közös energiapiac létrehozásába, valamint a koordináció javításába.

A jelentés túl nagy hangsúlyt helyez az atomenergiára mint Európa egyik fő befektetési területére a jövőben. Az atomenergia kockázatait és hátrányait mérlegelve ez elég szűklátókörű és káros politika. A jelentés nem elég ambiciózus a megújuló energiaforrásokat illetően. A fenntartható felhasználásra épülő versenyképes Európának arra kell törekednie, hogy 2050-ig 80%-ra emelje a megújuló energia arányát. Számos tanulmány, köztük a Német Űrközpont és a Heinrich-Böll-Stiftung ERENE tanulmánya bizonyítja, hogy az energia új és tiszta formáinak hatékony bevezetése műszakilag és gazdaságilag is lehetséges lenne. Immár csak a politikai akarat hiányzik.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – (RO) Laperrouze asszony jelentése olyan kérdést érint, amely valamennyi európai polgár számára fontos, különösen a nemrégiben átélt gázválság során. Mindannyiunknak hozzá kell járulnunk a második stratégiai energiapolitikai felülvizsgálatban javasolt ambiciózus célkitűzések megvalósításához, azaz az energiaellátás fenntarthatóságához, a versenyképességhez és a biztonsághoz.

Hangsúlyozni kívánom, hogy mennyire fontos energiaforrásaink biztonságának javítása. Intézkedéseket kell tennünk energiaforrásaink és ellátási útvonalaink diverzifikálása érdekében. Támogatnunk kell az infrastrukturális és a kevesebb energiafogyasztással járó új technológiákra irányuló befektetéseket, hogy sikeresen megvalósíthassuk a „20-20-20” célkitűzéseket.

A tagállamoknak az eddigiekhez képes még inkább bizonyítaniuk kell szolidaritásukat és együttműködésüket, hogy garantálják az energiatartalékaik biztonságát. Ugyanakkor ezen új stratégiának kell lefektetnie az EU gazdasági növekedésének alapjait.

Emlékeztetni szeretném Önöket Románia és a Fekete-tengeri régió geopolitikai jelentőségére az energiabiztonság és az energiaellátási források diverzifikálása szempontjából.

17. - A gazdasági partnerségi megállapodások fejlesztésre gyakorolt hatása (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Schröder úr által a gazdasági partnerségi megállapodásoknak a fejlesztésre gyakorolt hatásáról a Fejlesztési Bizottság nevében készített jelentés (A6-0513/2008) rövid bemutatása (2008/2170(INI)).

Jürgen Schröder, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, a gazdasági partnerségi megállapodások fejlesztésre gyakorolt hatásáról beszélünk most. A „gazdasági partnerségi megállapodás” elég hosszú kifejezés, különösen a németben. Egy szörnyű szó szerkezet, és ne legyenek kétségeink, Németországban elég kevesen foglalkoznak ezzel a témával annak ellenére, hogy ez lesz az elkövetkező évek legfontosabb témája. Miről is van szó?

A Cotonou-i Megállapodás rögzíti, hogy gazdasági partnerségi megállapodásokat kell kötni az Európai Unió és az AKCS-államok (afrikai, karibi és csendes-óceáni államok) között 2007 végéig. Ennek háttérében az áll, hogy azok a fejlődő országok, amelyek nem tartoztak, vagy nem tartoznak az AKCS-országok körébe, kifogást emeltek a Kereskedelmi Világszervezetnél (WTO), hogy az Európai Unió különleges kedvezményeket biztosított az AKCS-országoknak.

Immár sikerült – legalábbis a Karib-térségben – ilyen típusú gazdaság partnerségi megállapodást kötnünk, amely reményeink szerint sikeres lesz. Jelentésemben az áll, hogy ez a megállapodás új alapot fog kínálni a fejlesztési együttműködés számára: segítünk nekik hogy segíteni tudjanak magukon. Megpróbáljuk összekapcsolni egymással a kereskedelmet és a fejlesztést, azaz a kereskedelem- és fejlesztéspolitikát.

Természetesen vannak bizonyos súrlódások is, különösen itt a Parlamentben a bizottságunk, a Regionális Fejlesztési Bizottság és a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság között, amelyek elsősorban e megállapodás és a WTO-szabályok összeegyeztethetőségét, és különösen a parlamenti felügyeletet érintették.

Jelentésemben eredetileg két bekezdés – az 5. és 17. – foglalkozott a parlamenti felügyelettel. A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elnökének kérésére és tanácsára teljesen töröltem mindkét bekezdést, és egy újabb jelentéstervezetet nyújtottam be e két törölt bekezdéssel, amelyről csütörtökön fogunk szavazni. E két törléstől eltekintve jelentésem azonos az első tervezettel. A jelentés felvázolja a gazdasági partnerségi megállapodásoknak mind a lehetőségeit, mind pedig kockázatait, azonban különösen azokat a pozitív hatásokat hangsúlyozza, amelyet a megállapodások ezen országok lakosságára gyakorolnak.

Mielőtt befejezném, elnök úr, csak egy dolgot szeretnék mondani: néhány képviselőtársunk újra és újra azt állítja, hogy az AKCS-államokban az embereknek túl kevés idejük volt e megállapodások megkötésére. Ez nem igaz: 2000-től 2007-ig folyamatosan volt idejük, majd volt még egy év 2008 végéig; és még mindig van időnk. Azonban nem mondjuk azt az embereknek ezekben az országokban, hogy ezt megcsinálhatják majd valamikor: az idő szorít. Az AKCS-államokban élő emberek érdeke is ez, ezért felkérem a Parlament képviselőit, hogy csütörtökön támogassák szavazatukkal a jelentésemet, azok is, akik eredetileg ellene akartak szavazni. Itt nem a jobb- és a baloldal közötti vitáról van szó; az AKCS-államokban élő emberek megsegítéséről van szó, hogy önbizalmat nyerjenek, és a belátható jövőben egyenrangú partnerekké váljanak a nemzetközi kereskedelemben.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Bizottság üdvözli Schröder úr jelentését, amely kiegyensúlyozott áttekintést ad a gazdasági partnerségi megállapodások (EPA-k) fejlesztésre gyakorolt hatásával kapcsolatos véleményekről.

Az akta folyamatosan bővül. Teljes körű gazdasági partnerségi megállapodást írtunk alá a Karib-térsséggel, emellett pedig ideiglenes megállapodásról értünk el tárgyalásos eredményt az afrikai és csendes-óceáni régióval. Ezek az ideiglenes EPA-k olyan kereskedelmi rendszert biztosítanak, amely összeegyeztethető a WTO szabályaival és fontos kereskedelmi preferenciákat tartanak fenn ezen országok számára. Az ideiglenes megállapodások csak átmeneti jellegűek, mivel ezeket teljes körű regionális EPA-k váltják majd fel. E tárgyalások ütemezését az érintett régiók fogják meghatározni, hogy biztosítsák az említett célkitűzések és a hatókör megfelelően saját integrációs folyamatuknak, kapacitásuknak, igényeiknek és politikai prioritásaiknak.

Ezzel párhuzamosan haladt előre a 10. Európai Fejlesztési Alap programozása. A legtöbb regionális és nemzeti programot aláírták. Az EPA-kat előrebocsátva e programok jelentős támogatásokat ölelnek fel, hogy segítsék afrikai, karibi és csendes-óceáni (AKCS) partnereinket a megállapodások nagy részének megvalósításában: közvetlen támogatások a megállapodások végrehajtására és közvetett támogatások az infrastruktúra és a termelőkapacitás kiépítésére.

A Bizottság elismeri a fejlesztésfinanszírozás alapvető szerepét. Ugyanakkor üdvözljük, hogy a jelentés elismeri, hogy a fejlesztési célkitűzések és a tárgyalások eredményei a pusztán pénzügyi támogatásnál sokkal szélesebb körű kérdések. Mi is elismerjük, hogy a reformoknak alapvető szerepe van az AKCS-régióban a fejlesztési célkitűzések megvalósításában, ahogy azt a jelentés 14. bekezdése is felvázolja. Ez felöleli a költségvetési reformot és a bevételek rendszerének módosítását. A reformok kiegyenlítik az adóalap liberalizáció miatti változásait, és önmagukban is értékes lépések a fenntartható államháztartás biztosítása felé az AKCS-országokban.

Egy másik alapvető célkitűzés a regionális gazdasági integráció támogatása az AKCS-országokban. Az ideiglenes megállapodások még nem ölelik fel az összes AKCS-országot. Ezek a megállapodások pontosan ezért csak ideiglenesek a teljes körű megállapodás megkötéséig. A teljes körű megállapodások rugalmasak és átfogóak lesznek.

A kereskedelem kínálati oldali kapacitásának kiépítése és az áruk és szolgáltatások szektorának bevonása alátámasztja a kereskedelmi megállapodás gazdasági értékét. A Bizottság véleménye az, hogy a protekcionizmus sohasem lehet érvényes politikai opció. Azonban elismerjük, hogy a védelem – az érzékeny ágazatok és felemelkedő iparágak védelmére szolgáló intézkedések jogszerű alkalmazása – érvényes és elengedhetetlen politikai eszköz. Az EPA-k ezért tartalmaznak bizonyos rugalmasságot, és különösen kivételeket és aszimmetrikus kötelezettségvállalásokat az AKCS-félre vonatkozóan, ahogy azt a jelentés is kéri. Az EU részéről piacaink teljesen nyitottak az AKCS-termékek előtt, fokozott együttműködést folytatva a technikai és egészségügyi normák teljesítése és a kereskedelem elősegítése érdekében. Az AKCS-országok csak fokozatosan nyitják meg piacukat, a kivételek fenntartásának lehetősége mellett.

A Bizottság nem úgy látja, hogy az EPA-folyamat melletti elkötelezettségünk az aláírással véget ér. Ez a megerősített párbeszéd, a gondos végrehajtás, a nyomon követés és a hatásértékelés folyamatának kezdetét jelenti, különös tekintettel a fejlesztésre gyakorolt hatás értékelésére. Mindehhez a megállapodás végrehajtása céljából létrehozott intézményeket fogjuk felhasználni, hogy biztosítsuk az átláthatóságot, valamint a parlamenti képviselők és a civil társadalom részvételét.

A Bizottság ezért üdvözli Schröder úr jelentését, és megfelelő időben részletesen reagálni fog az abban felvetett kérdésekre.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Kader Arif (PSE), írásban. – (FR) Csütörtökön a Parlament döntést fog hozni Schröder úr gazdasági partnerségi megállapodásokról (EPA-k) szóló jelentéséről. Rendkívül csalódott lennék, ha intézményünk első szavazása erről a nagyon technikai és kiemelten politikai témáról (hiszen az AKCS-országokhoz fűződő kapcsolataink teljes jövője forog kockán) Schröder úr jelentésének elfogadását eredményezné. Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nem fogja támogatni szavazatával ezt a szöveget, mivel abban semmiképpen sem tükröződnek sem az európaiak és az AKCS-partnerek EPA-kkal kapcsolatos aggályai, sem azok az aggályok, amelyek a tárgyalások módjával kapcsolatban merültek fel.

Az előadó álláspontjával szemben a PSE képviselőcsoport olyan állásfoglalásra irányuló indítványt nyújtott be, és szavazatával azt fogja támogatni, amely újra az EPA-k prioritásainak központi elemévé emeli a fejlesztést, amely elutasítja a közszolgáltatások liberalizálását és az AKCS-államok akaratával szemben a szingapúri kérdésekről vagy a szolgáltatásokról folytatott bármilyen tárgyalást, amely támogatja a regionális integrációt, amely hatalmas támogatást kér, hogy egy szintre emeljük az AKCS-országok gazdaságait, és amely figyelembe veszi ezen országok sajátos jellemzőit és törekénységét, legyenek azok legkevésbé fejlett vagy másmilyen országok.

Ezek azok a feltételek, amelyek elfogadható megállapodássá teszik az EPA-kat. Sajnos egyelőre még messze vagyunk ettől.

18. - Érintetlen természeti övezetek Európában (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében Hegyi úr által Európa érintetlen természeti övezeteiről készített jelentés (A6-0478/2008) rövid ismertetése (2008/2210(INI)).

Gyula Hegyi, előadó. – (HU) A világ földterületének mintegy 46%-a tekinthető az emberi civilizáció által érintetlen, természeti területnek, mászóval vadonnak. Európában azonban ez mindössze 1%. Mindent el kell követnünk azért, hogy legalább ezt az 1%-ot, a megmaradt vadont megőrizzük a jövő nemzedékek számára is. Ez a jelentésem célja, és remélem, hogy a vadon fokozott védelme előbb-utóbb az uniós jogszabályokba is beépül. A vadon az európai kultúrában kétféleképp jelenik meg. Egyfelől rémületes és kerülendő helynek tekintik, ahol szörnyek és ismeretlen veszélyek leselkednek ránk, ahogy ezt sok népmese is felidéz. Másfelől vonzó és kellemes vidéknek érezzük, amely pillanatnyi menedéket nyújt a városi és ipari civilizáció jelentette stresszel szemben.

Az angol nyelvű irodalom különbséget tesz a megőrzés (conservation), azaz a természet megfelelő használata és a megóvás (preservation), tehát a természet mindenféle emberi használattól való védelme között is. E filozofikus viták meghaladják a jelentésem kereteit, azt azonban szeretném leszögezni, hogy én a fenntartható használatot tartom az ideális megoldásnak. A vadon nem zárható a bankok trezorjába, mint egy nyaklánc vagy részvénytőzsga, jogunk van megismerni az értékeit. Tehát védenünk kell a természetet, de az emberi használat által.

Európa területe túl kicsi ahhoz, hogy a polgárok számára tiltott területeket foglaljon magába. A természet megismerése az emberi civilizáció előtti állapotokkal való találkozás, a természet iránti tiszteletről nevel, és igényes turizmus is épülhet rá. Ugyanakkor e területek rendkívül sérülékenyek, az ember által okozott környezeti változásokkal, például a motorizációval, a kémiai szerekkel, az éghajlatváltozással és az idegen állat- és növényfajok megjelenésével szemben. Vigyáznunk kell arra, hogy a látogatók ne veszélyeztessék a vadont, és ezért mindenféle turizmust a természetvédő szakemberek felügyelete alá kell rendelnünk. A

fenntartható turizmus fejlesztését össze kell kötnünk e területek védelmével, és a bevételt teljes egészében a vadon védelmére kell fordítanunk.

A vadon számos olyan faj menedékhelyeként szolgál, amely még a legcsekélyebb mértékben megváltozott feltételek között sem képes fennmaradni, ilyen a barnamedve, a farkas és a hiúz. Létezik még számos, felfedezésre és leírásra váró faj is Európában. Ezek többsége a talajban vagy a korhadó fákban él és a változásokra rendkívül érzékeny. E háborítatlan területek alkalmasak arra, hogy a természetben végbemenő természetes változásokat, az evolúciót tanulmányozzuk. A vadon általában része a Natura 2000 hálózatának, de annál szigorúbb védelmet igényel. A jelentésem ezért arra hívja fel az Európai Bizottságot, hogy a tagállamokkal együtt térképezze föl a még megmarad vadon területeket Európában, és dolgozzon ki egy stratégiát ezek fokozott védelmére. Meg kell határozni az érintetlen területeken levő természeti értékeket, az élőhelyek jellegzetességeit, és gondoskodni kell azok további védelméről. A szakemberektől azt a tanácsot kaptam, hogy ne új jogszabályban gondolkodjunk, hanem a Natura 2000 szabályozásán belül hozzunk pontosabb és szigorúbb szabályokat a vadonnak minősülő területek védelmére. Mivel a Natura 2000 finanszírozása amúgy is ellentmondásos, sok jogos kritika forrása, a következő parlamenti ciklusban, de legkésőbb az új költségvetésben amúgy is hozzá kell nyúlnunk a róla szóló jogszabályhoz. Ez jó alkalom lehet a vadon jogi meghatározása és fokozott védelmére is.

Saját hazám egy része, az Aggteleki cseppkőbarlang is vadonnak számít. E terület egy része átnyúlik a szomszédos Szlovákiába. Nagyon örülnék, ha a magyar és szlovák természetvédők együttműködésével sikerülne egy ún. PAN-parkot kialakítani, hiszen a PAN-parkok hálózata sikeres rendszert dolgozott ki európa-szerte a vadon védelmére.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a biodiverzitás elvesztésének megállítása prioritás az Unió és a Bizottság számára. Ez a kérdés szinte szó szerint a Föld jövőjét érinti. Azonban a biodiverzitás megővésének alapvető fontossága ellenére eddig csekély előrelépés történt.

2008 decemberében a Bizottság elfogadta az Európai Közösség és a tagállamok szintjén tett előrelépés első átfogó értékelését. Az utóbbi években elért pozitív fejlemények ellenére – mint amilyen a Natura 2000 hálózat – az EU biodiverzitására még mindig folyamatos nyomás nehezedik az élőhelyek rombolása, a szennyezés, az éghajlatváltozás és az invazív fajok hatása miatt. A Bizottság következtetése szerint aligha valószínű, hogy teljesítjük 2010-es célt, azaz a biodiverzitás hanyatlásának megállítását eddig az időpontig – a jövőben pedig további intenzív erőfeszítésekre lesz szükség mind tagállami, mind uniós szinten.

Ezt a háttérrel figyelembe véve a Bizottság üdvözli azt a következetes támogatást, amelyet a Parlament nyújtott az Európa gazdag és változatos természeti örökségének megvédésére irányuló erőfeszítésekhez. Melegen üdvözljük Hegyi úr kezdeményezését, hogy elkészítette ezt a fontos állásfoglalást Európa érintetlen természeti övezeteiről.

Azzal az általános megállapítással kezdeném, hogy a jelentésben megvilágított kérdések közül a Bizottság már többet is nyomon követ.

2008 decemberében például a Bizottság közleményt fogadott el „Az invazív fajokra vonatkozó európai uniós stratégia felé” címmel. Emellett átfogó konzultációt kezdeményezünk az EU biodiverzitással kapcsolatos politikájának jövőjéről, és várjuk, hogy az Európai Parlament hozzászóljon ezekhez kérdésekhez. Kifejezetten mérlegelni kell az olyan kérdéseket, mint a végrehajtás javítása, valamint a biodiverzitás és az éghajlatváltozás közötti kapcsolat.

Az is fontos, hogy egy pontosítást fűzzünk a jelentéshez. Folyamatosan értékeljük környezetvédelmi jogszabályaink hatékonyságát – ezek az úgynevezett 17. cikk szerinti jelentések –, jelenleg azonban nem tervezzük a jogszabály módosítását, és a fő hangsúly a hatékonyabb végrehajtáson van.

Ami az érintetlen természeti övezeteket illeti, Európa nagy népsűrűségű, és területének mindössze 1–2%-a az, amelyet nem érintett az emberi beavatkozás. Míg azonban ezek az érintetlen természeti övezetek kis területen helyezkednek el, mind tudományos, mind kulturális szempontból nagy értéket képviselnek. Akár az európai együttműködés és integráció szimbólumai is lehetnek, ahogy a német bajor és a cseh bohémiai erdőkből álló határokon átnyúló nemzeti park esetében is.

A területek közül a legtöbb már része a Natura 2000 hálózatnak. E jelentés azonban ösztönzést ad arra, hogy újra áttekintsük az EU érintetlen és majdnem érintetlen területeit, és megnézzük, vannak-e olyan lehetőségek, ahol további európai fellépésekkel segítséget lehet nyújtani e különleges helyek védelmében. A Bizottság számos tanulmány elkészítésére adott megbízást, és együttműködik az Unió cseh elnökségével. 2009 májusában konferenciát rendeznek Prágában. E konferencia platformot kínál majd az Európa érintetlen

természeti övezeteivel kapcsolatos kérdések megvitatásához és azonosítja majd az ezek megőrzéséhez szükséges intézkedéseket.

Hadd fejezzem be azzal, hogy a Bizottság elismeri, hogy az európai táj az emberi beavatkozás hosszú folyamatának eredménye. A természet és az ember igényeit egyensúlyba hozó élő táj koncepciója képezi annak a gondolkodási folyamatnak az alapját, amely alátámasztja a Natura 2000 hálózatot. Semmiképpen sem akarjuk érintetlen természeti területekké visszaalakítani tájainkat, de nyilvánosan el kell köteleznünk magunkat Európa utolsó érintetlen természeti övezeteinek megővése mellett.

Ezért a Bizottság úgy véli, az Európai Parlament állásfoglalása megfelelő időben érkezett. Nagyon üdvözlendő hozzájárulás a prágai konferencia folyamatához. Nagyon köszönöm ezt az előadónak.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, az eljárási szabályzat alkalmazására való felhívásra irányuló kérelemként tiltakozom a 45. cikk (2) bekezdésének túlzott és egyre liberálisabb alkalmazása ellen, amely rendelkezés alapján a legfontosabb vitákra kerül sor.

Azért most szólok fel, mert kifejezetten szerettem volna beszélni Hegyi úr kiváló munkájáról, és vannak kollégáim, akinek témáját nem vitattuk meg a fő bizottságomban és más kollégák fő bizottságaiban, tőlem pedig megtagadják a jogot, hogy hozzászóljak ezekhez a plenáris ülésen.

A PPE-DE képviselőcsoportban igen nagy vitát kiváltó és heves érvek merültek fel mind a munkacsoportok, mind pedig a képviselőcsoport szintjén az e heti napirenden szereplő, 45. cikk (2) bekezdése szerinti napirendi pontok számáról. Tényleg úgy érzem, hogy sürgősen felül kell vizsgálnunk ezt a cikket. Tudom, hogy ezt a szabályt a Parlament állapította meg, és maguk a képviselők jóváhagyták azt, azonban úgy érzem, hogy visszaélnék jó szándékunkkal azáltal, hogy sok olyan pont van a napirenden – a legfontosabb napirendi pontok –, amelyeknél egyre kevésbé teszik lehetővé, hogy vitát folytassunk.

Elnök. – Doyle asszony, örömmel vesszük tudomásul nyilatkozatát, de emlékeztetném Önt arra, hogy a 45. cikk alkalmazásáról az Elnökök Értekezlete dönt, ahol súlyozzák a szavazatokat, azaz a nagy képviselőcsoportoknak, amilyen különösen az Öné, óriási befolyásuk van annak eldöntésében, hogy mit lehet plenáris ülésre bocsátani ezen vagy azon cikk alapján.

Én egy kicsit olyan vagyok, mint Ön; meg kell mondanom, hogy talán kezdünk elmozdulni a túlságosan toleráns hozzáállástól a túlságosan szigorú felé, az igazság pedig valahol a kettő között van.

Ne aggódjon azonban, az érintettekkel utánanézetünk ennek az ügynek.

Hölgyeim és uraim, forduljanak a képviselőcsoportjuk elnökeihez. Szerintem ebben az összefüggésben ott értik meg legjobban üzenetüket.

A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. Én voltam az árnyékelőadója az „Érintetlen természeti övezetek Európában” című jelentésnek, és szeretnék gratulálni kollégámnak, Hegyi Gyula úrnak munkájához.

Két dolgot szeretnék itt körvonalazni:

Először is, tényleg folytatnunk kell az utolsó érintetlen természetes övezetek feltérképezését Európában. Természetesen ezt nem lehet megtenni az „érintetlen természetes övezetek” fogalmának meghatározása nélkül, ezért sürgetem az Európai Bizottságot, hogy cselekedjen ezen a területen.

Másrészt e jelentés kulcsfontosságú kérdéséről szeretnék beszélni, nevezetesen az emberi jelenlétről és az idegenforgalom. Az emberi jelenlétet nem szabad kizárni; éppen ellenkezőleg, az emberekkel meg kell ismertetni országuk természeti szépségeivel, hogy jobban óvják azokat.

Támogatnunk kell a fenntartható turizmust ezeken a területeken, és meg kell tanítanunk e helyek üzemeltetőinek, hogy miként óvják meg és védjék az érintetlen természeti övezeteket.

Ezért csatlakozom a terület jelentősebb nem kormányzati szervezeteinek felkéréséhez, és kérem az Európai Bizottságot, hogy adjon iránymutatásokat az európai érintetlen természeti övezetek megővése érdekében.

Magor Imre Csibi (ALDE), írásban. – Az érintetlen természeti övezetek különböző dolgokat jelenthetnek különböző emberek számára. Én személyesen az emberi tevékenység által nem háborgatott területeket értem az érintetlen természeti övezetek alatt, ahol a természetes folyamatok az uralkodók. Így számomra a természeti turizmus támogatása teljesen ellentmond az „érintetlen természeti övezet” fogalmának. Másrésztől egyetértek azzal, hogy a fenntartható turizmus, amennyiben helyesen valósítják meg, gazdasági ösztönzést nyújthat a helyi közösségeknek a természeti és kulturális örökség megőrzéséhez.

Azonban a természeti turizmus iránti fokozódó kereslet éppen azokat az értékeket helyezi nyomás alá, amit a turisták keresnek, és ez felgyorsíthatja az érzékeny ökoszisztémák pusztulását. A megoldás az lenne, hogy az érintetlen természeti övezetek egy körülhatárolt részét megnyitnánk a kiváló minőségű fenntartható turizmus előtt, amely nem érinti hátrányosan a helyszínek környezetmegőrzési célkitűzéseit. Az idegenforgalmi tevékenységet szigorú feltételek mellett szabad lehetővé tenni, például a naponta beengedett turisták számának korlátozásával, olyan megalapozott fenntartható turisztikai terv alapján, amely támogatja a környezetmegőrzési kezdeményezéseket és népszerűsíti az érintetlen természet felelősségteljes megismerését. A turisztikai terveket és az üzemeltetők tevékenységét alapos értékelési mechanizmusok alapján kell megítélni, amelyeket kifejezetten az érintetlen természeti övezetekre dolgoztak ki. A cél a turisták és az üzemeltetők tudatosítása, hogy az érintetlen természet nem csak szabadságot, hanem felelősséget is jelent.

Vasilica Viorica Dăncilă (PSE), írásban. – (RO) A természeti gazdagságot meg kell őriznünk a jövő generációi számára. Ebben a tekintetben Románia egyike azoknak az országoknak, ahol nagy és változatos növény- és állatvilág található. E cél elérése érdekében azonban az Európai Uniónak bővítenie kell az érintetlen természeti övezetek megőrzési tevékenységeinek finanszírozására előirányzott közösségi forrásokat. Következésképpen a Bizottságnak a Vidékfejlesztési Alapon keresztül nagyobb összegeket kell fordítania a környezetvédelmi projektekre az európai mezőgazdasági ágazatban, azzal az egyértelmű céllal, hogy finanszírozzák az érintetlen természeti övezetek megőrzésére irányuló tevékenységek finanszírozását.

Másrésztől az Európai Bizottságnak egyértelmű szabálykészletet kell bevezetnie az e területek közelében lévő helyi közösségek projektjeinek pénzügyi támogatására, ami lehetővé teszi a turizmus ellenőrzött formáit ezeken a területeken, és gazdasági hasznot teremt, amelyet az adott helyi közösségek élvezhetnek.

Emellett a Bizottságnak bátorítania kell a tagállamok közötti, határokon átnyúló együttműködést az olyan természetmegőrzési projektek tekintetében, amelyek két vagy több tagállam területén elhelyezkedő érintetlen természeti övezeteket célozzák meg.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Európa biológiai sokfélesége a legértékesebb örökség, amelyet hátrahagyhatunk a jövő nemzedékei számára. Üdvözlöm és támogatom az Európa érintetlen természeti övezeteiről szóló jelentést. Fel szeretném hívni a figyelmet Európa leggazdagabb biodiverzitásának, a Duna-deltának a riasztó helyzetére. A deltatorokolat folyamatosan ki van téve az agresszív orvhalászatnak és vadászatnak, illegális gazdasági érdekeknek és végül, de nem utolsósorban a szabályozatlan turizmusnak. A deltatorokolatot sújtó agresszió egyik legnagyobb forrása abban gyökerezik, hogy hiányzik a tudatosság a deltatorokolat lakossága és a Duna Románián átfolyó mellékfolyói mentén élő lakosság körében.

Meg szeretném ragadni a lehetőséget, hogy felszólítsam a Bizottságot és a Tanácsot, hogy e jelentés alapján a lehető leghamarabb fontolják meg a következőkre irányuló egyedi intézkedéseket: munkacsoport létrehozása a Duna-delta helyzetének kivizsgálására, a lakosságot megcélzó hatékony oktatási programok kialakítása a környezetről, közvetlen hatást gyakorolva a terület biodiverzitására, valamint a biodiverzitást védő előírások megállapítása.

Ugyanakkor az Európai Unióban, különösen a Duna-delta térségében az érintetlen természeti övezetek megőrzése nem valósítható meg anélkül, hogy hasonló intézkedéseket alkalmazzanak az EU szomszédos országaiban. Ezért sürgetem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy az ezekhez az országokhoz fűződő kapcsolataik részeként fokozzák a párbeszédet és az egyedi intézkedések végrehajtását.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Figyelembe véve, hogy nem tudjuk teljesíteni a 2007-ben a 2010-ig biodiverzitás csökkenésének megállításáról szóló állásfoglalás elfogadásával tett kötelezettségvállalást, az éghajlatváltozás és a turizmus negatív hatásainak fényében prioritássá válik az érintetlen természeti övezetek támogatási, fejlesztési és finanszírozási tevékenységeken keresztül megvalósuló védelme.

Az európai érintetlen természeti övezetek feltérképezési rendszerének létrehozására irányuló javaslat segítene azonosítani a biológiai sokféleséget és azokat a romlatlan területeket, amelyek védelmük érdekében nagyobb figyelmet és jelentős erőfeszítéseket igényelnek a tagállamok részéről. A lakosságot az érintetlen természeti övezetéről tudatosító tájékoztató kampányok, a kiváló minőségű fenntartható turizmus támogatása,

valamint a madárvédelmi és élőhelyekről szóló irányelvek végrehajtása néhány olyan eszköz, amely segítséget nyújt nekünk e területek védelmében.

Már nyolc nemzeti park van Európában, köztük a romániai Retezat Nemzeti Park. E parkok részét képezik a Védett Térségek Hálózatának (PAN). E hálózat felel az érintetlen természeti övezetek igazgatásáért mindazokkal a nemzeti hatóságokkal és helyi turisztikai hivatalokkal együttműködésben, amelyek részt vesznek a turizmus fenntartható fejlesztésének biztosításában. Az Európai Bizottságnak támogatnia kell ezt a kezdeményezést, és az információk és bevált gyakorlatok cseréje céljából együtt kell működnie e hálózattal.

19. - Menetrend az általános célú és üzleti repülés fenntartható jövőjéhez (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében Queiró úr által az általános célú és üzleti repülés fenntartható jövőjére irányuló menetrendről készített jelentés (A6-0501/2008) rövid ismertetése (2008/2134(INI)).

Luís Queiró, előadó. – (PT) Elnök úr, biztos asszony, az általános és üzleti légi közlekedési ágazattal eddig még nem foglalkoztunk külön európai szinten. A jelentés politikai jelentősége ezért abból eredeztethető, hogy ez az első alkalom, hogy a Bizottság és a Parlament megvizsgálta ezt a tevékenységet, éppen abban az időszakban, amikor gyorsuló ütemben nő annak mennyisége és gazdasági jelentősége.

A számok magukért beszélnek: egyedül az üzleti repülésben is megsokszorozódik az itt tevékenykedő kis- és közép vállalkozások száma, a repülőgépek száma pedig várhatóan megkétszereződik, azaz 3500-ra nő, míg az éves forgalom több mint 25 milliárd eurót tesz ki. Közvetlenül vagy közvetve az ágazat 154 000 munkahelyet hoz létre Európa-szerte. Az általános repüléssel együtt, ahol a repülőgépek száma 30 000 és 50 000 között van, az ágazat a teljes feljegyzett légi forgalom 9%-át teszi ki, és a leggyorsabb növekedéssel büszkélkedhet, amely kétszerese az összes többi közlekedési forgalom növekedésének.

Az üzleti repülés szegmense fontos társadalmi és gazdasági előnyöket kínál: a kiindulási és érkezési pont közötti közvetlen rugalmas szállítással fokozza a polgárok mobilitását, a vállalatok termelékenységét és a regionális kohéziót.

Az általános repülési ágazat létfontosságú szolgáltatásokat nyújt a legkülönbözőbb területeken, a kutatási és mentési célú repüléstől kezdve a tűzoltásig, a forgalomirányításig, a térképészetig és a szabadidős és sportrepülésig. Az általános repülési ágazat egyben a szakmai ismeretek fontos forrása is az egész repülési ágazat számára.

Meg kell említenem az európai ipart is ebben az ágazatban, amelynek világpiaci részesedése folyamatosan növekedett, és jelenleg 16% körül mozog, amit ezért támogatni kell.

Magát a jelentést illetően előadóként egyetértek a Bizottság által a közleményében hangsúlyozottakkal, azaz azzal, hogy meg kell vizsgálni az ágazat sajátos igényeit és azonosítani kell a központi témákat. Az előbbi az adatgyűjtésre vonatkozik, és azon alapul, hogy a politikai döntéshozókat elégséges adattal és statisztikai információkkal kell ellátni, hogy jobban megértessük velük az ágazatot, és így megfelelően tudják szabályozni azt. A második pont az ágazat szabályozásában az arányosság elvére vonatkozik. A kulcskérdés az, hogy a kereskedelmi légi járművek működésének irányítására tervezett szabályok megfelelőek lesznek-e az egyszerűbb és kisebb, gyakran egymotoros légi járművek számára.

Támogatjuk a Bizottságnak azt a szándékát, hogy az arányosság elvét alkalmazza mind a szabályok kidolgozásakor, mind pedig végrehajtásukkor, mindig szem előtt tartva annak szükségességét, hogy általában nem szabad veszélyeztetni a biztonságot. Ez a helyzet például az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség által már elfogadott bizonyos légi alkalmassági szabályoknak a nem kereskedelmi légi járművekkel folytatott műveletekhez való hozzáigazítása esetében, illetve az üzleti repülésben az egyszerűsített biztonsági és utasátvilágítási eljárásokkal kapcsolatos bizonyos szabályok lehetséges alkalmazásakor.

A harmadik pont a repülőterekhez és a légtérhez való hozzáférést érinti. A diagnózist felállítottuk: e repülőgépek általában nehézségekbe ütköznek a nagy repülőterekhez való hozzáférés terén, és kezdenek ugyanezek a problémák megjelenni a regionális és másodlagos repülőtereken is. A megoldások köre a meglévő kapacitások kihasználásának optimalizálásától a résidőkre vonatkozó szabályozás esetleges felülvizsgálatáig terjed. Ösztönözni kell a kis- és közepes méretű repülőterekkel kapcsolatos befektetéseket, hogy egyre fokozottabb mértékben kapcsolják össze a különböző európai régiókat és városokat.

A légtérkapacitást illetően hangsúlyozzuk a reformok jelentőségét az egységes európai égbolt és a SESAR (egységes európai égbolt ATM kutatás) Közös Vállalkozás keretében, és ismételten visszatérünk ahhoz, hogy aránytalan követelményeket kell bevezetnünk a kis légi járművekre a navigációs berendezést illetően, mindig betartva a biztonsági határértékeket.

A negyedik és egyben utolsó pontban e tevékenységi terület környezeti fenntarthatóságát említettem meg. Bár a kis repülőgépeknek kisebb a CO₂-kibocsátása, még mindig támogatni kell a kutatást, fejlesztést és innovációt, nemcsak a Tiszta égbolt és CESAR (költséghatékony kis légi járművek) kezdeményezések keretében, hanem kevésbé szennyező motorok és tisztább üzemanyagok használatával is.

Azzal fejezném be, elnök úr és biztos asszony, hogy hangot adok abbéli reményemnek, hogy ez a jelentés valódi keretet kínál majd az ágazat tekintetében kidolgozható jövőbeli jogalkotási és szabályozási intézkedések számára. Ez a kívánsága a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak, amikor felszólítja a Bizottságot, hogy 2009 végéig számoljon be a jelentésben felvetett kérdések terén elért előrelépésekről. A holnapi szavazástól azt várom, hogy ezt a kívánságot e Ház képviselőinek többsége is magáévá fogja tenni.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Bizottság üdvözlöi a jelentést, és köszönetet mond az előadónak és a bizottságnak kiváló munkájukért.

2008 januárjában a Bizottság első alkalommal jelentetett meg közleményt az általános célú és üzleti repülésről. Ezt egy nagyon pozitív tanácsi következtetés követte 2008 áprilisában, most pedig ez a fontos parlamenti jelentés.

Az általános célú és üzleti repülés az EU repüléstechnikai iparának nagyon fontos ágazata, amelynek értéke évente mintegy 2,3 milliárd euró. Az ágazat jelentős összegeket fektet a kutatásba és fejlesztésbe, emellett pedig gyorsan növekszik. Az EU-ban típusalkalmassági tanúsítványt szerző légi járművek több mint kétharmada eben a szektorban működik.

Az általános célú és üzleti repülés főként kis- és közép vállalkozásokból áll. Egyben egy nagyon diverzifikált ágazatról van szó. A szabályozásokat ennek sajátos jellegéhez kell igazítani, anélkül azonban, hogy veszélyeztetnénk a biztonságot vagy a biztonságosságot. Örömmel látjuk, hogy a Parlament bátorította jelentésében az arányosság e fogalmának alkalmazását.

A közeljövőben három fő területre kell erőfeszítéseinket összpontosítanunk: közös uniós biztonsági előírások kidolgozása az általános célú repülésre; a nem kereskedelmi célú repülés integrálása az európai légiforgalmi irányítási rendszerek következő generációjába; és az ágazat negatív környezeti lábnyomának csökkentése.

A Bizottság az elkövetkező évben számos uniós végrehajtási szabályra kíván javaslatot tenni, amelyek biztosítják a nem kereskedelmi célú repülés egységes biztonsági színvonalát. Ahogy az Ön jelentése is kiemelte, biztosítanunk kell, hogy ezek nem csupán a megfelelő szintű biztonságról rendelkeznek, hanem arányosak is, és nem hárítanak túlzott terhet az üzemeltetőkre.

Folytatjuk majd a jövőbeli európai ATM-rendszerek fejlesztését is, világosan megértve, hogy a légtér olyan közjóság, amelynek minden felhasználója számára biztonságos módon hozzáférhetőnek kell lennie. Az általános célú repülés szempontjából az egységes európai égbolt kezdeményezés és a SESAR játssza majd a legfontosabb szerepet, hogy biztonságosan javítsuk a légtérhez és a repülőterekhez való hozzáférést. Ezek a technológiák megnyitják majd az utat az új szolgáltatások számára, amelyek még nem láthatók Európában.

Végül, de nem utolsósorban az általános célú és üzleti repülés – a folyamatos technológiai fejlődés ellenére – a környezetre is hatást gyakorol, és a légítársaságok szélesebb értelemben vett ágazatához hasonlóan közre kell működnie e hatások csökkentésében. Itt is fontos követendő elv az arányosság.

A Bizottság várja, hogy a jelentés irányvonalai mentén együtt dolgozhasson a Parlamenttel, és be fog számolni neki az elért előrelépésekről.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Bogdan Golik (PSE), írásban. – (PL) Először is szeretnék köszönetet mondani Luís Queirónak az európai közlekedés jövője szempontjából oly fontos témában készített jelentéséért.

Hangsúlyozni szeretném az általános célú és üzleti repülés fejlesztésének és ebben az ágazatban a repülőgépgyártó ipar kérdésének fontosságát. Bár a Bizottság által javasolt megoldások nem hoznak radikális jogalkotási változásokat, jelentőségük pedig most kisebbnek tűnhet, és a piac deregulációjának és a lengyelországi légi fuvarozói ágazat fejlődésének fényében nem becsülhető elég nagyra a repülés jövőre gyakorolt hatásuk.

A Bizottság célkitűzése, hogy a meglévő szabályozási eljárások egyszerűsítésével, a rendelkezéseknek a légiforgalmi irányítás új formáihoz való hozzáigazításával és az arányosság biztosítása érdekében ezek felülvizsgálatával elősegítse a repülési szektor fejlődését.

Nyilvánvaló, hogy ez a kezdeményezés érdemes a teljes támogatásra. Azonban ügyelni kell arra, hogy a politika megfogalmazásának és végrehajtásának folyamatában a kapacitás tervezésekor és optimalizálásakor mérlegeljék a légtér és a repülési infrastruktúra összes felhasználói kategóriájának igényeit. A további reform elősegítése érdekében azonban létre kell hozni egy alapvető európai adatgyűjtési rendszert az általános célú és üzleti repülés számára. Végül pedig arra is szükség lesz, hogy elősegítsük a szektor külföldi piacokra való bejutását, támogatva az új, versenyképes technológiák fejlesztését, ugyanakkor viszont ügyelve arra, hogy továbbra is tiszteletben tartsuk a természeti környezet védelmének elveit.

Louis Grech (PSE), írásban. – Üdvözlöm a jelentést, mivel az megpróbálja közösségi szinten harmonizálni és világosabbá tenni az általános célú és üzleti repülés szabályait. Ez a polgári repülés leggyorsabban növekvő szegmense Európában, és számos társadalmi és gazdasági előnyt nyújt a tagállamoknak. Azonban ahhoz, hogy a legjobban kiaknázhassuk, megfelelő szabályozást kell kialakítanunk. Például jelenleg nincsenek megbízható adatok az ágazatról, ezt a hiányosságot pedig gyorsan kezelni kell irányítási, biztonságossági és biztonsági okokból.

A bizottságnak egyértelműen különbséget kell tennie a kereskedelmi repülőgépek kiterjedt műveletei és magántulajdonú repülőgépek között. A jogszabálynak a repülés különböző típusai által kiváltott kockázatokat illetően arányosnak, az ezekre hárított költségek tekintetében pedig ésszerűnek kell lennie.

A jövőbeli szabályozásnak ösztönöznie és erősítenie, nem pedig korlátoznia kell az iparágat.

Aggodalomra adhat okot, hogy az általános célú és üzleti repülés legnagyobb része kívül esik azon bizottsági irányelv alkalmazási körén, amely be kívánja vonni a légi közlekedési tevékenységeket az üvegházhatást okozó gázok kibocsátáskereskedelmi rendszerébe. A szektor gyors növekedési ütemét mérlegelve úgy vélem, hogy valamilyen formában kompenzálni kell ennek környezeti hatását.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) Olyan időkben, amikor állandóan a „világválságról” hallunk, nem könnyű az általános célú és üzleti repülés stabil jövőjéről beszélni. Ezért köszönöm Luís Queirónak, hogy vállalata az erről a témáról szóló jelentés elkészítésével járó bajokat. Gratulálok. Biztos vagyok benne, hogy a légi közlekedés lehet az a hajtóerő, amely újra mozgásba lendíti a világ és Európa gazdaságát. Emlékszünk arra, a Wright-testvérek alig 106 éve hajtották végre a világ első, motorral hajtott és irányított repülését (bár alig 40 méteres út volt) repülőgéppel. Ez volt a kezdete az igazi légi közlekedésnek.

Napjaink repülése rendkívül fejlett iparág, amely olyan „repülő gépezeteket” gyárt, amelyek egyre jobban fel vannak szerelve egy sor eszközzel. A repülés magában foglalja a navigáció és a repülésirányítás egész bonyolult területét, kiépítve a földi repülőtéri infrastruktúrát, a biztonsági rendszereket stb. Tudatában kell lennünk annak, hogy Európában mintegy 50 000 repülőgép van használatban az általános célú és üzleti repülésben, és majdnem négyszer ennyi kis repülőgépet és vitorlázógépet használnak sport- és szabadidős célokra. Ezek a számok magukért beszélnek.

Ebben az összefüggésben az európai légtér és maguk a repülőterek megfelelő kapacitásának biztosítása rendkívül fontos kérdés. Fel szeretném itt hívni a figyelmet a regionális repülőterek jelentőségére a kommunikáció kohéziójának biztosítása terén az EU-ban. Természetesen amikor a légi közlekedés fejlődéséről beszélünk, nem szabad megfeledkeznünk a természetes környezethez kapcsolódó problémákról sem.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr, gyakran torul a légi közlekedési ágazatról folytatott vita: elfogultan a légi forgalom kibocsátásainak problémájára összpontosítanak, azonban nem készítik fel az embereket, hogy meglássák a benne rejlő lehetőséget. A repülés és a légi közlekedés nyilvánvalóan kibocsátásokat okoz, de ugyanilyen nyilvánvaló az is, hogy ezek képviselik a jövőt. Ez igaz a kereskedelmi légi közlekedésre és az üzleti és általános célú repülésre is.

Bár az EU belső piaci jogszabályai főként a kereskedelmi légi közlekedéssel foglalkoztak, érdemes megemlíteni, hogy az általános célú és üzleti repüléssel kapcsolatos kérdések egyre gyakrabban merülnek fel az olyan

területeken, mint az éghajlat-politika, a környezetvédelem és a repülésbiztonság. Amikor mérlegeljük különösen az üzleti repülés egyre növekvő jelentőségét, akkor egyértelműen figyelmet kell fordítanunk ezekre az ágazatokra, és biztosítanunk kell versenyképességüket.

Hangot kívánok adni a repülés üzleti feltételeivel kapcsolatos aggályaimnak. A kis- és középvállalkozások döntő szerepet játszanak mind az általános célú, mind az üzleti repülésben. Támogatni kell alapításukat és modernizálásukat, a tagállamokat pedig bátorítani kell a befektetésekre. Az üzleti repülés folyamatos növekedése azonban egyre inkább torlódásokat okoz a használatban lévő repülőtereken.

Az éghajlatvédelem szempontjából azt mondhatjuk, hogy bár a kis repülőgépek nem részei a jövőbeli kibocsátáskereskedelmi rendszernek, az ágazat önkéntes széndioxid-ellentételezési rendszert alakít ki. Ez az egész légi közlekedés fejlődési potenciáljának jele. A Közösségnek minden tőle telhetőt meg kell tenni, hogy bátorítsa a még innovatívabb, még inkább energiahatékony és környezetbarát repülőgépekre irányuló kutatást. A cél nem lehet kevesebb, mint a kibocsátásmentes légi közlekedés.

20. - A nemi alapú megkülönböztetésmentesség és a generációk közötti szolidaritás (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében Záborská asszony által nemi alapú megkülönböztetésmentességről és a generációk közötti szolidaritásról készített jelentés (A6-0492/2008) rövid ismertetése (2008/2118(INI)).

Anna Záborská, előadó. – (SK) Először is őszintén köszönöm valamennyi képviselőtársamnak a saját kezdeményezésű jelentésemhez nyújtott segítségüket. A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban nagyon széles körű vita és kiigazítások után szavaztuk meg a jelentést.

Elismerést érdemelnek azok a nők és férfiak, akik jelenleg részt vesznek a generációk közötti szolidaritás hálózatának kialakításában. Elkötelezettségükkel nagyon fontos hozzájárulást tesznek a nemzeti és európai jóléthez és a közjóhoz. Sajnálatos módon ez a hozzájárulás nem szerepel a nemzeti statisztikákban és elszámolásokban. Ez az oka annak, hogy a férfiak és nők ki vannak téve a megkülönböztetett rejtett formáinak. A nőknek és férfiaknak joguk van a megfelelő és megélhetést biztosító tevékenységek szabad megválasztására. A társadalomra háruló kötelesség, hogy garantálja ezt a választási szabadságot, és ne diszkrimináljon egyetlen tevékenységet sem azért, mert az nem tartozik a hivatalos munkaerőpiac szokásos körébe.

Ez a rövid összefoglalása a nemi alapú megkülönböztetésmentességről és a generációk közötti szolidaritásról szóló saját kezdeményezésű jelentésemnek. A jelentés tárgya áll az Európa jövőjéről és tagállamok foglalkoztatási helyzetéről folytatott viták keretében. Bár inkább technikai jelentésről van szó, van emberi dimenziója is. Van benne valami mindannyiunk számára, hiszen mindannyian a szélesebb vagy szűkebb család és a társadalmi viszonyok hálózatában élünk, amelynek személyesen is részesei vagyunk. Téves értelmezés, ha a generációk közötti szolidaritás koncepcióját csak a gyermekgondozásra szűkítjük. A generációk közötti szolidaritás felöleli a tisztelettel párosuló felelősséget is szüleink és az idősek iránt, valamint az eltartottak gondozását.

A generációk közötti szolidaritás felöleli a polgároknak az élet és az emberi méltóság tiszteletére és a környezet védelmére való oktatását is. Ez túlnyomórészt a társadalmi igazságosság kérdése. Ez képezi Európa jövőjének alapját és lakosainak közös javát. A humán erőforrás-menedzserek egyetértenek abban, hogy az emberi képességek az egyetemi diplomákhoz hasonlíthatók. Ezért explicit és pozitív módon értékelnünk kell ezt az értéket.

Az Európai Uniónak politikai keretet kell létrehoznia e célok eléréséhez. A nők elsőként járulnak hozzá a generációk közötti szolidaritáshoz, részt vállalva ezzel a szociális kapcsolatok megteremtésében. A jelentést ezért szenteljük főként nekik. A közgazdászok matematikai modelleket használnak a házimunka értékének megvilágítására. A közgazdászok és népességtudósok által régóta folytatott kutatások azt sejtetik, hogy a nők bruttó hazai termékhez való hozzájárulása még nagyobb lehet, ha beszámítják az általuk ellátott fizetetlen munkát. Ha figyelmen kívül hagyjuk ezt a tényt, az azt jelenti, hogy a múlt eszméit tartjuk fenn. Előre kell tekintenünk, hogy olyan feltételeket teremtsünk a nők és férfiak számára, amelyekben keresztül társadalmi rangjukról függetlenül részeseivé válhatnak a generációk közötti szolidaritásnak.

Az Európai Uniónak cselekednie kell, ha komolyan gondolja a megkülönböztetésmentességet és az esélyegyenlőséget. Képviselőcsoportom, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja büszke arra, hogy támogatja a megkülönböztetésmentesség politikáját,

amely a közös céljait követi és tiszteletben tartja a nők és férfiak megkülönböztető jegyeit és egymást kiegészítő természetüket. Hölgyeim és uraim, rá szeretnék mutatni, hogy ez a jelentés számos nőjogi nem kormányzati szervezettel folytatott kiterjedt konzultáció eredménye. Jelentésemben figyelembe vettem a Parlament három frakcióközi munkacsoportjának, az ATD Quart Monde, a családdal és a gyermekek védelmével foglalkozó munkacsoportnak és a gondozókkal foglalkozó munkacsoportnak a véleményét is. A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság egyhangúlag fogadta el ezt a jelentést. Hölgyeim és uraim, fel szeretném kérni Önöket, hogy tegyék lehetővé ezen együttműködés folytatását, és holnap szavazzanak a FEMM bizottság állásfoglalásra irányuló indítványa mellett.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyon fontosnak tartom Záborská asszony munkáját, mivel az általa feldolgozott téma társadalmunk egyik legfontosabb kérdése.

A jövőben egyre fontosabb lesz az eltartottakkal kapcsolatos kérdés, mégpedig a népesség elöregedése miatt, de a nők és férfiak közötti egyenlőség szempontjából is, mivel a gyermekek és eltartottak gondozását még mindig főként a nők látják el.

Ezért olyan intézkedéseket kell átültetnünk a gyakorlatba, amelyek segítenek a nőknek belépni a munkaerőpiacra, illetve a munkaerőpiacon maradni, mégpedig a családi élet körülményeinek javításával, különös tekintettel azokra, amelyek elősegítik a magánélet és a hivatás egyensúlyának megteremtését.

Mivel külön foglalkozik az eltartottak gondozásával kapcsolatos helyzettel, a Bizottság már előterjesztette a következő intézkedéseket. Az eltartott családtagok gondozására szolgáló gyermekszabadságot felvettük az európai szociális partnerekkel a munka, a magán- és családi élet összeegyeztetéséről folytatott konzultációk témái közé. A Bizottság tanulmányozza az idős eltartott embereknek nyújtott szolgáltatások minőségét és a rossz bánásmód elleni védelmet, valamint a tagállamokkal együttműködésben európai szinten az infrastruktúra és a szolgáltatások fejlesztése és modernizálása céljából meghozható intézkedéseket is.

Az EU kohéziós politikája az Európai Szociális Alapon keresztül továbbra is társfinanszírozza a nemzeti és helyi szintű kezdeményezéseket. A szociális védelem és a társadalmi integráció terén a koordináció nyitott módszere különös figyelmet fordít a nyugdíjrendszerek modernizálására, hogy az jobban figyelembe vegye az új munkaformákat, a szakmai pályafutás megszakadását és az eltartott emberek hosszú távú gondozását.

Dolgozunk ezen, és tényleg nagyon várom, hogy szorosan együttműködhessenek a parlamenti képviselőkkel. Szeretnék gratulálni a Parlamentnek az elvégzett fontos munkához.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, meg kell jegyezmem, hogy a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság által abszolút többséggel elfogadott jelentésben van egy alternatív indítvány, amelyet bizonyos képviselők terjesztettek elő. Holnap felkérnek majd minket, hogy ezen indítvány és a parlamenti bizottság indítványa között választva szavazzunk. Az egyik kioltja a másikat. A plenáris ülésen nem beszélhetünk erről az alternatív indítvánnyról, az azt előterjesztő képviselőket sem hallgathatjuk meg, és véleményünknek sem adhatunk hangot. Ez az új szabályok egyik hiányossága, amelyet Önnek szem előtt kell tartania.

Elnök. – Igen, Panayotopoulos-Cassiotou asszony, amit korábban Doyle asszonynak mondtam, az itt is igaz. A 45. cikket alkalmazzuk, amely ténylegesen nagyon szűk keretet ad a felszólalási időre, mivel csak az előadó kaphatja meg a szót.

Az Elnökök Értekezletének utasítását követjük, amely úgy döntött, hogy ez a téma az említett cikk hatálya alá tartozik. Eljárási Szabályzatunkat minden bizonnyal még alakítani kell, hogy nagyobb rugalmasságot és sokszínűbb vitákat tegyen lehetővé, de – ahogy Ön is meg fogja érteni – nem az én faladatom ma este módosítani azt az Eljárási Szabályzatot. Azzal, hogy ezt mondom, nyilvánvalóan tudomásul veszem az észrevételét.

A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Corina Crețu (PSE), írásban. – (RO) A nemen alapuló megkülönböztetés még mindig valóság, sajnálatos módon még az Európai Unió tagállamaiban is. Ez nem csak a magánszektorban igaz, ahol a nagyvállalatok igazgatótanácsának kilenczede férfi, de a közszférában is, ahol a nők alulreprezentáltak.

Azonban a lisszaboni stratégia azt kívánja biztosítani, hogy a munkaképes korú nők 60%-a munkaviszonyban legyen. Ettől eltekintve nem szabad elfelejteni, hogy Európa egyik legnagyobb kihívása közép- és hosszú távon a demográfiai helyzet. Az Európai Unió lakosságának átlagéletkora nagyobb mértékben nő, mint a világ más régióiban, amihez az is társul, hogy a népesség növekedése csak 0,4%-os, ami azt jelenti, hogy az Európai Uniónak egyidejűleg kell szembenéznie a munkaképes lakosság csökkenésével és a népesség elöregedésével.

Következésképpen a szakmai előmenetel és a családalapítás közötti választás nem szabad, hogy végleges vagy kötelező legyen, és lehetővé kell tenni az élet e két szempontjának egyensúlyba hozását.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Unió egyik kulcsfontosságú értéke a megkülönböztetés minden formájának megszüntetése. A megkülönböztetés megszüntetésén túl, ami a nők és férfiak közötti megkülönböztetés megszüntetését is jelenti, feladatunk olyan megelőző intézkedések megvalósítása is, amelyek bátorítják a nők szakmai előmenetelét. Az egyik terület, ahol a nők alulreprezentáltsága óriási, az a tudományos kutatás. Ráadásul nemcsak számszerűleg alulreprezentáltak, hanem a vezetői hierarchián belül is: ahogy feljebb haladunk a hierarchiában, annál kisebb a nők aránya.

Ezáltal a társadalom megfosztja magát a népesség egy fontos szegmensének kreatív potenciáljától. A kutatás rendkívül versengő jellege, a tudományos munkával együtt járó földrajzi mobilitás, valamint a viszonylag idősebb korban befutható karrier mind-mind olyan tényezők, amelyek miatt e tevékenység nehezen egyeztethető össze a családi élettel.

Arra használok ki e témában folytatott vitát, hogy rávilágítsak annak szükségességére, hogy egyedi politikákat kell bevezetni a nők és férfiak közötti egyenlőség elérése érdekében a tudományos szakmákban. E politikáknak figyelembe kell venniük az európai szinten elérhető bevált gyakorlatokat, mint amilyen a kettős karrier elősegítése, az egyetemek és a kutatóintézetek bátorítása, hogy ruházzanak be gyermekgondozó központokba, valamint a nők gyors és közvetlen hozzáférése a tudományos állásokhoz.

Zita Gurmai (PSE), írásban. – (HU) Az Európai Unió tagállamainak támogatniuk kell a demográfiai megújulást, beépítve fellépésüket a növekedésre és foglalkoztatásra irányuló, megújított lisszaboni stratégiába és a férfiak és nők közti egyenlőségi politikát követve. Az európai társadalmak egyensúlya a nemzedékek között a korábbinál összetettebb szolidaritási viszonyok összességén alapul: a fiatalok tovább maradnak a szülői házban, miközben egyre gyakrabban fordul elő, hogy a szülőknek időskorú rokonaikról is gondoskodniuk kell. Az ebből származó teher elsősorban a fiatal- és középkorú nemzedékre és főleg a nőkre nehezedik. Ennélfogva a nők és férfiak közötti egyenlőség, azaz tágabb értelemben az esélyegyenlőség alapvető feltételnek tűnik a nemzedékek közötti szolidaritás új formáinak létrehozásához.

A családi kötelezettségek, illetve a családi élet és a munka összeegyeztetése tekintetében a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdése nyilvánvalóan igen fontos ahhoz, hogy az európai családok új lendületet kaphassanak. Szintén kritikus fontosságú a megfelelő minőségű és mennyiségű gyermekgondozási lehetőség biztosítása azoknak, akik a gyermekvállalás mellett fizetett munkát is szeretnének végezni. Az Európai Szocialisták Pártja mindent megtesz az úgynevezett Barcelonai Célkitűzések érvényesülésért és családottan veszi tudomásul, hogy ez a törekvés láthatóan hiányzik a Cseh Elnökség programjából.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – Köszönöm, elnök úr!

E jelentésnek fontos szerepe van abban, hogy szemléltesse és megfordítsa a nemen alapuló megkülönböztetést és a generációk közötti szolidaritást!

Elég nyilvánvaló, hogy megkülönböztetik azt a nőt, aki szabadságot vesz ki, hogy gondozza újszülött gyermekét. Gyakran nehézségekkel szembesülnek, hogy ugyanolyan lehetőségekkel térhessenek vissza munkahelyükre, gyakran kihagyják őket a munkahelyi előléptetéskor, és elveszik jövedelmüket és szociális ellátásaikat is.

Ráadásul azok a férfiak és nők, akik hosszabb ideig otthon maradnak, hogy gondozzák az időseket vagy a kisgyermeküket, gazdasági értelemben gyakran elvesznek, mivel nincs jövedelmük, munkájukat pedig nem számolják bele a GDP-be, jóllehet nagyon fontos munkát végeznek. Erről a munkáról a politikai döntéshozók és a társadalom egésze sem vesz tudomást. Az emberek lenézik azokat, akik úgy döntenek, hogy a munka helyett otthon maradnak, mivel úgy érzik, hogy ezek a személyek nem járulnak hozzá a társadalomhoz.

Hölgyeim és Uraim!

Az EU-nak olyan politikákat kell támogatnia, amelyek megszüntetik ezt a megkülönböztető gondolkodásmódot, és több szabadságot és támogatást adnak azoknak az embereknek, akik az otthon maradás mellett döntenek, hogy gondozzák a családtagjaikat. Ezen államilag finanszírozott politikáknak a célja az legyen, hogy csökkentsék annak valószínűségét, hogy a munkaadók megkülönböztetik a munkavállalókat!

Köszönöm!

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Napjaink Európája soha nem látott demográfiai változásokkal szembesül. Ha Európa változtatni akar a népesség csökkenésének trendjén, akkor az uniós és tagállami politikákon keresztül minden lehetséges módon támogatnunk kell a családokat, és lehetővé kell tennünk a nők és férfiak számára, hogy összeegyeztessék családi életüket és hivatásukat, de olyan módon, hogy a családi és otthoni kötelezettségeket egyenlő módon osszuk meg a nők és férfiak között.

Teljes szívvel támogatom a nemi alapú megkülönböztetésmentességről és a generációk közötti szolidaritásról szóló európai parlamenti állásfoglalásra irányuló alternatív indítványt, amely realitás, mint az előző jelentés.

Külön hangsúlyoznom kell a nemek szempontjából kiegyensúlyozott gondozási politika létrehozására irányuló célkitűzést. A gondozás ellátásában megmutatkozó egyenlőtlenséget gyakran az okozza, hogy nincsenek megfizethető, elérhető és jó minőségű szolgáltatások a tagállamokban, és a nők elkerülhetetlenül azzal szembesülnek, hogy feláldozzák a társadalmi, gazdasági és politikai életben való részvételük lehetőségét.

Mindez fenntartja az egyenlőtlenséget az otthonhoz és a családhoz kapcsolódó köteleességek megosztásában a nők és férfiak között, ami általában arra kényszeríti a nőket, hogy rugalmasabb munkaszervezést válasszanak vagy feladják munkájukat, ami viszont befolyásolja szakmai előmenetelüket, a nők és férfiak bére közötti egyenlőtlenséget és a nyugdíjigogosultságokat.

Óvatos vagyok a cseh elnökség azon ajánlásával szemben, amely a gyermekgondozást „a szakmai előmenetel teljesen érvényes alternatívájává” kívánja tenni. Meggyőződésem, hogy ezen ajánlás végrehajtása állandósítaná a nők és férfiak közötti hagyományos munkamegosztást.

A lisszaboni stratégia keretében tervezett intézkedések fontos szerepet játszanak az egyenlőség megteremtésében a nők és férfiak közötti munkamegosztás terén; a foglalkoztatás növelésén, az innováció ösztönzésén és a termelékenység növelésén túl annak is a stratégia célkitűzését kell képeznie, hogy megszüntesse az EU-ban a nemek között az idők során kialakult megkülönböztetést.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), írásban. – (SK) A gondozás évszázadokon át a nők területe volt. Az ideális anyák, akik fiatalságukat gyermekeik gondozásával töltötték, ma az idősebb női lakosság többségét képviselik, és éppen ez a gyermekgondozás és házi gondozás az, ami nem tükröződik nyugdíjaikban. Sokuk nem kap megfelelő nyugdíjat ezért az aktív élete során végzett, társadalmilag értékes munkáért, és ez a szegénység kockázatának teszi ki őket. A fiatal nők ezért tolják ki az anyaságot és részesítik előnyben a szakmai előmenetelt.

Az e Házban tartott beszédeim alatt folyamatosan hangsúlyoztam, hogy nem szembesülhetnek megkülönböztetésben azok az anyák és apák, akik szabadon úgy döntenek, hogy felnevelik gyermekeiket vagy gondoskodnak az idősekről vagy az eltartott családtagokról. Ismerek sok családot, ahol fogyatékkal élő rokonok vannak, és nagy bátorsággal végzik ezt a nagy megpróbáltatást jelentős munkát az állandóan leküzdendő akadályok ellenére is.

Beszédemben szeretném elismerni az előadó, Anna Záborská asszony javaslatait, amelyek nem csupán a kereső tevékenység hagyományos formáinak elismerését kérik, hanem a családban a generációk közötti szolidaritás részeként végzett nem kereső tevékenységek sokféle formáit is. Ez a munka csak akkor jelenik meg a GDP-ben, ha a család foglalkoztat valakit. Ez azonban nem így van, ha az egyik szülő látja el ezt a munkát.

Hiszek abban, hogy a jelentés ösztönözni fogja a tagállamokat az EU-ban a családpolitika javítására irányuló intézkedések elfogadására.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Amikor Európa mély gazdasági válsággal néz szembe, amelynek nagyságrendjét nehéz megbecsülni, attól kell tartanunk, hogy a születési rátára is kihatnak majd a munkaerő-piaci zavarok negatív hatásai, mivel sok nő inkább nem fog gyereket vállalni, mert megriasztja munkahelye elvesztésének és a gyermeke gondozásához és felneveléséhez szükséges anyagi erőforrások csökkenésének veszélye.

Emiatt minden tagállam kötelessége, hogy támogassa a több generációt átfogó tevékenységeket, mint amilyen a „generációk közötti híd” központok, ahol az idős felnőttek fizetést kapnak, hogy gondozzák a gyermekeket. Ezek a „generációk közötti híd” központok, amelyek sikeresen működnek néhány tagállamban, lehetővé tennék, hogy a gyermekes nők viszonylag hamarosan visszatérhessenek a munkába, miközben az idősebb nyugdíjas embereknek is megkönnyítenék a visszatérést a foglalkoztatásba.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) Az elmúlt néhány évtizedben az Európai Unió tagállamainak népessége egyre öregedett. A szakmai és személyes élet közötti egyensúly sikeres megteremtése kezd egyre fárasztóbb feladattá válni a nők számára. Ezért immár egyre fontosabb, hogy a tagállamok ösztönözzék a születési rátát és megfelelő figyelmet fordítsanak a családokra. Ezen a területen az EU közvetve közreműködhet, és segítséget nyújthat a tagállamoknak politikáik modernizálásában. Úgy vélem, hogy a „láthatatlan munkaerő” elismerése az egyik legfontosabb lépés, amelyet meg kell tenni ezen a területen.

Azt a tényt sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy egyre több aktív korú ember gondoskodik egyszerre gyermekekről és idősebb közeli rokonról, akiknek helyzete bizonytalan. Ezért különösen fontos, hogy a Bizottság gyakorlati kezdeményezéseket vezessen be a gyermekek és eltartottak gondozása és a háztartás vezetése kapcsán végzett tevékenységekből szerzett készségek elismerésére, hogy ezeket a készségeket figyelembe vegyék, amikor újra belépnek a munkaerőpiacra.

Ma át kell gondolnunk mindezen anyák jövőjét, akik az Európa jövőjét jelentő gyermekekről gondoskodnak, és meg kell védenünk őket azzal a veszéllyel szemben, hogy egy napon kevesebb nyugdíjat kapnak, és a társadalom más tagjaival szemben egyenlőtlen helyzetben vannak.

21. Kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés: az innováció serkentése a fenntartható, minőségi európai közszolgáltatások érdekében (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében Harbour úr által „Kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés: az innováció serkentése a fenntartható, minőségi európai közszolgáltatások érdekében” címmel készített jelentés (A6-0018/2009) rövid ismertetése (2008/2139(INI)).

Malcolm Harbour, előadó. – Elnök úr, különösen helyénvaló, hogy a Bizottság nevében Reding asszony válaszol ma este, mivel jelentésem arra a javaslatra összpontosít, amelyet az ő szolgálatai dolgoztak ki az évek során. Rendkívül fontos javaslat ez, amely lehetőségek széles körét nyitja meg az európai gazdaság egésze számára. Első üzenetem a Bizottság számára ma este az, hogy megköszönjem szolgálatainak vezető szerepét ezen a területen, azonban azt kell mondanom, hogy szerintem ezt a kezdeményezést sokkal jobban meg kell ismerni. Az információs társadalommal foglalkozó főigazgatóságnak terjesztenie kell azt, amit szerintem most kezdett el, mivel olyan nagy fontosságú ügy ez, különösen a jelenlegi gazdasági időkben.

Szóval miről is beszélünk? Nos, a kérdés központi eleme, hogy az Európai Unióban az állami hatóságok óriási összegű közpénzeket költenek termékek és szolgáltatások megvásárlására. A becslések szerint évente 1800 milliárd eurót költenek közbeszerzésre. Hogy e beszerzésekből mennyit költenek ténylegesen az állami hatóságok és valójában az egész társadalom előtt minden nap felmerülő óriási kihívásokra – a jobb egészségügyre, jobb közlekedési megoldásokra, az éghajlatváltozás kezelésére, az energiahatékonyabb épületekre – választ adó új megoldások vizsgálatára, kutatására és a fejlesztésük ösztönzésére? A EU kutatási és fejlesztési beszerzései kevesebb mint 1%-át teszik ki a teljes beszerzési költségvetésnek.

Figyelembe véve, hogy a lisszaboni stratégia kifejezett célkitűzése, hogy K+F kiadásainkat közelítsük a 3%-os célhoz, óriási potenciál rejlik ebben.

Itt jön a képbe a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés teljes küldetése. Alapvetően arra törekszünk, hogy az intelligens, kutatást előtérbe helyező állami hatóságok keresletet teremtsenek az innovatív megoldásokra, majd az innovatív kis- és nagyvállalatokkal – de különösen a kisvállalkozásokkal, amelyek tényleg előnyt kovácsolhatnak ebből – együtt dolgozzanak a követelmények teljesítése érdekében. Azt akarjuk, hogy ezek az intelligens felhasználók tényleg előre gondolkodjanak, hogy erőfeszítéseket követeljenek meg, hogy olyan megoldásokon gondolkodjanak, amelyekre még nincs kereskedelmi alkalmazás, de ahol alapvetően vannak olyan megoldások, amelyeket később ki lehet fejleszteni az állami hatóságok pénzügyi hozzájárulásával, éppen azért, hogy finanszírozzák a kutatást és fejlesztést, talán éppen az ötletek első megversenyeztetésén keresztül, majd egy következő szakaszba léptessék ezeket a fejlesztési megoldásokat, amely a bevezethető termék vagy szolgáltatás életképessége irányába mutat.

Különösen a kisvállalkozások tekintetében e támogatás előnyei és a kereskedelmi támogatás megadása tényleg fontos az adott vállalkozás számára. Ahol ezt már elindították, ott valóban azt tapasztaljuk, hogy a vállalkozásoknak – még ha nem is ők találták meg a győztes megoldást – a finanszírozott kutatásukban és fejlesztésükben volt olyan elemük, amelyet később folytathattak, és felhasználhatták más bevételtermelő termékek fejlesztésére.

Ez kapcsolódik a Bizottság második kezdeményezéséhez is, amellyel jelentésemben foglalkozom, a „vezető piacok kezdeményezéséhez”, ahol azt várjuk az állami hatóságoktól, hogy vezető szerepet játszanak számos kulcsfontosságú technológiai területen az egészségügy és a közlekedéssel kapcsolatban az éghajlatváltozás területén. Vannak jelei egy integrált politika felemelkedésének, azonban jelentésemben az szerepel, hogy több képzésre, több bevált gyakorlatra van szükségünk, és még inkább terjesztenünk és ismertté kell tennünk ezt a javaslatot. Remélem, hogy a Bizottság és a biztosok kollégiuma is felfigyel majd erre a javaslatra, a Parlament pedig e megoldás mögé fog állni.

Végül – ha megengednek nekem egy kis plusz időt, hiszen ez egyfajta ügyrendi pont – fel szeretném hívni ennek a jelenleg üres Háznak a figyelmét arra, hogy két vélemény készült jelentésemről, Sakalas úré a Jogi Bizottság nevében és Podimata asszonyé az Ipari Bizottság nevében. Ők természetesen nem tudják most itt bemutatni véleményüket, ami elég szégyenletes, hiszen közreműködésük nagyon értékes volt, amelyet be is építettem módosításaimba. Meg szeretném köszönni az árnyékelőadóm, Hasse Ferreira úr együttműködését is; ő is jelentősen hozzájárult a munkához.

Hogy befejezzem, ez egy olyan megoldás, ahol mindenki nyertes: a társadalom, a polgárok, az állami hatóságok, a vállalkozók, az innováció motorjai és az európai gazdaság is. Ezért olyan fontos kérdés ez, és – amikor az állami hatóságokra tekintünk, hogy a gazdasági válság idején is folytassák a befektetéseket – e javaslat ezért is még sokkal fontosabb, mint amikor néhány hónappal ezelőtt elkezdtem ezt a jelentést.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ennél jobban nem is érthetnék egyet, mivel a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés kettős célt szolgál. Javítja a közszolgáltatások minőségét, de mindenekelőtt lehetőségeket nyit meg az ipar számára, hogy vezető szerepet vállaljon a nemzetközi piacokon. Ez tehát egy nagyon jól elkölthető pénz, különösen a válság idején, amikor segítenünk kell iparunknak, hogy a gyakorlatba ültesse a kutatás eredményeit, és legjobban hasznosítsa a technológiai megoldásokat és az innovációkat.

Nagyon örülök, hogy az előadó Harbour úr a Bizottsággal együtt támogatta a már hosszú ideje előkészületben lévő ügyet. Azonban különbség van az előkészület és a gyakorlatba való ültetés között. Nagyon remélem, hogy a Parlament jelentése kezdeményező szerepűvé válik, és fontos elemként kiegészíti majd kutatási és innovációs politikánkat. Valóban eredményt érhet el a közszektor erőteljes keresletének megteremtése az új innovatív termékek és szolgáltatások fejlesztése iránt Európában, különösen kkv-ink számára, és éppen ezért üdvözlöm a kezdeményezést. Gratulálok Harbour úrnak munkájához.

Melyek a következő lépések, amelyeket meg kell tennünk? A jelentés konkrét ajánlásaira adott azonnali válaszként megerősíthetem, hogy a Bizottság támogatni fogja a tapasztalatok megosztását és a figyelemfelkeltést előmozdító cselekvéseket, és fel fogja tárni annak módjait, hogy ösztönzőket nyújtson több tagállam beszerzőinek is a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés projektjeinek közös végrehajtása céljából.

A Bizottság már ajánlati felhívásokat indított el – az INTERREG, CIP és az FP7 programok keretében –, hogy támogassa az állami hatóságok hálózatainak kialakítását a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés területén.

Közép- és hosszú távon úgy vélem, hogy az európai kormányoknak be kell építeniük a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzést állami beruházásaik stratégiai tervezésébe. Úgy gondolom, hogy a gazdaságélénkítési csomag jó alkalmat kínálna a kezdethez. A Bizottság részéről hangsúlyozni fogom ezt az idei év márciusának elejére tervezett közleményben, amelyben megerősített stratégiát fogok javasolni az európai IKT-kutatás, -fejlesztés és -innováció számára, úgy hogy a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés szerepelni fog ebben a jelentésben.

Ahogy Önök is tudják, néhány tagállam már kísérletezik a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzési projektekkel. Az elkövetkező hónapokban remélhetőleg többet fogunk látni ezekből, és felkérem a bizottság képviselőit és e Ház képviselőit is, hogy országaikba visszatérve beszéljenek a miniszterekkel és az önkormányzatokkal a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzésről. Csak akkor érhetünk el eredményt, ha együttműködünk. Nagyon köszönöm, hogy segítő kezet nyújtanak ebben.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) Az innováció ösztönzése és a tudásalapú társadalom fejlesztése kulcsfontosságú a kiváló minőségű közszolgáltatások szempontjából. Az USA közszeiktora évente 50 milliárd USD-t költ a kutatásra és a fejlesztési célú beszerzésekre, ami hússzor több, mint az EU-ban, és ezért a tagállamoknak be kell váltaniuk azt a kötelezettségvállalásukat, hogy a GDP 3%-át kutatásra és fejlesztésre fordítják. A közbeszerzés e cél elérésének stratégiai eszköze.

Ma számos európai kutatási program van, amelyek eredményeit az állami hatóságok még nem aknázták ki a közbeszerzésen keresztül. Az EU-ban a jelenlegi gyakorlat a kizárólagos fejlesztésen alapul, ami azt jelenti, hogy minden vállalat megőrzi tulajdonjogát az általa előállított új ötletek felett.

Annak ellenére, hogy a kereskedelmi hasznosítást megelőző beszerzés némi egyszerűsítést biztosít, a folyamat egésze nagyon sok munkát igényel. Az állami hatóságok az egyetemek és kutatóközpontok részvételén keresztül jelentősen támogatást kaphatnak. A tagállamoknak ösztönzést kell meríteniük a kutatásban és fejlesztésben részt vevő európai innovációs ügynökségek tapasztalataiból.

Úgy vélem, hogy Malcolm Harbour jelentésének javaslatai alapján a Bizottság átfogó és érhető kézikönyvet fog készíteni, hogy támogatást nyújtson különösen a kis- és közép vállalkozásoknak, valamint a közbeszerzésben illetékes hatóságoknak a végrehajtásban.

Csak az uniós tagállamok közbeszerzés terén folytatott szoros együttműködésén keresztül leszünk képesek az innováció ösztönzésére és a magas színvonalú, fenntartható közszolgáltatások biztosítására.

22. - A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

23. - Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.00-kor berekesztik.)